Serie nouă
IANUARIE 2011
1
(CXV)
36 pagini
9 lei

Actualitatea Muzicală

REVISTĂ LUNARĂ A UNIUNII COMPOZITORILOR ŞI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA

Din sumar:

Meridian 2010
Festivalul Dinu Lipatti
Festivalul "Ioan D. Chirescu"
Eurovision 2011
Aplauze la "Tănase"
Adio, Dan Ştefănică!

În imagine:
Marina Voica

Este(e)ticul cotidian?

Liviu DĂNCEANU

Ca să răspund trebuie neapărat să uit că estetica este de multe ori eticul dinafară, iar etica seamănă cu esteticul dinăuntru. Să uit, dar să înţeleg. N-am să pricep însă niciodată de ce pentru nerespectarea legilor nemiloase ale eticii eşti pedepsit, în timp ce pentru nesocotirea paşnicei ordini estetice eşti achitat *ipse dixit*. În lumea de azi, mai mult ca oricând, esteticul are şanţurile lui de scurgere, unde lăturile sunt deversate tocmai pentru ca cei ce le produc să nu se înece în ele. Eticul, la rândul lui, are suficiente vârtejuri şi abisuri pentru ca doritorii să se poată cufunda, punându-şi în joc integritatea, aşa cum cartoforii îşi joacă averea. Există un preţ plătit de suflet pentru ocuparea corpului, aşa cum un locatar plăteşte chirie pentru casa ce o locuieşte. Un preţ sinonim cu maladiile somatice. Eticul şi esteticul au, se putea altfel?, maladiile lor specifice. Bolile etice însă prezintă un avantaj imens faţă de bolile estetice: dispar într-o clipită prin împlinirea dorinţei care le pricinuieşte, căci ele se nasc dintr-o precaritate de ordin moral, social, spiritual. Bolile estetice sunt, de cele mai multe ori, incurabile, cronicizându-se şi agonizând, fără a antrena suferinţa îmbolnăvirii, dar, vai, şi speranţa vindecării. Se spune că ţăranii, ca şi oamenii de lume, sfârşesc prin a-l dispreţui pe omul pe care-l înşeală. Tot aşa, în muzica de azi, producţiile tip cacealma îi desconsideră tot mai abitir pe consumatorii lor. Iar aceştia din urmă dezvoltă un adevărat cult pentru zoaiele sonore impecabil ambalate şi promovate. Aşa se face că genurile cele mai savurate – trash-ul, rap-ul şi maneaua – sunt ca nişte bancuri fie absurde, fie porcoase spuse pe şleau de către şmecheri (mulţi dintre ei, autentici şmenari), care îşi bat joc copios de cei ce le-ascultă. Nu cunosc nimic mai nimicitor decât poantele mânuite de pehlivanii profesionişti, cei ce torn cu voluptate în zgomotele şi paraziţii muzicilor lor un acid cu miros pestilenţial, care roade atât de bine conştiinţele asupra cărora cade, încât le preface în schelete bine spălate şi frecate cu peria. Mai sunt şi bancurile şarlatanilor amatori. Ele au, dincolo de căptuşeala soioasă, un anume tiv dantelat cu care petrecăreţii ori, pur şi simplu, demoralizaţii îşi asezonează ciorovăielile sau, dimpotrivă, tăcerile obligatorii. În orice caz, grosul speciilor de divertisment sunt exersate azi pentru a mărturisi despre morala plăcerii şi nu pentru plăcerea de a face morală. Forând la rădăcina plăcerii, muzicanţii noştri se îndepărtează de fructele ei. Din exaltare iraţională, care rezultă din ceea ce pare a fi demn de alegere, vorba lui Diogene, plăcerea devine, ca la Epictet, nadă a răutăţii care, pusă înaintea unui suflet lacom, îl atrage lesne în unda pieirii. Actul forării îl presupune şi pe cel al escavării. Numai că, în muzica actuală se escavează copios sublimul şi se lasă neatins, ba chiar se sporeşte derizoriul. Estetica tradiţională ne spune că sublimul seamănă mereu cu el însuşi. Din estetica vieţii cotidiene aflăm că derizoriul distribuie pe săturate versatilitate, cameleonism. Sublimul e imun, inalterabil. Derizoriul, în schimb, e mistificabil şi contagios. Cum contagioasă este viaţa muzicii cotidiene - coborâtă din ignoranţă şi depravare, din meschinărie şi idolatrie, şi urcând spre tihna căpătuielii şi himera puterii. Pentru stoparea pandemiei este, evident, nevoie de măsuri drastice, pliate pe cunoaşterea simptomatologiei şi pe acroşarea unei scheme de tratament. Indiciile contaminării muzicii actuale cu viruşii festei şi al momirii sunt: 1) plasarea artei sunetelor sub zodia consumismului; 2) transformarea muzicii dintr-o afacere exclusiv „live”, într-o entitate eminamente reprodusă; 3) poziţionarea potenţiometrelor mijloacelor de reproducere la limita lor maximă; 4) difuzarea produsului sonor într-o manieră torenţială, cu o copleşitoare incontinenţă la nivelul subconştientului individual şi colectiv; 5) expunerea, dar şi supunerea opusului muzical la legislaţia tipică produsului industrial: consumul trebuie să fie năvalnic, eficient; muzica se cade să se învechească repede, aşa încât să se creeze necesitatea unui nou produs; 6) universalizarea gustului pentru muzică: toate colectivităţile consumă şi agreează acelaşi gen de muzică (aproape invariabil, de divertisment); 7) melomanul nu mai palpează fiinţa muzicii, aşa cum făcea, bunăoară, atunci când mângâia el însuşi un instrument ori când solmiza cu propriile-i puteri o partitură, ci reduce acum muzica la un simplu obiect de ascultare; actul receptării a devenit astfel din activ, unul pasiv; 8) lumea nu mai percepe opera muzicală în mod autonom, în deplină conştienţă, aceasta fiind auzită ca un fundal sonor, ca un comentariu „plezirist” la alte operaţii domestice; 9) muzica se transformă din cântec şi eufonie, în rumoare, frizând umoarea şi chiar oroarea; 10) aventura muzicii se deplasează dinspre centru (locuit de elite sau, în orice caz, de iniţiaţi) către periferie (dominată de spiritul gregar, atavic). Cât despre remedii, vorba aceea: numai de bine. Ce mai poţi ameliora atunci când atât organele cât şi funcţiile sunt atinse profund de cangrena derizoriului ? Nici tratamentul naturist, pur, nepoluant, şi nici cel alopat, oricât de intensiv ori şocant ar fi el, nu credem că mai poate stopa proliferarea metastazelor de pe trupul artei sunetelor. Mai ales că peste tot muzica poartă cu ea zvonuri de derizoriu. Zoruri de derizoriu !

DIN SUMAR

Meridian, Zilele SNR-SIMC ______ 3
Corul Academic Radio ______ 4-5
Verdi redivivus ______ 8
Universitaria ______ 9
Balet ______ 11
Pagina corală ______ 14
Érdi Tamás ______ 15
Ansamblul *Contemporan* ______ 16
De la Cluj la... Paris ______ 17
Punctul pe j... azz ______ 18
Marina Voica ______ 19
Eurovision ______ 20-23
Music-hall ______ 24-25
Muzica pe micul ecran ______ 27
Spectacole de calitate ______ 28-29
Regal coregrafic ______ 32
Adio, Dan Ştefănică! ______ 33

Festivalul Internațional
George Enescu
Ediția a XX-a
București
1-25 septembrie 2011

Organizatorii Simpozionului:

Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România

Ministerul Culturii și Patrimoniului Național

Parteneri:

Academia Română

Institutul Cultural Român

Universitatea Națională de Muzică București

Academia de Muzică "*Gheorghe Dima*" Cluj

Universitatea de Arte "*George Enescu*" Iași

Radio România Cultural

Radio România Muzical

ARTEXIM

Simpozionul Internațional de Muzicologie George Enescu

București septembrie 2011

Tematica:

George Enescu - de la cunoaștere spre recunoaștere

Coordonator științific: Mihai Cosma

Consultanți științifici:
Antigona Rădulescu, Valentina Sandu-Dediu, Grigore Constantinescu, Lavinia Coman, Nicolae Gheorghiță, Cristina Andrei

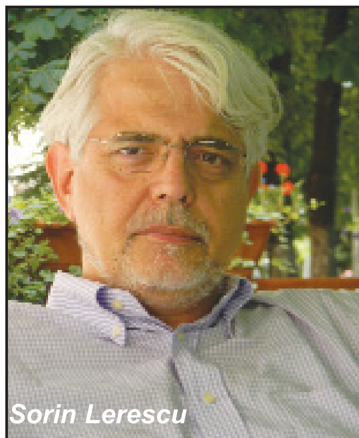
Pentru înscrieri și informații suplimentare:

http://www.ucmr.org.ro/SIM-GE-2011.html
simpozion.enescu@gmail.com
021.311.25.45

Festivalul internațional „MERIDIAN, Zilele SNR-SIMC“, ediția a 6-a

- interviu cu Preşedintele SNR-SIMC, compozitorul Sorin Lerescu -

G.B. *Pentru mai toți muzicienii români din primul deceniu al acestui veac, dar mai cu seamă pentru compozitori, activitatea Secțiunii Naționale Române din cadrul Societății Internaționale de Muzică Contemporană a devenit emblematică în referința unui festival care, iată, se derulează fără întrerupere de şase ani. Plasat în luna decembrie, şi debutând ca un frate mai mic al festivalului din mai (organizat exclusiv sub patronajul UCMR), MERIDIAN pare să-şi fi făcut ucenicia, ajungând la nuanța unui contur propriu. Domnule Sorin Lerescu, în calitatea de Preşedinte al SNR-SIMC şi principal coordonator al proiectului numit Festivalul internațional MERIDIAN, Zilele SNR-SIMC, vă solicit câteva concluzii privitoare la această ultimă ediție. Mai întâi, care a fost tema generică a complexului de concerte pe care le-ați organizat în perioada 13-18 dec. 2010?*

Sorin Lerescu

S.L. Având ca generic permanent *Puncte cardinale*, Festivalul Secțiunii române de muzică contemporană a pus un accent deosebit, în această ediție, pe promovarea muzicii româneşti, în contextul aniversării, în 2010, a 90 de ani de la înființarea Societății Compozitorilor Români. Programul a fost conceput, totodată, şi în ideea raportării componisticii româneşti la valorile muzicale din lumea de azi, la ceea ce e nou în domeniul limbajelor şi experiențelor muzicale contemporane. Alături de „Săptămâna Internațională a Muzicii Noi“, cel mai important Festival al Uniunii Compozitorilor şi Muzicologilor din România – în cadrul căreia funcționează şi Secțiunea Națională Română a SIMC – Festivalul MERIDIAN a crescut an de an, impunându-se ca unul dintre evenimentele muzicale de referință şi de tradiție din peisajul muzical românesc, apreciat totodată şi pe plan internațional pentru valoarea programelor sale de concert.

G.B. *Ca oricare festival, MERIDIAN constituie înainte de toate prilejul unor întâlniri cu ceea ce este nou în muzica, să-i zicem de rit academic, a timpului nostru. După cum citim în Caietul-program, în doar 6 zile au fost concerte cât pentru cel puțin o lună. Care credeți că au fost principalele accente de noutate repertorială şi de gen în ediția la care ne referim?*

S.L. Ediția a 6-a a inclus pentru prima oară în programul său şi un concert simfonic, în sala Filarmonicii „Oltenia“ din Craiova, cu lucrări exclusiv româneşti. Programul Festivalului din decembrie a cuprins concerte camerale, recitaluri, spectacole de expresie coregrafică contemporană, de tip multimedia, într-o paletă largă de stiluri şi concepte estetice, caracteristice muzicii de azi. Numărul mare de concerte programate reflectă atât interesul pe care Festivalul nostru l-a suscitat printre muzicieni – compozitori şi interpreți deopotrivă – , cât şi valoarea artistică în sine a proiectelor sonore propuse publicului din sălile de concert.

G.B. *În ce a constat dimensiunea internațională a festivalului, atât pe plan interpretativ, cât şi repertorial?*

S.L. Au fost prezente la Bucureşti cu acest prilej importante personalități componistice şi interpretative din diferite țări: Ungaria, Marea Britanie, Bulgaria, Franța, Letonia, Israel, Austria. Ce mi s-a părut demn de semnalat, în această ultimă ediție de festival, a fost prezența muzicii româneşti în programele de concert ale oaspeților noştri străini: saxofonistul francez Daniel Kientzy şi Cvartetul „Componensemble“ din Budapesta. Opus-urile aparținând compozitorilor din alte țări au reprezentat tipuri dintre cele mai variate de construcție sonoră, în dialog cu ceea ce aş numi expresivitatea şi profunzimea ideilor estetice din muzica românească de azi.

G.B. *Prezențele interpretative româneşti în genurile muzicii moderne au deja o anume notorietate în breasla noastră. În acest sens putem spune că ne bucurăm de tălmăcirile unor solişti şi ansambluri devenite clasice, prin consecvența şi profesionalismul lor: Ars Nova, Archaeus, Traiect, Profil, Trio Contraste, devotioModerna, Florilegium, Clarino, Inter-Art şi binecunoscutul pentru noi saxofonist francez Daniel Kientzy sau violista Cornelia Petroiu, intră în această categorie. S-au lansat şi nume noi în MERIDIAN?*

S.L. Au apărut, într-adevăr, pe afişul Festivalului MERIDIAN din acest an şi nume noi în zona interpretării muzicii contemporane: grupul „ArtDetox“, condus de Irinel Anghel, ansamblul „Opus.art“, condus de Cătălin Crețu, grupul „SeduCânt“, condus de Diana Rotaru şi tineri dirijori: Bogdan Vodă, Alexandru Solonaru, Veronica Anghelescu.

G.B. *Din fericire, Radio România s-a dovedit un partener fidel şi de această dată. Astfel, mai toate concertele au fost înregistrate, putând fi tezaurizate în documentația festivalului MERIDIAN. Ce ecouri aveți însă din partea publicului, există anumite aşteptări, entuziasme sau decepții care v-au fost semnalate?*

S.L. Apreciem şi noi parteneriatul de tradiție cu Radio România. Aşteptările noastre sunt mari de fiecare dată, când vine vorba de ecoul la public şi în mass media al Festivalului MERIDIAN. Suntem de aceea mereu în căutarea unor formule organizatorice adecvate, în care valoarea programelor de concert să poată să fie cunoscută şi mediatizată şi, în ultimă instanță, să reuşim să atragem în sălile de concert un public numeros şi atent la tot ceea ce înseamnă autentică expresie artistică şi mod de exprimare în muzica contemporană. Am constat că se bucură de interes în rândul publicului spectacolele experimentale de muzică contemporană, în care plasticitatea gestului coregrafic se aliază cu neconvenționalismul abordărilor scenice sau cu proiecții video, muzica „trecând rampa“ într-un context expresiv atrăgător pentru public.

G.B. *Din câte cunosc, aceeaşi echipă a Comitetului executiv SNR-SIMC, organizație al cărei preşedinte sunteți de câțiva ani buni, îşi va asuma şi proiectul următoarei ediții, a 7-a. Ce vă doriți în mod special să realizați cu acest prilej?*

S.L. Direcția artistică a Festivalului este asigurată de către Comitetul Executiv al SNR-SIMC, din care fac parte şi colegii mei: Doina Rotaru, Carmen Cârneci, Dan Dediu, George Balint. Sperăm să avem asigurată, în primul rând, susținerea financiară care să ne permită să organizăm un eveniment muzical de asemenea anvergură. Ideea de continuitate – în sensul dezvoltării acestui amplu şi prestigios proiect muzical, care este Festivalul internațional „MERIDIAN, Zilele SNR-SIMC“ – mi se pare extrem de importantă, indiferent de dificultățile care pot apărea la un moment dat. Succesul ediției din acest an, cea mai amplă de până acum, cu deschidere şi spre alte centre muzicale din țară, ne încurajează să continuăm pe acest drum.

Interviu de **George BALINT**

Anunț

Biroul secției de Muzicologie a UCMR vă reamineşte că în cadrul celei de-a XX-a ediții a Festivalului Internațional “George Enescu” va avea loc, ca de obicei, un Simpozion Internațional de Muzicologie. Evenimentul este deschis tuturor celor interesați, români sau străini şi se va derula sub genericul “George Enescu – De la cunoaştere spre recunoaştere”. Aşa cum se ştie, organizarea Simpozionului, ca şi la toate edițiile anterioare, revine UCMR, prin Biroul Secției de Muzicologie, coordonatorul ştiințific al manifestării fiind prof.univ.dr. Mihai Cosma.

Transmitem şi pe această cale o invitație deschisă către toți cei interesați să se înscriere la Simpozion, care pot trimite deocamdată intenția de participare şi tema aleasă. Detalii privind procedurile de înscriere se pot găsi pe site-ul UCMR, la rubrica Simpozionul Internațional “George Enescu” (http://www.ucmr.org.ro/SIM-GE-2011.html).

Precizăm că informația postată pe site-ul Muzeului Național “George Enescu” (http://www.georgeenescu.ro/articol_1540_Simpozionul-international-de-muzicologie-_pg_0.htm), potrivit căreia această instituție organizează Simpozionul şi primeşte înscrieri, iar dna Laura Manolache ar fi coordonatorul ştiințific al acestuia, este falsă.

Arc peste timp ...

Elena Agapia ROTĂRESCU

La 2 noiembrie 2010 s-au împlinit 90 de ani de când un grup de 14 compozitori români, alături de George Enescu – *ce consfinţise telegrafic, aflându-se într-un turneu concertistic în centre europene* – aşa cum arată muzicologul Octavian L. Cosma, au pus bazele Societăţii Compozitorilor Români (S.C.R.), instituţie ce a avut un rol determinant în destinul şi afirmarea creaţiei naţionale.

Peste timp... în noiembrie 2010 - an aniversar pentru Uniunea Compozitorilor şi Muzicologilor, Aula Palatului Cantacuzino a găzduit un recital dedicat muzicii româneşti. Protagonişti, violonista Ana Maria Lungu de origine română, stabilită în Germania şi pianistul german Cristoph Weinhart.

Ana Maria Lungu a început studiul viorii de la vârsta de 6 ani, cu tatăl său, continuând să se perfecţioneze cu Ion Voicu, Julia Rampf, George Moradian, Conrad von der Goltz, absolvind în anul 2009 cu „Diploma de Concert" Universitatea de Muzică din Würzburg.

Partenerul său, Christoph Weinhart, cu o complexă pregătire muzicală, a studiat alături de pian şi compoziţia, lucrările sale fiind difuzate de către posturile de radio BR, SWR, ARD.

Din programul de sală aflăm că cei doi interpreţi abordează „un repertoriu larg cu specializare pe folclorul românesc şi est-european", recent incluzând o nouă piesă aparţinând compozitorului Ulpiu Vlad.

În prima lucrare abordată, *Sonatina pentru vioară şi pian* de Paul Constantinescu (elaborată în anul 1933 şi dedicată maestrului său, Mihail Jora), Ana Maria Lungu intuieşte subtilităţile melosului şi dansului popular în toată prospeţimea sa, precum şi resursele expresive modale ce răzbat din *Andante*-le părţii mediane.

Cea de a doua, *unică în opera enesciană şi unică în literatura mondială,* după cum afirmă compozitorul Pascal Bentoiu în *Capodopere enesciene, Sonata pentru vioară şi pian nr.3 în caracter popular românesc,* în la minor, elaborată de G. Enescu în anul 1926, solicită interpreţilor abordarea unei modalităţi lăutăreşti de pronunţată dificultate tehnică şi expresivă pe care partitura le ridică neîncetat.

Cei doi protagonişti – familiarizaţi în abordarea folclorului – au intuit liniile de forţă ale lucrării , pianul imitând sonorităţi aparţinând ţambalului sau cobzei, iar violina umorul şugubăţ, popular.

Nostalgia locurilor natale o dezvăluie şi interpretarea celebrei „Ciocârlii", bis oferit de Ana Maria Lungu şi Christoph Weinhart, mărturie a modalităţilor de asimilare şi abordare a dificultăţilor tehnice specifice intonaţiei populare româneşti.

Corul Academic Radio, din perspectiva Centenarului

O importantă tradiţie corală marchează viaţa muzicală românească, ceea ce ne îngăduie stabilirea ierarhiilor valorice în domeniul creaţiei şi interpretării. Corul Academic Radio deţine, de multe decenii, pe ambele orizonturi, întâietatea în timp şi calitate. Permanenta promovare a repertoriului naţional, modul în care partitura românească prinde viaţă, devine un exemplu pentru întreaga ţară şi nu numai. Cu atât mai mult vorbim despre valoare, cu cât galeria maeştrilor care au condus mulţi ani ansamblul coral spre performanţă – printre numele de rezonanţă aflându-se D.D.Botez şi Aurel Grigoraş - oglindeşte şi adevărul idealurilor culturii noastre. De aici, drumul ne conduce la muzica din

literatura universală, de multe ori pentru prima dată prezentă cu capodopere în producţiile Corului Academic Radio, fără nici un efort de realizare, nici în concerte, nici în antologiile discografice. Orchestra de glasuri a Corului Academic, plasată între orgă şi ansamblul simfonic, reprezintă întreita împlinire pe care cele şapte decenii de existenţă, din perspectiva Centenarului, ce se află din ce în ce mai aproape. Maestrului Dan Mihai Goia şi fiecărui artist din Corul Academic Radio le dorim ca floarea recunoştinţei noastre, pentru bucuria ce ne-au dăruit-o adesea, să le lumineze viaţa.

Unind semnificaţia aniversară cu bucuria sărbătorilor Crăciunului, recitalul Corului academic ne-a oferit o splendidă panoramare componistică amero-latină, reprezentând superb semnificaţia momentului, sub arcada "Zilei internaţionale a cântului coral".

Sărbători corale

Cleopatra DAVID

Aniversare, Crăciun, muzică sud-americană, entuziasm, culoare, sunt câteva dintre lucrurile care rămân în minte după concertul Corului Academic Radio din seara zilei de 9 decembrie 2010. După ce Corul Filarmonicii a sărbătorit 60 de ani de la înfiinţare, era rândul mai bătrânului ansamblu să-şi răsplătească publicul la cei 70 de ani împliniţi. Făcând parte din seria de evenimente programate cu ocazia Zilei Internaţionale a Cântului Coral, concertul a fost contrapunctat de lansarea în foyerul sălii de concerte a CD-ului cu Oratoriul bizantin de Crăciun „Naşterea Domnului” de Paul Constantinescu, editat de Casa Radio, eveniment la care, în afara protagoniştilor (Dirijorii Horia Andreescu şi Dan Mihai Goia, cvartetul solistic alcătuit din soprana Sanda Şandru, mezzo soprana Claudia Codreanu, tenorul Ionel Voineag şi basul Pompei Hărăşteanu) a luat cuvântul muzicologul Valentina Sandu Dediu.

Revenind la scenă, aş putea spune că alegerea muzicii sud-americane pentru un astfel de eveniment a fost un lucru inedit, programul conţinând, pe lângă *Misa Criolla* şi *Navidad Nuestra* de Ariel Ramirez, lucrări ale unor compozitori quasi-necunoscuţi: Oscar Luis Santos Basso, Adrian Cuello Piraquibis, David Nino, Emilio Murillo. Acompaniamentul a fost realizat de Dan Teodorescu şi Constantin Aolăriţi (percuţie), Dragoş Şerbănescu (contrabas) şi Carmen Săndulescu (pian), cărora li s-au alăturat câţiva membri ai corului, aceştia având posibilitatea de a-şi arăta talentele „ascunse”: Angi Tănase – acordeon, Liviu Ofiţeru - vioară, block-flöte, Adrian Ilie - vioară, Aurel Frangulea - chitară, Petre Fârtăţescu – chitară. Pentru susţinerea părţilor solistice, au fost invitaţi artiştii sud americani stabiliţi în România - Wladimir Pesantez (Ecuador) şi Hector Lopez (Mexic) – dar şi doi membri ai corului: tenorul Nicolae Simonov, prezent din ce în ce mai des ca solist în concerte vocal simfonice, şi baritonul Cornel Popuşoi.

Aşadar, o sărbătoare în familie, fără prezenţa vreuneia din cele două orchestre ale Radioului, fără un repertoriu pretenţios, dar interpretat cu bucurie, cu un dirijor entuziast şi dedicat. Binevenită a fost pata de culoare adusă de soliştii sud – americani, Hector Lopez - solist al operei din Bucureşti - strălucind în *Misa Criolla*. Am remarcat prestaţia lui Aurel Frangulea în ipostaza de chitarist, artistul făcând faţă cu brio cerinţelor partiturii.

Felicitările, elogiile şi diplomele onorifice din partea Asociaţiei Naţionale Corale din România au fost aduse de către preşedintele acesteia, dirijorul Voicu Enăchescu, alături de cele oferite de Orchestrele şi Corurile Radio.

Deşi atât scopul creării, cât şi activitatea curentă ale Corului Academic Radio o reprezintă concertele vocal-simfonice, ansamblul a avut de-a lungul celor şapte decenii, alături de Corul Naţional de Cameră *Madrigal*, o contribuţie importantă în promovarea muzicii româneşti, atât prin activitatea scenică, dar şi prin multele înregistrări realizate. Multe prime audiţii şi-au găsit astfel drumul către public în interpretarea Corului Radio. Evoluând sub conducerea dirijorilor Dumitru D.Botez, Gheorghe Danga, Dumitru D. Stancu, Constantin Petrovici, Emanuel Elenescu, Alexandru Sumski, Carol Litvin, Aurel Grigoraş şi Dan Mihai Goia,

Dan Mihai Goia

distinsul ansamblu a realizat turnee în Italia, Bulgaria, Grecia, Cipru, Spania şi Israel, iar repertoriul variat cuprinde atât lucrări vocal-simfonice, cât şi madrigale, poeme, balade şi miniaturi.

Meritând mai multă amploare, atenţie şi consideraţie, concertul Corului Academic Radio a fost un reuşit exerciţiu de adaptare, o adiere proaspătă, o ieşire din zona convenţionalului, iar reacţia publicului nu putea fi mai îmbucurătoare, cu toţii dorind să vedem în următoarele decenii ce poate să ofere sărbătoritul. La multe succese!

Concepţia programului propus ansamblului şi melomanilor de către Dan Mihai Goia a cuprins în prima parte o salbă de miniaturi legate de lumea sărbătorilor hibernale, printre care amintim Oscar Luis Santos Basso – *„El Nino entre los bueyes”* ; Adrian Cuello Piraquibis – *„Los campanilleros”*; David Nino - *„Cantad a Dios”*; Emilio Murillo - *La cabana;* Ariel Ramirez – *„Navidad Nuestra”* (Solişti: Wladimir Pesantez ,Ecuador, *Nicolae* Simonov, Cornel Popuşoi şi Sergiu Stână), Colind spaniol – *„A la Nanita Nana”*; Jorge Moreira - *„Nasceu”*, Hermes Coelho - *„Faz-me Ouvrir Bem de Manha Aleluia*”. Am descoperit astfel o anume atmosferă caracteristică ritmurilor şi melosului Sud-American, pe care ansamblul coral a reconstituit-o cu expresivitate şi o anumită implicare tonifiantă, rafinat prelucrată dirijoral în variante regionale. Prin simetrie, în partea a doua a concertului s-a reluat o lucrare amplă, lansată cu multă vreme în urmă şi de către Corul Naţional de cameră “Madrigal” dirijat de Marin Constantin – *Missa Criolla* (Solişti: Hector Lopez, Mexic, şi Cornel Popuşoi) de Ariel Ramirez. Captivantă îmbinare de model cultic latin şi muzică amero-latină, invocaţia divinităţii se adresează pe calea sentimentului iubirii, sensibilă articulare în care tradiţiile religioase şi mistica străveche se întâlnesc. Ecourile ritmurilor pâlpâie, vocea devine glas al inimii, nicicând mai expresiv intonată, în compania coraliştilor, de către tenorul mexican Hector Lopez, în această ambianţă cu variate culori timbrale şi nuanţe armonic. Poate a fost neobişnuită această aniversare în care s-au ocolit repertoriile consacrate, preferându-se demonstraţia de vitală tinereţe a muzicienilor. Dar, a nu limita caracteristica de “academic”, a înţelege ceea ce reprezintă un ansamblu care poate aborda orice repertoriu la standardele performanţei profesionale este, fără îndoială, o dovadă de cunoaştere şi stabilitate artistică, sub gestul inspirat al dirijorului Dan Mihai Goia. **Grigore CONSTANTINESCU**

Marta Paladi

Ecaterina STAN

Marta Paladi este una dintre cele mai reprezentative profesoare de pian al sistemului preuniversitar. Doamna este dascăl de peste 55 de ani, din clasa domniei sale au pornit pe calea muzicii pianişti cu cariere semnificative, nume mari, cu rezonanţă, mulţi dintre ei având cariere importante şi ca profesori. Marta Paladi este un om dintre cei rari, cu un discernământ didactic ce poate fi caracterizat doar prin superlative, constantă în rezultate, plină de harul de a potenţa cât se poate de mult pe toţi cei pe care îi îndrumă. Este definitiv prinsă în dulcea capcană a intelectualului adevărat, speţă din ce în ce mai rară şi cu atât mai mult de nepreţuit.

În seara de 11 ianuarie 2011, la Ateneul Român, Doamna Marta Paladi a fost sărbătorită cu ocazia împlinirii unei vârste semnificative, pe care o poartă cu distincţie şi tinereţe spirituală de rasă.

Au complotat pentru acest festival al recunoştinţei şi preţuirii atât familia: Ani Paladi, nora, profesoară de violoncel şi directoare a Şcolii generale de muzică "Iosif Sava" din Bucureşti, nepoata, Alexandra Paladi, violonistă, soţul, Maestrul Radu Paladi, compozitor dintre cei mai remarcabili ai şcolii româneşti contemporane, cât şi discipolii din diferitele generaţii: Viniciu Moroianu, Valentina Sandu-Dediu, Alexandra Brucher, Mihai Măniceanu. Pe scena Ateneului au păşit şi extraordinarul tânăr violoncelist Andrei Ioniţă, elev al lui Ani Paladi, copil de suflet al familiei Paladi, precum şi corul "Danielescu" din Ploieşti, condus de Valentin Gruescu.

Programul a fost conceput în funcţie de "slăbiciunile" muzicale ale Doamnei. Acesta are o deosebită atracţie către Constantin Silvestri, Franz Schubert, Robert Schumann, Johannes Brahms, Orlando di Lasso şi evident Radu Paladi, atracţie motivată şi prin lucrările de muzicologie pe care le-a semnat de-a lungul anilor. Sala splendidă a Ateneului a fost plină de prietenii Doamnei, care i-au dăruit aplauze şi flori, aşa cum se cuvine într-un astfel de moment. Dar mai cu seamă, Doamna Marta Paladi a primit atât de rara floare a recunoştinţei! Seara ce i-a fost dedicată a adus în ochii multora dintre noi şi a sărbătoritei, lacrimi ale beatitudinii!

La mulţi-mulţi ani cu sănătate, iubită Doamnă Marta Paladi!

Grigore Leşe, colindător

Constanţa CRISTESCU

Programul "CRĂCIUN ÎN BUCOVINA-2010" a debutat la Suceava în ajunul praznicului Moşului Nicolae, printr-o pleiadă de manifestări culturale, ce au vizat crearea ambianţei specifice pregătirii sărbătorilor de iarnă – Crăciunul şi Anul Nou. Între acestea a fost şi un concert extraordinar de colinde, ce a avut loc la Biserica romano-catolică "Sfântul Ioan Nepomuk" şi l-a avut, în calitate de colindător tradiţional, pe legendarul rapsod Grigore Leşe.

Coborâtor dintr-o lume a înţelepciunii populare şi a unei tradiţii muzicale inconfundabile stilistic, Grigore Leşe, un muzician dotat cu o voce inconfundabilă şi cu inteligenţă emergentă, şi-a cultivat darul nativ al horitului - talantul primit de la Dumnezeu - şi l-a înmulţit în forme de cultură elevată cu ştiinţă şi înţelepciune, dar şi cu un patriotism veritabil, neostentativ, exprimat prin arta cântului. "Eu mă simt patriot când cânt doina" – mărturisea recent Grigore Leşe.

Cu siguranţă că fiecare manifestare artistică în care Grigore Leşe îşi aduce aportul este un act de patriotism firesc şi un act de autodefinire permanentă. Concertul de colinde oferit sucevenilor de Grigore Leşe şi ceata lui de colindători din Râşca a fost, în acelaşi timp, o prestaţie artistică de excepţie şi o lecţie exemplară de cultură şi de patriotism.

Alungând carele TV pentru a nu conturba intimitatea comunicării în actul de iniţiere ritualică desfăşurat într-un cadru sacru – biserica -, Grigore Leşe şi ceata de colindători din Râşca au reconstituit un ritual de colindat ardelenesc specific Ţării Făgăraşului, completat şi adâncit cu amintiri din practica personală a colindatului în satul maramureşean de baştină. A demonstrat astfel, prin intermediul repertoriului selectat, complexitatea conotaţiilor simbolice şi ritualice ale colindatului tradiţional românesc şi capacitatea lui de conservare a unei multiculturalităţi multimilenare. Aceasta pentru că prestaţia artistică a fost însoţită de tâlcuirea conţinutului ritualic şi simbolic al colindelor.

În deschiderea concertului, distinsul muzician şi dascăl universitar a afirmat: ***"Vin aici să vă vorbesc despre colindă că nu ştiţi colinda."*** Este un adevăr incontestabil, deoarece tradiţia colindatului bucovinean, atestată documentar deja în secolul al XVII-lea, s-a diluat în asemenea măsură, încât colindatul se reduce actualmente la câteva cântece de stea şi cântece de Crăciun propagate prin biserică şi la şlagăre mediatizate, ce substituie colindele propriu-zise pierdute din patrimonial cultural, denaturând şi sărăcind conţinutul semantic al colindatului ritual de Crăciun.

Programul de colinde a etalat frumuseţea graiurilor ardelenesc şi maramureşean, cu particularităţile lingvistice adiţionale rezultate din sincretismul textului cu melodia şi cu limbajul metaforic specific. ***Corinda leului***, ***Corinda de fecior***, ***Corinda despre Meşterul Manole***, ***Corinda cerbului***, ***Corinda fetei***, ***Corinda junilor***, ***Corinda gazdei***, ***Colo jos în prundurele***, ***Corinda de cătane*** s-au derulat rând pe rând în interpretarea antifonică pe "strane", familiarizându-ne cu diversitatea problematicii abordată în ritualul tradiţional al colindatului. Acestora li s-au adăugat cântece despre Mântuitor şi despre Răstignire precum ***Preumblă-se Maria***, ***Colinda lui Hristos*** şi ***Lâng-o piatră lehovată.*** Aceasta din urmă a fost interpretată de Maestru într-o formulă antifonică inedită – solo şi fluier – vestind, într-o versiune apocrifă, naşterea Fiului din piatră. Cu această ocazie, Grigore Leşe a remarcat faptul că actualmente "confundăm colinda cu cântecul de stea şi cu tot felul de alte cântece".

Bogăţia repertorială şi tematică a colindatului în tradiţia românească a fost ilustrată şi de câteva *colinde pastorale*, între care menţionez ***Trei păcurărei*** în versiunea "Fetei de maior", ***Este-un câmpuţ lung şi latu*** şi ***Mariana o picatu***. Colinda de gazdă ***Şi noi ne-am plecat*** specifică importanţa şi semnificaţia darului ritual de belşug – colacii şi merele. A urmat colinda zorilor care se interpretează de bătrâni la finele colindatului, ***Scoală, scoală, domn cel bun***, urmată şi "de una trasă la fluier", căci "dacă nu colindă şi bătrânii, colinda nu este împlinită".

În final, toţi colindătorii, aşezaţi cu faţa către altar, au cântat colinda de alungare a morţii ***O moarte ce ţi-aş plăti***, antrenând toată suflarea în interpretarea refrenului ***Viţă verde iadăra***. Priceasna ***Ridicat-am ochii mei la ceruri*** şi bătaia toacei au împlinit colindatul printr-un moment de rugăciune. Nu a fost singurul, căci unele colinde au conţinut şi invocaţii-rugăciune, într-o expresie a credinţelor arhaice conservate în texte prin simboluri şi mit.

Colinda de plecare ***Busuioc verde pe mas'/ Rămâi gazdă sănătoas'*** a încheiat în mod minunat, într-o atmosferă luminoasă, senină, de comuniune spirituală, seara de iniţiere artistică şi etnologică în tradiţia colindatului românesc de Crăciun oferită sucevenilor de Maestrul Grigore Leşe.

Diversitatea tematică a repertoriului de colindat prezentat a ilustrat complexitatea semantică a ritualului colindatului, ce vizează sacralizarea înnoirii, a naşterii şi renaşterii cosmice şi spirituale. Concluzia formulată de însuşi maestrul Leşe, este aceasta: "colinda are un caracter războinic, nicidecum liric", fiind interpretată în giusto silabic, antifonic, sacadat, doar de bărbaţi. Colinda face parte dintr-un ritual cosmic de trecere cu o vechime multimilenară, marcat puternic de sacralitate. Colinda lui Grigore Leşe şi ceata lui de colindători din Râşca a fost pentru suceveni un nepreţuit dar de Moş Nicolae.

Un nou pod muzical peste Prut

Sebastian CRĂCIUN

În Republica Moldova, în organizarea Institutului Cultural Român, cu ocazia Zilei Naţionale a României au avut loc la sfârşitul lunii noiembrie multe manifestări. După succese importante obţinute pe scene de dincolo de Prut de Ducu Bertzi, Tudor Gheorghe şi Gheorghe Zamfir, pe 26 noiembrie a fost oferit primul cadou iubitorilor muzicii clasice. Orchestra Filarmonicii Naţionale "Serghei Lunchevici", dirijată de Mihail Agafiţa-şef de orchestră format la Bucureşti, a avut doi oaspeţi de seamă, doi solişti cu cariere importante: soprana Leontina Văduva şi violoncelistul Anton Niculescu. În program au figurat opusuri de George Enescu, Constantin Silvestri, Camille Saint Saëns, Ruggero Leoncavallo, Pietro Mascagni, Piotr Ilici Ceaikovski.

După ce în deschidere m-a surprins neplăcut varianta interpretativă a celebrei *Rapsodii enesciene cu nr. 2*, în care dezechilibrele orchestrale au dominat iar execuţia multor solo-uri a lăsat de dorit, am putut asculta apoi un muzician excepţional, care a reuşit o versiune interesantă a *Concertului* de Saint Saëns. Anton Niculescu este un violoncelist de mare valoare, cu o tehnică impecabilă şi cu o calitate a sunetului impresionantă. Cel mai aşteptat moment al concertului a fost apariţia, pentru prima dată în faţa melomanilor moldoveni, a celei care a evoluat cu succes pe scene importante din întreaga lume – Leontina Văduva. Foarte frumoasă a fost realizarea interpretativă a versiunii orchestrale a celor *7 cântece pe versuri de Clement Marot* de George Enescu: expresivitate, alegerea simplităţii, dicţie perfectă, construcţie logică a fiecărei fraze. Apoi Leontina Văduva a interpretat două arii din *Paiaţe* şi *Evgheni Oneghin*. S-a văzut experienţa dobândită de-a lungul întregii cariere. Nu se mai află în forma de odinioară, dar a mascat cu eleganţă momentele dificile, a relaţionat jovial cu publicul, iar acesta a ovaţionat-o şi a obligat-o să ofere trei bisuri: Aria *Anei* din opereta *Ana Lugojana* de Filaret Barbu, *Seguidilla* din Opera Carmen – după părerea mea o alegere neinspirată şi "*Eu mă duc, codrul rămâne*".

Pe 30 noiembrie, Sala cu orgă din Chişinău s-a dovedit a fi neîncăpătoare la ultimul concert organizat cu ocazia Zilei României. Mulţi melomani au urmărit concertul în picioare. În faţa acestui public numeros şi cald a evoluat Orchestra Simfonică Europeană, un ansamblu alcătuit din Orchestra Naţională de Coarde a Republicii Moldova şi un grup de suflători şi percuţionişti de la Filarmonicile din Timişoara şi Cluj.

În deschidere am putut asculta o versiune foarte bună a *Rapsodiei I* de Enescu, în care dirijorul Cristian Florea a reuşit o relaţionare specială cu ansamblul, care a dus la construcţii interesante de o mare varietate coloristică. Apoi solista *Concertului pentru vioară şi orchestră* de Brahms a fost Maria Florea, o violonistă foarte tânără, cu sunet frumos, care încă nu are forţa de a transmite, de a crea acea relaţie specială între muzică şi public. Cel mai important moment a fost în partea a doua, când a răsunat pentru prima dată dincolo de Prut, *Simfonia I* de George Enescu. A fost o interpretare de referinţă, plină de forţă, omogenitate, cu reliefări tematice interesante şi cu jocuri inspirate de nuanţe. Publicul entuziat i-a obligat pe muzicieni să biseze partea a treia a acestei creaţii enesciene. A fost una dintre acele interpretări inspirate care demonstrează că muzica lui Enescu este abordabilă, asimilabilă şi de care în timp te poţi îndrăgosti.

Leontina Văduva

De la swing la bossa nova...

...a fost titlul prezent pe afişele Filarmonicii „George Enescu" marţi, 30 octombrie a.c., aducând în prim plan un gen mai puţin convenţional – jazz-ul şi muzica dansantă de origine sud-americană.

Intrând în Sala Mică a Ateneului, am fost întâmpinaţi de vocea Irinei Sârbu, naturală şi nepretenţios „înzorzonată", originală tocmai prin simplitate. Clarinetul deja celebru al lui Alin Constanţiu se transforma uneori într-o a doua voce, completând peisajul creat de pianistul Puiu Pascu, împreună cu Ciprian Parghel la bas şi cu Tudor Parghel la tobe.

În cadru au intrat, alternativ, swing-uri şi bossa nove – inclusiv o piesă românească de gen – creând o imagine complexă (datorită diversităţii tematice şi implicit a trăirilor), ca şi când ar fi fost folosită o lentilă de lărgire. Recitalul nu a fost lipsit de surprize, la sfârşit fiind oferite şi o serie de colinde şi cântece de iarnă ce au fost transformate pe loc în bossa nove, unice prin expresivitate şi sonoritate, deşi cunoscute de publicul larg, în forma lor standard.

Irina Sârbu

Foto: Alina Marin

Caracterul spontan al întregii seri i-a dus pe interpreţi la acţiuni neaşteptate (Puiu Pascu şi Tudor Parghel au făcut, la un moment dat, schimb de instrumente, Ciprian Parghel şi-a interpretat partea improvizatorică vocal, iar Irina Sârbu s-a acompaniat la pian într-un cunoscut colind românesc). Cu toate acestea, se pare că nicio nesincronizare, nicio nepotrivire nu au putut umbri în acea seară strălucirea artiştilor protagonişti, aceste „mici" rocade şi intervenţii având un farmec neobişnuit şi creând un background sonor unic.

Am asistat la un concert special şi nu foarte comercial – deşi judecând după numărul celor prezenţi în sală, această impresie ar putea fi demolată foarte uşor. Pictat în culori americane şi braziliene, încadrate într-o ramă de cântece de iarnă şi colinde, a fost un frumos cadou oferit celor din sală chiar „avant la lettre". Un cadou unic şi special tocmai datorită talentului, spontaneităţii şi pasiunii cu care a fost oferit cu nepărtinire chiar şi celor mici, care dansau copilăreşte pe lângă mămicile lor, dar şi celor mari, cărora atât de des le lipsesc aceste deloc mărunte bucurii.

Norela Liviana COSTEA

„Alzira”, un nou titlu verdian

Perspectiva temporală îngăduie ca anumite puncte de vedere să îşi modifice optica. În urma ecoului discutabil al premierei cu **Alzira** la Neapole, în 1845, încă tânărul Verdi avea să comenteze rezervat valoarea lucrării sale, ajungând la concluzia că, aşa cum îl citează J.Bourgeois în monografia sa : „Retuşând opera aş face-o mai rea...”. Am fost curioşi deci să cunoaştem în direct opţiunea stagiunii Studioului Experimental de Operă şi Balet al ONB, pentru includerea în repertoriu a acestui titlu. Este adevărat, ciclul „Opera rara” justifică interesul, după **I due Foscari**, împlinind şi ideea de cercetare a creaţiei verdiene, în perspectiva Centenarului din 2013. Demonstraţia s-a dovedit mai elocventă, chiar în condiţiile unui spectacol-concert cu acompaniament de pian, prezentat de Anda Tăbăcaru Hogea. Desigur, nu este doar meritul unora din paginile operei, care merită neîndoios mai mult decât ignorarea sau uitarea. Se poate vorbi, la această premieră naţională, despre performanţă, datorită realizatorilor. La pupitrul dirijoral, pianista Luminiţa Berariu îşi impune capacitatea de a conferi vigoare romantică partiturii, exactitate în intenţiile derulării dramaturgiei prin succesiunea tempourilor şi coordonarea distribuţiei, la un nivel de autentic maestru. Vorbind despre distribuţie, personajele principale, alese de către realizatori, „ţin afişul” premierei cu brio. În rolul titular, soprana Mihaela Stanciu propune un cânt romantic plin de sentiment şi strălucitor condus vocal pe întreaga registraţie, deloc lesnicios de abordat, pe care o solicită compozitorul. Simetric, glasurile masculine consolidează echilibrul dramaturgic, oarecum palid, al libretistului Cammarano, în preluarea textului lui Voltaire. Muzica, mai puţin ca intenţie filozofică, mai mult activ scenică prin caracter, oferă baritonului Iordache Basalic – Guzmano, o partitură pregnant teatrală, cu arii şi momente solistice de duo impresionant recompuse interpretativ. Artistul demonstrează din nou că factura „baritonului verdian” nu este o simplă legendă. Vocea se impune prin culoare, eficienţă expresivă şi compoziţie a personajului, de la incisiv la liric. Simetric, rolul tenoral, aparţinând lui Hector Lopez – Zamoro, aduce o replică generoasă, implicată romantic prin relaţie, comunicare şi vigoare vocală.

Trioului principal i se adaugă alte patru prezenţe solistice situate pe linia contribuţiilor necesare desfăşurării naraţiunii muzicale – în special Liviu Indricău (Otumbo, Ovando), însoţit de Marius Bolos (Ataliba), Dan Indricău (Alvaro) şi, cu un debut solistic promiţător, Sorana Negrea (Zuma). Partitura lui Verdi oferă, dincolo de arii şi duete, câteva ansambluri impresionant construite cu o abilitate componistică ce îl anunţă pe maestrul de mai târziu. Toate argumentele interpretării sprijină cu succes această premieră prin care proiectul „Opera rara” devine, cu fiecare nou titlu adăugat, o realizare ce pune în lumină valorică existenţa SEOB, condus de regizoarea Anda Tăbăcaru Hogea, în viaţa muzicală lirică românească.

Verdi redivivus

Este impresionant pentru un spectator de operă, care consideră repertoriul verdian apropiat de preferinţele sale, să afle că are încă ocazia de noi descoperiri. **I due foscari** de Giuseppe Verdi, propus în treacăt, doar pentru o audiţie, la Studioul experimental „Ludovic Spiess”, devine acum un titlu ce se aliniază spectacolelor de stagiune. Astfel, publicul alătură această lucrare altor titluri ale maestrului italian, deja familiare, cu satisfacţia cunoaşterii unei muzici care merită atenţia melomanului. Aparţinând perioadei de tinereţe a compozitorului, pentru care literatura byroniană este inspiratoare de muzică, cu un libretist fervent colaborator al său, Francesco Maria Piave, **I due Foscari** atrage totuşi cu o anumită dificultate lumea la spectacol. Formula de concert - spectacol este accesibilă, permite teatrului să lanseze invitaţia fără eforturi materiale majore, cu o distribuţie bazată pe forţele proprii. Merită neîndoios să urmăreşti o lucrare învecinată lui **Nabucco**, prin perioadă componistică, anunţând proiectul altui moment istoric italian, **Simon Boccanegra,** prin relaţionarea subiectului. Luminile vocale belliniene sunt încă prezente în melos şi vocalitate, orchestra de asemenea moşteneşte experienţele predecesorilor, dar corurile strălucesc prin vigoarea prezentului verdian. Toate însuşirile acestea ale partiturii sunt valorificate, ceea ce este neîndoios meritul Operei bucureştene, de a ne fi oferit astfel un evident *bonus* pentru fidelitate.

În ansamblu, formula este bine cumpănită regizoral – Anda Tăbăcaru Hogea – şi plastic, prin costumele şi proiecţiile grafice ale Adrianei Urmuzescu. Sub conducerea muzicală eficientă a lui Iurie Florea şi maestrului de cor Stelian Olariu, discursul liric convinge, oferind distribuţiei prilejul performării rolurilor principale cu certe merite. Ca preferinţe, Mariana Colpoş în Lucrezia, repetă cu succes realizările sale din Abigaile, Hector Lopez şi Eugen Secobeanu încadrând-o convingător în „cei doi Foscari”, fiul şi tatăl. Distribuţia, cu grijă aleasă, adaugă în jurul trioului pe Mihnea Lamatic, Şerban Cristache, Simonida Luţescu şi Dan Indricău. Spectacol care încă îşi aşteaptă preţuirea, **I due Foscari** devine treptat un reper liric ce nu trebuie ocolit, dacă ne dorim cunoaşterea lui Verdi, marele romantic despre care vorbim cu autentică admiraţie. Poate că există melomani care au rezerve pentru formula de concert-spectacol. Să nu uităm că astfel nu abandonăm, sub scuza precarităţii pecuniare, susţinerea repertoriului cu ceva „nou şi bun”, în dorinţa de a avea, mult mai rar, „ceva scump”. Strategia premierelor este o dovadă de abilitate, chiar dacă ascultăm corul concertant, iar soliştii evoluează parcimonios. Satisfacţii există, calitatea prestaţiei interpretative dovedind elocvent că **I due Foscari** aparţine sintagmei *Quod erat demonstrandum.*

Grigore CONSTANTINESCU

Chopin la final. Christian Badea - magistral

Corina BURA

Odată cu scurgerea ultimelor zile ale anului 2010 se sfârşesc şi manifestările închinate bicentenarului „Chopin", acţiune la care fiecare comunitate artistică promotoare de cultură muzicală clasică şi-a adus, prin reprezentanţii ei, o importantă contribuţie. Animatorul principal a fost Institutul Cultural al Poloniei, care întotdeauna se arată a fi un excelent organizator, dezvoltând proiecte cu instituţiile de profil din ţara în care îşi desfăşoară activitatea. Pentru încheiere s-a recurs la colaborarea cu Filarmonica „George Enescu" pentru includerea în programul concertelor de joi şi vineri seara a 2 dintre cele 3 lucrări pentru pian şi orchestră scrise de Chopin înafara binecunoscutelor concerte : *Fantezie pe teme poloneze op.13* şi *Andante spianato şi Marea poloneză op 22* în interpretarea pianistei **Joanna Lawrynowicz**. Deşi poartă indicaţii care le situează mai la începuturi – Chopin îşi numerotează creaţia până la op. 65, cele postume prelungind lista până la op. 74 – marile piese sunt deja marcate de inconfundabilul stil pianistic al compozitorului, caracterizat printr-un rafinat echilibru între liniile melodice pure, totuşi ornamentate, şi rigoarea la care acompaniamentul mânii stângi o impune întrucâtva. Apariţia suavă, luminoasă, pusă în valoare şi de vesmântul imaculat ne-a adus aminte de o altă tânără pianistă care, acum jumătate de veac, debuta în viaţa solistică din România, după ce câştigase la o vârstă fragedă un important premiu la Concursul Internaţional *Fryderyk Chopin*, …se numea Molnár Judit…Tuşeul delicat al Joannei Lawrynowicz şi aparenta lejeritate imprimată arabescurilor sonore chopiniene nu au ascuns pianista experimentată, formată la şcoala dificilă a competiţiilor internaţionale. Câteva premii importante şi o discografie la "Acte Préalable" întregesc portretul acestei reprezentante a pianisticii poloneze contemporane.

Starul serii a fost însă dirijorul Christian Badea, ale cărui apariţii sunt evenimente pe care publicul românesc le urmăreşte cu un interes aflat la aceleaşi cote înalte ca în anii precedenţi.. Fidel unei propuneri pe care şi-a făcut-o la reluarea legăturilor cu ţara noastră, aceea de a include în programele sale muzica românească de calitate, el a prezentat lucrarea unui antecesor, *Preludiu şi Fuga (Toccata)* de **Constantin Silvestri**, compozitor şi un foarte renumit şef de orchestră care a trăit între 1913 -1969. Ca stil, Silvestri toarnă în alcătuiri neobaroce un limbaj care rămâne mereu actual, de atmosferă expresionistă, iar lucrării, care se distinge prin virtuozitate orchestrală, i-a fost extrem de just surprins caracterul. Totuşi, parcă niciodată Athenul nu a fost cuprins de o asemenea frenezie ca atunci când ultimele acorduri ale *Simfoniei a V-a* de **Ceaikovski** s-au epuizat sub splendida sa cupolă. Christian Badea a impus o nouă viziune asupra acestor binecunoscute pagini prin efasarea narativului, a epicului, relevând afectul, cu precădere o **singură** şi copleşitoare încărcătură emoţională care a străbătut cele 4 mişcări, în care arcurile melodice cele mai elansate au fost susţinute de acelaşi freamăt interior, cu aceeaşi înfrigurare. Pentru a realiza acest tot extraordinar a fost necesară găsirea pulsului interior unificator care să permită reliefarea acelor detalii fără de care acest ideal ar fi fost de neatins. Abia la acest nivel s-au evidenţiat pregnant numeroasele aspecte legate de ciclism, de acel *éternel retour*, şi însăşi ideea existenţei unui nucleu central din care se dezvoltă întreaga simfonie. Discursul a evoluat în aceste pagini, poate familiare, acum uimitoare… oferind mereu ceva nou, construind mistice racorduri la preaplinul umanităţii lui Ceaikovski. Orchestra filarmonicii, însufleţită de frumuseţea undelor sonore care se iscau sub bagheta magului Badea, a fost în cea mai bună formă, cooperantă, iar solo-urile suflătorilor de o nespusă nobleţe. Publicul a aplaudat la scenă deschisă, electrizat, minute în şir, iar în marele foaier, printre cei care îşi împărtăşeau impresiile, s-a remarcat un grup - în care **Sir Simon Rattle** - comenta elogios concertul…

Festivalul Dinu Lipatti – un proiect de succes

În zilele de 11 şi 12 decembrie, din dorinţa asiduă de promovare a personalităţii şi creaţiei celui care a fost pianistul şi compozitorul Dinu Lipatti, de la a cărui dispariţie s-au împlinit 60 de ani, doctorandul Alin Ionescu, cu sprijnul Universităţii Naţionale de Muzică din Bucureşti şi Filarmonicii "George Enescu", s-a implicat în organizarea Festivalului "Dinu Lipatti", concretizat prin două manifestări interesante: un simpozion şi un concert.

Sâmbătă, 11 decembrie, am asistat la o sesiune-maraton de comunicări ştiinţifice, în care s-au prezentat aspecte ale vieţii şi formării lui Dinu Lipatti, peripluri şi interrelaţionări artistice cu muzicieni contemporani, aspecte estetice şi temperamentale ale creaţiei şi interpretării, interferenţe, stilistică, etc. Astfel, nume importante ale muzicologiei româneşti, dar şi interpreţi, precum Octavian Lazăr Cosma, Grigore Constantinescu, Lavinia Coman, Vasile Vasile, Daniela Lefter, Oana Velcovici, Andreea Butnaru, Lelia Şerbănescu Rădulescu, Luiza Avram şi Corina Bura au realizat cercetări importante asupra fenomenului Dinu Lipatti, asistenţa contribuind cu noi propuneri de discuţii şi analize asupra problematicilor expuse.

Dimineaţa zilei următoare a propus sub cupola Ateneului Român un important concert comemorativ, printr-un program alcătuit integral din compoziţii lipattiene, lucrări cunoscute dar şi unele inedite.

Manifestarea a debutat cu *Patru melodii pentru voce şi pian* interpretate de tenorul Răzvan Săraru şi pianista Viorela Ciucur, urmat de *Sonatina pentru vioară şi pian op. 1*, prezentată de violonista Raluca Voicu şi de pianista Corina Răducanu. Deschiderea concertului, de un lirism emoţionant, a fost pregătită de *Sonatina op. 10 pentru mâna stângă*, oferită de pianistul Alin Ionescu, şi aplaudată entuziast. S-a continuat cu lucrarea *Aubade pentru flaut, oboi, clarinet, şi fagot*, interpretată de flautistul Cătălin Opriţoiu, oboistul Valentin Ghiţă, clarinetistul Emil Vişenescu şi fagotistul Gabriel Sava, o lucrare poate mai puţin cunoscută, însă primită cu interes de public. În partea a doua a concertului s-au audiat trei lucrări pentru instrument solo, *Preludiul* din *Mica suită pentru pian* şi *Nocturna pe o temă moldovenească*, ambele interpretate de Viniciu Moroianu, şi *Introducere şi Allegro* pentru flaut, redate de Ana Chifu. Publicul a fost cu atât mai încântat cu cât a ascultat apoi şi timbralitatea caldă a violoncelului lui Eugen Bogdan Popa, împletită cu cele ale viorii şi pianului, în două ipostaze componistice diferite, intitulate *Première Improvization* (violoncelistul alături de Mioara şi Viniciu Moroianu) şi *Fantezia pentru vioară, violoncel şi pian* (susţinută împreună cu violonista Raluca Stratulat, şi pianista Oana Velcovici).

Finalul a prilejuit reluarea unei lucrări mai ample, *Simfonia concertantă pentru două piane şi orchestră de coarde*, cu Vlad Dimulescu şi Viniciu Moroianu ca solişti, acompaniaţi de Orchestra "Universitaria", a UNMB, dirijată de Alexandru Ganea. Lucrarea a impresionat prin varietatea instrumentală a culorilor, dozajul nuanţelor şi sincronizarea impecabilă dintre muzicieni. Publicul, extrem de încântat de calitatea muzicii prezentate, a avut aprecieri elogioase privind minunatul eveniment dedicat memoriei marelui muzician român. (**Alin IONESCU**)

Tradiție răsăriteană

Corina BURA

Ambasada Federației Ruse a organizat cu sprijinul Primăriei Capitalei un concert cameral deosebit de atractiv, susținut de **Cvartetul Rimski Korsakov** din Sankt Petersburg. Interesul suscitat de afiş a fost cu atât mai mare cu cât asemenea formații camerale au fost destul de rar întâlnite pe scenele Bucureştilor odată cu epuizarea contractului pe care l-a avut ICR cu *Cvartetul Belcea*, iar ansamblurile de acest tip care au evoluat în cadrul Festivalului Internațional „George Enescu" veneau din Europa Occidentală. Păşind în eleganta sală a „Tinerimii Române", pregătiți a audia două capodopere ale genului, Ceaikovski şi Şostakovici, am avut surpriza unei modificări în program, artiştii optând pentru o schimbare de stil, iar repertoriul ales a evocat atmosfera salonului petersburgez de la mijlocul şi sfârşitul secolului al XIX-lea. Porțile camerei de muzică au fost deschise cu un cvartet de **Haydn** interpretat într-o manieră mai apropiată de baroc, mai ales de către primul violonist, Mikhail Bondarev, restul participanților lăsând să vibreze sunetele într-un mod mai apropiat de cel modern, fără a altera însă omogenitatea şi calitatea sonoră şlefuită în cele mai mici detalii. Acustica sălii poate fi considerată ingrată datorită catifelei care domină interiorul, dar pentru cei patru artişti nu a reprezentat nici un inconvenient deoarece cântau atât de curat şi îngrijit încât nu era nevoie de acel mic ecou care mai şterge din eventualele mici asperități. Programul a continuat cu Cvartetul nr. 1 de **Sergei Rahmaninov**, lucrare scrisă în 1889, rămasă neterminată, cu mişcările intitulate *Romanța* şi *Scherzo*, tocmai pentru a fi în ton cu repertorul destinat salonului, compus din piese lente, dansuri şi mişcări mai antrenante de tip scherzo. Foarte interesantă a fost abordarea acestui opus, deoarece artiştii nu au modificat stilul de a cânta, păstrând o expresivitate reținută față de accepția modernă a tumultului romantic. A urmat o suită de lucrări pe care interpreții au înnobilat-o prin mult bun gust pentru a corespunde ținutei aristocratice a salonului : *Polka* de **Alexander Kopylov**, amplul şi dificilul *Scherzo* de **Alexander Borodin**, **Anatoli Liadov** - *Sarabanda*, **Felix Blumenfeld** - *Sarabanda*, altele aparținând lui **Alexander Glazunov** şi **Nikolai Sokolov**, precum şi *Khorovod* - extras din dansurile ceremoniale aflate în *Cântecele de calendar*-folosite pe larg în opera *Snegurocika*, aparținând lui **Rimski-Korsakov**. Cvartetul readuce în memoria publicului un stil de mult apus, rafinat şi elegant folosind mijloace inedite pentru un public care de mult timp are o cu totul altă percepție față de ceea ce înseamnă muzica de cameră. De prea multe decenii ne-am obişnuit cu marii instrumentişti care se asociază şi atacă repertoriul cameral folosind tot arsenalul solistic şi tehnica „de vârf", ca să numim aşa felul în care un asemenea complex primeşte sonoritatea unei orchestre mari. La polul opus se situează acest cvartet care recreează prin mijloace sonore, am spune „hibride", o atmosferă, un ethos pe care îl intuim privind filmele de epocă, o ținută şi o distincție pe care ceea ce a rămas dintr-o înaltă aristocrație le apără cu gelozie. Ceilalți membri ai cvartetului (Ekaterina Belisova - vioara a II-a, Alecsey Popov - alto şi Anton Andreev - violoncel) sunt la rândul lor muzicieni admirabili, care cu siguranță pot oricând susține partituri solistice de mare dificultate; au preferat să se dedice universului cameral care permite, din perspectiva modernă, experimente surprinzătoare în sfera stilurilor.

În aceeaşi trend s-a înscris apariția violonistei **Olga Martinova**, de asemenea o reprezentantă a Sankt Petersburgului, discipolă a legendarului profesor şi violonist Micha Vaiman. Artista a creat o autentică atmosferă rusă prin intermediul *Concertului în Re major pentru vioară şi orchestră* de **Piotr Ilici Ceaikovski**. Contactul cu Occidentul, unde s-a stabilit din 1979, nu pare să-i fi modificat cu nimic violonistica, păstrătoare a unei tehnici solide, caracterizată printr-o articulație puternică şi o trăsătură de arcuş plină de dinamism. Atitudinea sa scenică a relevat o concentrare exclusivă asupra muzicii pe care o interpretează, departe de orice gestică inutilă sau care ar viza spectacolul, totul în spiritul unei apreciate tradiții europene care domina mijlocul secolului trecut. Îndelungata colaborare cu J.B. Pommier, alături de care a apărut în nenumărate concerte camerale atât în ansambluri mai mari şi mai ales în duo pentru vioară şi pian, s-a materializat printr-un acompaniament orchestral foarte bine susținut. Dirijorul este la origine un binecunoscut pianist şi animator al vieții muzicale de pe continentul nostru, care a înființat "Musiké" - o rețea muzicală internațională independentă de controlul agenților de impresariat - care strânge în rândurile sale numeroşi interpreți-pedagogi binecunoscuți şi care ajută tinerele talente într-o manieră proprie, colaborarea cu alte instituții muzicale făcându-se în beneficiu mutual. Orchestra şi corul Filarmonicii (ultimul aflat sub îndrumarea dirijorului I.I. Prunner) au fost ca de obicei la înălțime în *Daphnis şi Chloé, Suitele nr.1 şi 2* de **Maurice Ravel**. Absorbite din inițiala *Simfonie coregrafică în trei părți* scrisă pentru Baletele Ruse, secvențele s-au desfăşurat în sonoritățile specifice marelui orchestrator care este Ravel, bogate, somptuoase, în final strălucitoare...evocând peisajul unei Grecii ideale, asemenea celei surprinse în pânzele marilor pictori francezi ai timpului.

Lucian Velciu şi puterea de a nu renunța

Constat cu emoție că Lucian Velciu este un pianist ce încă nu s-a lăsat prins în capcana renunțării. Copil fiind, discipol al profesorului ***Constantin Nițu***, un meşter bun, formator de pianişti valoroşi, la ***Liceul George Enescu***, Lucian Velciu atrăsese atenția asupra sa. Erau alte vremuri, mult mai bune chiar şi în derizoriul lor, decât cele de azi. Se putea visa măcar cu mai mult curaj decât acum către o cariera mai măreață. Acum porțile se închid una câte una, căci nu mai sunt bani pentru cultură, aşadar muzica nu mai e rentabilă ca meserie, başca munca enormă pe care o înghite, ca un prea dulce vampir de energie, căci cum altfel poți să te dăruieşti celor ce te ascultă?

Lucian Velciu are acum 34 de ani. Este profesor de pian la ***Liceul Dinu Lipatti*** din Bucureşti. Nu-i rău! Cariera didactică este respectabilă, onorabilă. Dar pentru Lucian Velciu nu este suficient. Nu-i vine să

uite nici că în 2001 a dobândit *Premiul I* şi *Marele premiu* la ***Concursul Internațional "Pro piano" din Bucureşti***, precum şi celelalte premii care l-au făcut cunoscut. Îi e drag pianul şi are încă chef să-şi încerce norocul în fața melomanilor. De-o vreme începe să se facă auzit, nu atât cât şi-ar dori însă, căci sistemul este modest şi în teritoriul impresariatului.

Păcat, căci Lucian Velciu cântă bine de tot, este expresiv, slujeşte partitura cu smerenie, cuplează melomanul la mesajul compozitorului, îi serveşte în egală măsură pe amândoi.

L-am ascultat în seara de 11 noiembrie în studioul Mihail Jora al SRR. A cântat Scherzo nr. 1 în si minor opus 20 de ***Chopin***, *Sonata nr. 21 în Do major "Waldstein" opus 53* de ***Beethoven*** şi *Sonata în si minor* de ***Liszt***. Program complex, reprezentativ, dar mai cu seamă redat cu măiestrie şi suflet. Emoția evidentă, căci desigur că era onorat să cânte într-un astfel de loc, nu l-a impiedicat să transmită încântare, ci l-a motivat să exprime tot ce simțea. Bine pregătit tehnic, sensibil, Lucian Velciu era în faza finală a cunoaşteri, atunci când "nu ştii că ştii".

L-am ascultat pe internet – dacă tot are un site, chiar bine făcut! -, ceeace a mai postat acolo şi m-a copleşit mai ales *Studiul tablou nr. 5 opus 39* de ***Rachmaninov***, înregistrat la pianina lui de acasă, el dând drumul şi la aparatul de filmat. Era atât de convingător, de parcă ar fi cântat în fața publicului! Aşa simțea el, că este/suntem într-o imaginară sală şi ne-a tulburat cu muzica marelui rus!

Constat aşadar cu emoție că Lucian Velciu este un pianist ce încă nu s-a lăsat prins de capcana renunțării. Vrea, poate, ştie să cânte! Nu este singurul într-o astfel de situație. Cât o să reziste oare, atât el cât ceilalți? Câți vor fi oare prinşi în capcana renunțări? Cât oare ne vom permite să risipim cu atâta indolență **valoarea** câştigată cu un preț atât de mare?

Ecaterina Stan

O premieră de excepție, marca Edward Clug

Doina MOGA

Când crezi că le-ai văzut pe toate, apare ceva sau cineva care, cu un mic bobârnac, te trezeşte din "călduțul confort atotştiutor" şi, în limbajul propriu situației în cauză, îți zice: "Hei! De mine ce zici? Mă ştii? Mă cunoşti?"

O astfel de experiență am trăit duminică 12 decembrie, când am fost la ONB, să văd premiera unui spectacol de balet modern, marca Edward Clug.

Mărturisesc că, până la ridicarea cortinei, nu ştiam nimic despre acest coregraf, deşi absolvise liceul de specialitate din Cluj. La lăsarea cortinei însă, pot spune că-l cunoşteam bine deja. Şi asta pentru că ceea ce urmărisem (două balete: unul de foarte tinerețe, "Tango" şi altul de maturitate, "Radio end Juliet") era o compoziție foarte personalizată. Şi chiar dacă nu e vorba de o capodoperă, în sensul canoanelor ce îndreptățesc acest statut, categoric sunt partituri deosebite şi originale, prin două aspecte pe care nu le-am mai întâlnit la nimeni, fie ele nume de referință, genii sau pur şi simplu talente. Primul: o coregrafie scrisă la persoana I-a, ceea ce a făcut posibil ca simțirea, gândirea, trăirea creatorului, cu tot cu întrebările şi îndoielile lui, să se regăsească în partitura fiecărui dansator (fată sau băiat), dând oarecum impresia de polifonie a eu-lui său, şi al doilea aspect, foarte important: muzica – de altfel foarte bine aleasă, care în concepția lui Clug a depăşit condiția de ilustrație, inspirație, suport sau chiar partener, devenind personaj principal în narațiune şi deci fiind coregrafiată, evident fără să a-i fi atins o notă sau nuanță din discursul său atât de răscolitor. De aceea, impactul a fost cu totul diferit de alte spectacole de gen. Privindu-l, parcă-l auzeam pe Prokofiev, căruia îi plăcea să spună că: ,,ceea ce putem face după tot ce s-a scris, este să accedem la o nouă noutate". Asta este ce am văzut şi înțeles din baletele "Tango" şi "Radio end Juliet". Dacă mai adaug limbajul (combinații neaşteptate de mişcări moderne, dar încălzite de catifelarea clasicului, segmentarea mişcărilor, viteza, înlănțuirea lor, pauzele în care auzi gânduri, frământări, abisuri, linii unghiulare îmbrățişate pe la colțuri de rotunjimea cercului, în fine, toate astea şi multe altele), reliefat de o excepțională execuție a fiecărui component, solist sau nu al baletului, sunt tentată să spun că n-am mai văzut de multă vreme un spectacol atât de frumos, dar diferit. Şi dacă din interpreți coregraful a scos tot ce au ei mai bun, din public, tot el a dezăgăzuit întreaga gamă de emoții, de la bucurie la tristețe, de la nostalgie la durere, de la extaz la lacrimi.

Bravo Edward Clug.
Bravo balerinilor ONB!

Povestire

Duminică. 12 decembrie 2010. Opera Națională din Bucureşti. Premiera baletului „Tango. Radio and Juliet".

În sala plină, atmosfera interogativă dă naştere unei rumori întrerupte doar din timp în timp de câte un râset puțin prea zgomotos pentru o sală de spectacole.

Puțin după ora 18.30 spectacolul începe; pentru început zgomotele din scenă se confundă cu cele din sală, creându-se impresia unui haos ordonat – emblematic de altfel pentru întregul spectacol.

Decorul primei părți – semnat de scenograful sloven Marko Japelj – ne lasă să privim acțiunea din spatele unui difuzor de radio, ceea ce se petrece în subconştientul fiecăruia în anumite momente ale unei zile oarecare. Din distribuția primei părți – „Tango" – au făcut parte soliştii: Alexandra Gavrilescu şi Valentin Stoica (Blind Tango), Adina Tudor şi Mihai Mezei (Tango Fatal), Diana Tudor şi Bogdan Cănila (Tango Timid). Artiştii au realizat un spectacol plin de încărcătură emoțională, au construit din acele tangouri de Astor Piazzolla şi din muzica lui Goran Bregovic un dans al vieții în care fiecare mişcare putea însemna cu totul altceva atât pentru fiecare dintre ascultători, cât şi chiar pentru interpreți. Costumele – create de croatul Leo Kulas – au adus în prim-plan normalul. Diferite ca model şi croială, în acelaşi timp având un numitor comun, ținutele creau o imagine firească, demonstrând că într-adevăr altceva nu s-ar fi potrivit mai bine.

Prima parte se încheie în aplauzele spectatorilor doritori de nou – continuând aplauzele la scenă deschisă izbucnite după anumite scene.

"Radio and Juliet", partea a doua, începe cu o proiecție video, formând o confluență vizuală cu mişcările *live*, atât de mici în comparație cu fundalul. Acelaşi haos ordonat, de data asta exprimând luptele dintre clanurile Veronei, pe muzica trupei britanice de rock alternativ Radiohead. Lupte în care toți sunt răniți, dar nimeni nu pare să câştige. Se conturează astfel - în mişcările soliştilor Bianca Fota (Juliet) şi Gigel Ungureanu (Romeo), Bogdan Cănila, Mihai Mezei, Valentin Stoica, Virgil Ciocoiu, Takashi Okita, Raul Oprea şi Vlad Mărculescu (Bărbații) – un canon de mişcări, nu de puține ori asimetric. Punctul culminant al acestui balet însă îl constituie momentul în care „Julieta se trezeşte lâng trupul neînsuflețit al lui Romeo. Dacă ea nu şi-ar fi luat viața după aceasta?" (Edward Clug, coregraful şi creatorul celor două balete). Şi Julieta nu moare, dar existența ei nu mai are rost, ea stând nemişcată într-o cadă. Cortina se închide, în sunetul sec al unei ploi mărunte ce cade necontenit printr-un burlan.

Aceleaşi aplauze tumultuoase demonstrează reuşita unui spectacol pe care trebuie să-l vedeți.

Norela Liviana COSTEA

„Art Contrast”

Corina BURA

La sfârşit de iunie în ambianţa Palatului Cantacuzino a avut loc un recital de muzică românească susţinut de **Iulia** şi **Eugen Cibişescu–Duran**, membri fondatori ai ansamblului de muzică contemporană „Art-Contrast” (1992) din Cluj-Napoca. Iulia Cibişescu–Duran este o artistă care, la începuturile instrucţiei sale s-a bucurat de sprijinul şi poveţele renumitului compozitor Sigismund Toduţă, studiul neîntrerupt şi tenacitatea impunându-i numele în cadrul generaţiei sale, în viaţa de concert a Capitalei şi nu numai. Aflată pe pragul primei maturităţi, opera sa cuprinde simfonii, lucrări vocal simfonice, lieduri în aranjamente mai neobişnuite, cum ar fi cele pentru tenor, violă şi pian sau soprană şi violă ş.a., lucrări camerale pentru asocieri la fel de rare: *Sonata pentru voce şi contrabas*, *Patru piese pentru vioară şi clarinet, Trio pentru două viole şi percuţie*...

Recitalul dedicat muzicii noastre a început cu lucrarea selectată dintr-un ciclu deschis relativ recent, în 2008, de către Ulpiu Vlad, intitulat *Din sunetele privirii*, conceput iniţial pentru formaţia *Basso Moderno Duo* (contrabas şi pian) şi care, iată, ajunge la secvenţa a VIII-a, într-o formulă pentru vioară solo. Stilul rămâne inconfundabil, chiar dacă se face apel la registre extreme, deoarece o boare de imaterialitate, energia subtilă a visului, a vântului, a văzului pecetluieşte întreaga sa creaţie, aceasta fiind însăşi natura sa sufletească. Pentru toate acestea violonistului, în ipostaza „solo”, îi revine o delicată misiune, aceea de a substitui într-un fel, prin înţelegere dar mai ales prin imaginaţie, ceea ce ar putea fi realizat printr-un aparat cameral mai bogat. Experienţa pe care violistul Eugen Cibişescu-Duran, acum în ipostaza violonistului, a acumulat-o pe acest teren ultradiversificat al Sunetului Contemporan a jucat un rol foarte important la realizarea acestui moment.

Iulia Cibişescu, pe care o întâlnim pe podium atât în calitate de dirijoare, cât şi ca pianistă, a optat pentru *Lichtung-Giacometti – Szene für Klavier*, estetica sculptorului, aceea de a căuta *„pulsul secret al vieţii în gest şi mişcare”* fiind emblematică pentru Carmen Cârneci; şi ce poate fi mai potrivit decât acea atitudine, care în artă are o benefică tradiţie, ca un compozitor să interpreteze muzica unui confrate? Seara a continuat cu două lucrări ale Iuliei, scrise pentru vioară şi pian: *Sonata a II-a* (2006) şi *Suita* (2005). Din această perspectivă se desprinde faptul că stilul scrierilor dedicate viorii este elaborat atât prin faptul că autoarea cunoaşte foarte bine posibilităţile timbrale şi dinamice ale instrumentului, cât şi printr-un extrem de echilibrat simţ al formei. Dacă sintactic se evidenţiază structuri clasice, din punct de vedere al întregului compozitoarea manifestă un deosebit instinct al proporţiilor, pus într-un surprinzător raport cu cel al tensiunilor. Atât Sonata cât şi Suita transformă densitatea obţinută prin procedee clasice în acumulări care operează în zona emoţiilor, astfel încât, deşi tempoul se diluează, atenţia sporeşte în aşteptarea unei relaxări, care, în recesiunea structurală nu mai poate fi pe deplin trăită. Compozitoarea nu renunţă nici un moment la ideea de linie melodică, atât de potrivită cu natura melodică a instrumentului, aşa încât ambele lucrări includ suficiente suprafeţe al căror conţinut este profund liric, unele, cu discrete aluzii la universul sonor al celui care a îndrumat-o pe drumul atât de special al creaţiei muzicale.

Cuplul a realizat o interpretare plină de sensibilitate, lucrările pentru vioară şi pian fiind prin natura lor atractive. Programul a cuprins şi alte două piese pentru vioară solo, *Quasi Cadenza* (1983) impusă de mult în repertoriul genului aparţinând Lianei Alexandra şi *Ciaccona con canone*, un opus relativ recent al Mihaelei Vosganian. Ambele lucrări au un indice ridicat de modernitate dar mai ales de dificultate, prima prin extinderea şi plasarea unor coloraturi la extremitatea registrelor, cea de a doua, mai ermetică, forţează fantezia interpretului. Protagonistul serii a fost fără îndoială violonistul Eugen Duran-Cibişescu, un apreciat mânuitor al alto-ului, care are capacitatea de a trece foarte uşor de la un instrument la altul, cu toate că tehnica este destul de diferită. S-a remarcat printr-un flux dinamic, veloce, stăpân pe toate mijloacele tehnice solicitante ale partiturilor, acurateţe intonaţionala şi ritmică, într-un cuvânt: o violonistică inteligent construită.

Un public *connaisseur* a apreciat cu entuziasm acest itinerar deschis în creaţia actuală a compozitoarelor noastre.

Cum poate fi muzica mecanică „nemecanică”

Tanţa DIACONESCU

Iaşiul este pentru cei care îl văd pentru prima oară „o cetate”. Concept ireductibil la noţiunea de urbanism, centru civic, metropolă etc. Oraşul, devastat şi desfigurat prin intervenţii arhitecturale haotice/aleatorii îşi prezervă miraculos identitatea legendară, dincolo de ziduri. Poate şi de aceea nici o stridenţă vizual-acustică nu-l izbeşte pe spectatorul care, în senine zile de toamnă (17-19 septembrie 2010), s-ar opri să-i asculte pe flaşnetarii francezi, îmbrăcaţi în preţioasele lor costume de epocă, intonând, în timp ce învârtesc cu eleganţă la manivela mecanică, ritornele şi madrigale din vremuri de mult apuse. În spatele lor, Galeriile Anticariat deschid o deloc virtuală fantă spre un trecut mirific nu doar printr-un impact vizual şi tactil, datorat bogăţiei colecţiilor şi gustului cu care sunt expuse obiectele de artă - cărţi, manuscrise, tablouri, instrumente muzicale, poţelanuri, bijuterii ş.a., cât prin fascinanta personalitate a proprietarului lor, Dumitru Grumăzescu. Meloman împătimit, om de cultură cu vast orizont pluridisciplinar, generos şi original ca un vechi boier moldovean desprins din paginile roamnelor lui Teodoreanu, el a dinamizat, prin diversitatea ofertelor concertante, pulsul muzical al celei de a VII-a ediţii a *Festivalului internaţional al muzicii mecanice*. În cocheta sa galerie, ce poate fi transformată în doar câteva minute într-un veritabil salon muzical, cu podium pentru interpreţi şi sonorizare modernă, în fapt „primul teatru românesc de buzunar care nu umblă la buzunarul spectatorului” cum îi place să-l denumească cu bonomie autoironică (intrarea fiind întotdeauna liberă), au cântat mulţi din soliştii ieşeni şi virtuozi europeni atraşi de frumuseţea ambientului şi ospitalitatea proprietarului.

Pe parcursul festivalului au fost prezenţi flaşnetari din Franţa, Belgia, Germania. Muzica lor, când melancolic-naivă când volubil-optimistă (vezi primele audiţii mondiale compuse special de Adrian Oswald) poate fi înţeleasă şi ca o benefică punte de legătură între momentele faste ale muzicii de promenadă medieval-renascentiste şi eventuale/posibile limpeziri estetic-poetice şi sonore ale produselor muzicale contemporane de consum. Afirmaţia se sprijină pe succesul confirmat al unei atari oferte artistice la public deşi, studenţii fiind în vacanţă, oraşul nu era „turat” la capacitatea lui maximă de absorbţie culturală. Mai mult, ca un corolar al evoluţiei graduale a literaturii muzicale europene de concert, Galeriile Anticariat au găzduit recitalul violonistei **Delia Diaconescu** şi pianistului **Stefano Chiozzi**, în program fiind cuprinse miniaturi semnate de Fr. Schubert, H. Wieniawski, J. Brahms, Fr. Kreisler dar şi *Impromptu-ul concertant* de George Enescu.

Chiar dacă pentru un muzician centrul de greutate al F.I.M.M. l-au reprezentat **Galeriile Anticariat-Grumăzescu**, acestea nu au fost singurele care au găzduit atracţii sonore. Muzică de fanfară, spectacole pe scena ridicată în faţa Palatului Culturii - Trupa de balet „Attitude” a Colegiului „Băncilă”, Teatrul „Lucefărul” cu piesa *Clovni*, Animaţie stradală cu trupa „The Sky”, muzică mecanică cu flaşnetari, concertul de închidere fiind susţinut de Ansamblul de percuţie „Alternances” al Universităţii „G.Enescu”, la pian Aurelia Simion.

Cu certitudine pentru organizatorii F.I.M.M. accentul a căzut pe expoziţii. Şi-a desfăşurat lucrările şi un simpozion internaţional sub genericul „Istoria muzicii mecanice şi probleme de conservare-restaurare a automatelor muzicale”, la care s-au înscris specialişti din varii domenii, care s-au vădit a fi un grup de prieteni al căror spirit de breaslă este întreţinut prin manifestări similare ce au loc pretutindeni. În plus, cu un farmec lipsit de ostentaţie şi cu un gust artistic rafinat, au fost puse în valoare exponatele-tezaur, elogiu adresat cu precădere doamnei director **Elena Chiriţă**, sufletul întregii manifestări.

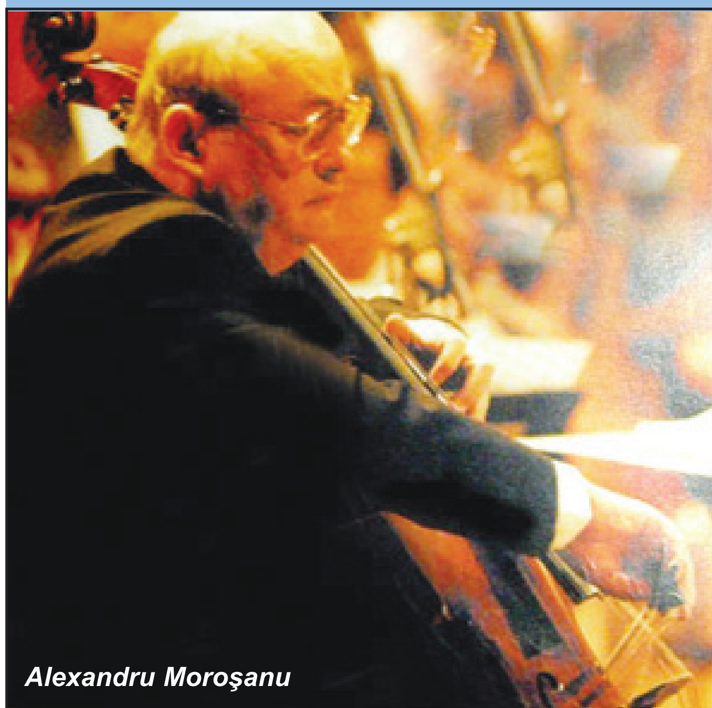
La tragerea cortinei, dincolo de împliniri, succese sau noi proiecte pentru ediţiile viitoare se răsfrânge, pentru oaspetele care-şi închide geamantanul, impresia că Iaşiul continuă să vibreze şi astăzi, învăluit în înaltele lui rezonanţe culturale, în fapt inimitabile.

Cine, oricât de exigent, şi-ar putea dori mai mult?!

Învăţământul artistic din Iaşi la 150 de ani (III)

În cadrul programului jubiliar un loc aparte a fost rezervat desfăşurării ediţiei a XIV-a a *Festivalului Muzicii Româneşti* (coordonator prof. univ. dr. Viorel Munteanu), dedicat împlinirii a 90 de ani de la înfiinţarea Societăţii Compozitorilor Români.

Ciclul de concerte a debutat cu un program susţinut de Cvartetul *Ad libitum* în seara zilei de 15 noiembrie a. c., a continuat cu recitaluri susţinute de

Alexandru Moroşanu

Tatiana şi Alexandru Moroşanu şi solişti ai Operei Naţionale Române din Iaşi, concertul Grupului cameral *Profil* al U. N. M. Bucureşti, concertul Ansamblului coral *Vox Artis*, concertul de gală al Concursului Naţional Studenţesc de Compoziţie „Al. Zirra", Simpozionul Naţional Studenţesc „Musicologia Mirabilis" şi s-a încheiat în 21 noiembrie a. c. cu recitalul violonistei Adiana Nedriţă (Berlin), acompaniată de pianista Doina Grigore.

Corolarul acestei ample sărbătoriri l-au constituit ceremoniile de acordare a titlului de *Doctor Honoris Causa* unor personalităţi din domeniul muzicii – *Vladimir Galouzine*, solist al Operei Naţionale din Paris, *Costin Miereanu*, compozitor, prof. univ. dr. la Universitatea Sorbone – Paris, *Angela Gheorghiu*, soprană, solistă a Operelor din Londra, NewYork ş.a.; al teatrului – *David Esrig*, regizor, Germania; artelor

Ansamblul Profil

vizuale – *Ioan Horvath Bugnariu*, grafician, Universitatea de Artă din Cluj-Napoca, *Dan Hăulică*, scriitor, critic de artă, *Andrei Pleşu*, scriitor, critic de artă, Institutul "Noua Europă".

Evenimentele din acest an jubiliar – consumate deja sau aflate în plină desfăşurare – dovedesc existenţa unui uriaş potenţial de creaţie artistică şi de cercetare ştiinţifică, Universitatea de Arte „George Enescu" afirmându-se cu vigoare ca un rodnic centru de formare artistică, de eliberare a unor uimitoare energii creatoare şi de afirmare a valorilor culturale autentice.

Mihail COZMEI

Vladimir Galouzine

Festivalul Internațional de muzică corală „Ioan D. Chirescu”

Mariana POPESCU

A intrat în obişnuinţă ca la Cernavodă să aibă loc Festivalul Internaţional de Muzică Corală „Ioan D. Chirescu”, care în anul acesta s-a desfăşurat în zilele de 4 şi 5 decembrie, organizatori fiind Primăria şi Consiliul Local. Pentru două zile, Cernavodă a devenit gazda unui Festival care se impune în cadrul manifestărilor de prestigiu dedicate muzicii corale. Chiar în condiţiile de criză, oraşul demonstrează încă o dată dorinţa de afirmare şi pe plan cultural, cinstindu-şi fiul – compozitorul Ioan D. Chirescu.

Juriul Festivalului, prezidat de Directorul Festivalului prof. univ. dr. Irina Odăgescu-Ţuţuianu, a fost constituit din personalităţi: I.P.S. dr. Teodosie – prof. univ. dr., Decanul Facultăţii de Teologie, Vicepreşedinte al Asociaţiei Naţionale Corale din România, prof. univ. dr. Gheorghe Oprea, Constantin Arvinte – compozitor dirijor, prof. univ. dr. Mariana Popescu – compozitor, dirijor, Membru în Consiliul Director al UCMR, Alina Pârvulescu – profesor, secretar general al Asociaţiei Naţionale Corale din România, Laura Mânzat, Redacţia Muzicală a Radiodifuziunii Române.

Prima zi a Festivalului, dedicată muzicii corale laice, s-a desfăşurat în sala de spectacole a Casei de Cultură din Cernavodă.

Corul de femei *Camerata* al Centrului de Creaţie Brăila, dirijat de prof. Paraschiva Moise, a deschis Festivalul, impunând o notă academică prin interpretarea lucrărilor: „Stele pe cer” de I.D. Chirescu, „Corul tirolezilor” din opera „Wilhelm Tell” de Gioachino Rossini, „Sârba argeşană” de George Marcu, „Ce-ţi doresc eu ţie, dulce Românie” pe motive din Rapsodia a II-a de George Enescu (la pian prof. Adriana Burcă), „Colinda” de Ştefan Andronic.

Corala bărbătească *Cuvânt bun* a Arhiepiscopiei Tomisului, dirijată de studentul Gianin Oprea, a interpretat: „Il est bel et bon” de Passereau, „Doina şi hora cu strigături” de Nicolae Lungu (solist Ionuţ Boancheş), „Sârba pe scaun” de Alexandru Paşcanu” (aranjament pentru cor bărbătesc de Pr. Constantin Drăguşin), „Brâul amestecat” de Pretorian Vlaiculescu.

Grupul coral bărăbătesc *Spomin* din Krsko – Slovenia, constituit din opt interpreţi, condus de Franzi Concean, a surprins asistenţa prin dăruirea cu care au interpretat lucrările: „Nocoj pa oh nocoj” – slovesnska ljudska de Fran Edvard Venturini, „Pesem od rojotsva” de Luka Kramolk, „Mojcej” de Pavle Kernjak, „En starček” – po Fleišmanovi ponarodeli” de Janez Močnik, „Zabe” de Vinko Vodopivec.

Grupul coral mixt *Bel Canto* al Arhiepiscopiei Tomisului, având în componenţa sa elevi ai Colegiului Naţional de Artă „Regina Maria” şi studenţi de la Facultatea de Teologie Constanţa, dirijat de Adrian Titorenco (aflat la cea de-a doua apariţie pe scenă), a prezentat piesele corale: „Bulgăraş de gheaţă” de I. D. Chirescu, „Mociriţă” – aranjament de H. Alexandrescu (solistă Elena Meregiu), „Carols of Christmas” – aranjament Adrian Titorenco (solist Adrian Pârlea).

Corul mixt *Preot Ion Ionescu* al Casei de Cultură din Topoloveni – Argeş dirijat de Pr. Ion Isăroiu, continuator al unei tradiţii corale cu adânci rădăcini, împlinind nu cu mult timp în urrmă 100 de ani de existenţă, a evoluat cu repertoriul: „Doruleţ Doruleţule” de I.D. Chirescu, „Grânele vara se coc” de I. Vidu, „Cer blând cu soare” – cântec mexican (Cielito Lindo), „Ana Lugojana” de I. Vidu, „Târziu în toamnă” de Nicolae Lungu, „În poieniţă lângă plop” de Gh. Danga.

Cea de-a doua zi a Festivalului – secţiunea Muzică Religioasă – s-a desfăşurat la Biserica „Sfinţii Împăraţi Constantin şi Elena” din Cernavodă.

În deschidere a evoluat corala „D.D.Botez” din Bucureşti, dirijată de prof. Eugen Kreiss, emoţionând publicul prin dăruirea pentru muzica corală a unei formaţii în care vârsta medie a coriştilor este de 74 de ani. „Avem pretenţia că suntem în stare să cântăm încă frumos!” – avea să declare dirijorul. Corala „D.D.Botez” a participat începând cu anul 1991, la toate ediţiile Festivalului „I.D.Chirescu”. Repertoriul prezentat în Festival a cuprins colinde şi muzică religioasă: „Acestea zice Domnul” de Eugen Kreiss, „Tu singur” de Eugen Popescu”, „Iubi-Te-voi Doamne” un aranjament de N. Georgescu, „Axion duminical” de Dragoş Alexandrescu, „Seară de vis” de Eugen Kreiss.

O apariţie surprinzătoare pe scena Festivalului a constituit-o tânărul Cor *Harisma* al Protoieriei Slobozia, dirijat de Pr. Cătălin Stanciu, care a interpretat lucrările: „Mare fie-ţi Doamne Slava” de Marius Hristescu, pe versuri de Radu Gyr, „Mare eşti Doamne” de Iulian Cârstoiu, „În seara de Moş Crăciun” de Marin Trache, „Sus, boieri, nu mai dormiţi” de George Breazul.

Grupul coral *Spomi,* din Slovenia, dirijat de Franzi Concean, a interpretat piesele: „Većerna” de Ludwig van Beethoven, „Ecce quamodo moritur iustus” de Jakobus Gallus, „Molim te ponižno”, „Vecerni ave” de Anton Foerster.

Corul bărbătesc *Cuvânt bun* al Arhiepiscopiei Tomisului, dirijat de studentul Gianin Oprea, a demonstrat o evidentă creştere calitativă în interpretarea lucrărilor: „Metanie” de Tudor Gheorghe, pe versuri de Radu Gyr, „Rugăciune” de I.D.Chirescu (aranjament pentru cor bărăbătesc de Ştefan Voicu), „Dank sei Dir Herr” de G.f. Haendel, solişti Ionuţ Boancheş şi Ştefan Tataru, „Sus la răsărit” de Costică Andrei, „Sculaţi boieri” şi „Colindul Sf. Andrei” de Stelian Ionaşcu.

Corala bizantină *Sfântul Ierarh Vasile* din Constanţa, dirijat de Marian Bostan, a încântat publicul cu frumuseţea muzicii psaltice: „Trei crai de la Răsărit”, glas I, colind bizantin, „Cântec de stea”, glas VI, de Anton Pann, „Veniţi cu toţii dimpreună” după A. Pann, „Hristos se naşte”, glas VIII, colind bizantin din tradiţia insulei Creta, „Colindăm colindători” glas I.

Grupul coral mixt *Bel Canto* al Arhiepiscopiei Tomisului, dirijat de Adrian Titorenco, a prezentat lucrările: „Închinarea păstorilor” de V.I. Popovici, „Îngeraşul” de Ion Pellearcă, solistă Elera Meregiu, „Legănelul lui Iisus” de Valentin Teodorian, „Pluguşorul” de I.D.Chirescu.

Corul „I.D.Chirescu” dirijat de Pr. Anghel Dincu, continuator al îndelungatei tradiţii a cântului coral cernavodean, a interpretat „Ave Maria” de Jacques Arcadelt, „Cât de mărit e Domnul” de Dmitri Bortneanski, „Imnul cântăreţilor” de Ion Popescu (aranjament Ion Pelearcă), „Lerui Floarea Mărului” de Ion Pelearcă, pe versuri de Mihaela Dincu.

În încheierea Festivalului a evoluat corala bărbătească „Teodoxa” a Arhiepiscopiei Tomisului”, dirijată de Valeriu Croitoru, cu un amplu program: „Colindul Sf. Nicolae” de Eugen Dan Drăgoi, „Ave Maris Stella” de Edvard Grieg, „Legănelul lui Iisus” de Valentin Teodorian, „Din an în an” de Gheorghe Budiş, „Scedric” – piesă din repertoriul ucrainean, „Fecioara astăzi şi Minune Mare” de Paul Constantinescu, „Noapte de Crăciun” de Ion Runcu, „Sorcova” de Nelu Ionescu.

În cadrul Festivalului a predominat muzica corală românească, începând de la înaintaşii muzicii corale, până la compozitori contemporani. Colindele prezentate au introdus auditoriul în atmosfera specială a sărbătorilor de iarnă.

Preşedintele Festivalului, Irina Odăgescu Ţuţuianu, a apreciat în mod deosebit organizarea Festivalului în această perioadă, în care publicul a trăit momente înălţătoare.

I.P.S. dr. Teodosie a remarcat faptul că muzica corală transmite mesajul sufletului către Dumnezeu, cuvântul cântat însemnând mai mult decât cuvântul vorbit.

Într-o atmosferă cu totul specială, în prezenţa unui public numeros, gândurile tuturor s-au îndreptat deja înspre ediţia următoare a Festivalului, o ediţie jubiliară – cea de-a XXX-a ediţie a Festivalului „I.D. Chirescu”.

Ademeniri pentru a asculta muzică de Chopin şi Liszt în tălmăcirea lui Érdi Tamás

Ecaterina STAN

În repertoriul pianiştilor, creația lui Frederic Chopin şi a lui Franz Liszt se regăseşte cu ostinație binemeritată. Marii paşoptişti ai muzicii au dăltuit în sunete credința, patriotismul lor, au făurit prin sunet o inefabilă şi perenă statuie spiritului revoluționar al omenirii.

"Atinge clapele cu o sensibilitate mai mare decât cei care văd. Sunt convins că în cântul său apar în anumite registre dinamice nuanțări ce nouă ne sunt imposibile. Aş îndrăzni să spun că dimensiunea aceasta a lui Érdi Tamás se poate măsura numai cu etalonul chopinian. Îndrăznesc să susțin aşadar că Chopin îi este foarte apropiat, căci muzicianul polonez este în teritoriul dinamic al indicațiilor piano-mezzoforte-forte cel mai sensibil maestru. Desigur, în muzica lui Chopin apare ades şi dramatismul, dar în teritoriul dinamicii este cel mai sensibil, deschide o dimensiune unică. Érdi Tamás semnalează această dimensiune într-un mod unic." Acesta este un comentariu semnat de celebrul pianist Kocsis Zoltán, în revista *Parlando*, publicație de specialitate ce apare în Ungaria.

Érdi Tamás este un caz rarisim în lumea interpreților. Acest tânăr superb "vede" lumea prin sunete, prin muzică. Are aproape 32 de ani şi a fost lipsit de capacitatea de a vedea minunile lumii, căci, născut fiind înainte de termen, incubatorul i-a dozat atât de mult oxigen, încât a orbit. Sunetele, muzica i-au deschis porți pe care a păşit pentru a pătrunde spre cunoaştere.

A început să studieze pianul cu Becht Erika şi Kollár Zsuzsa, profesoare ce au inventat metode speciale pentru copilul extrem de talentat de doar cinci ani. L-au învățat să "vadă" partitura şi claviatura cu degetele. Debutul cu orchestra îl face la 15 ani, cu *Concertul pentru pian şi orchestră în La major* de Wolfgang Amadeus Mozart, sub genericul Festivalului Internațional "Primăvara la Budapesta", dirijat de Vásáry Tamás, muzician cunoscut în lumea întreagă, cel care îi devine unul dintre mentorii şi susținătorii cei mai importanți.

La 17 ani este cel mai tânăr şi totodată cel de-al doilea clasat la Concursul Internațional de Pian "Louis Braille" de la Moscova. Este admis apoi la Academia de Muzică din Viena, la clasa maestrei Joó Imola. În 2002 Érdi Tamás absolvă ca bursier Conservatorul Regal din Toronto, clasa celebrului profesor Leon Fleisher. Tot din 2002 participă la cursurile de măiestrie susținute la Paris de pianista Rév Lívia, cea cu care cântă de-o bună vreme şi în recital. Încă din timpul studenției a fost pe afiş cu orchestre din Canada şi Islanda. A fost prezent în 2000 la New York, la Carnegie Hall şi Lincoln Center - Avery Fisher Hall. A susținut turnee în SUA, Canada, Europa, la Beirut, Kuwait, Bangkok şi evident a cântat mult şi în Ungaria. Intre ultimele sale succese este cel de la Barbican Center din Londra. În 2008 primeşte premiul ***Junior Prima*** acordat de Ungaria celui mai reprezentativ artist sub 30 de ani. În decembrie 2008 Érdi Tamás este invitat la New York, pentru a susține la Palatul Națiunilor Unite un concert prilejuit de Ziua Mondială a Persoanelor cu Nevoi Speciale.

Repertoriul lui Érdi Tamás este impresionant atât în teritoriul concertistic, cât şi în cel cameral. Ştie 13 concerte, nenumărate opuri pentru pian şi camerale.

Discografia lui Érdi Tamás este şi ea reprezentativă. În 2000 a gravat pe CD la Casa Hungaroton două concerte de Mozart, reeditate şi în Canada; în 2003 apare discul cu opusuri pentru pian solo de Franz Schubert, pentru care primeşte premiul Gundel; în 2004 primul CD numai cu muzică de Chopin; în 2005 DVD-ul ce recitalul susținut în superba sală a Palatului Artelor din Budapesta; în 2006 cel cu pagini de Franz Liszt şi Béla Bartók şi a fost scos încă odată şi cel cu concertele de Mozart.

Érdi Tamás a cântat în România prima oară în 1994, la Timişoara, cu Orchestra de Tineret a Radiodifuziunii din Budapesta, sub bagheta lui Hamar Zsolt. In 1996 a avut concerte la Cluj şi Târgu Mureş, cu acealaş ansamblu, dirijat de Gergely Kesselyák. In 2000 a fost din nou la Cluj cu Orchestra Simfonică a Filarmonicii Transilvania, dirijor Radu Panthea. In 2005, tot la Cluj, la Academia de Muzică, cu un recital cu lucrări de Chopin şi Liszt. In 2008 recitalul în aer liber de la Satu Mare, a fost retransmis pe 1 octombrie – Ziua Internațională a Muzicii de postul de televiziune Duna/Dunărea şi multiplicat apoi pe DVD.

În decembrie 2010 Érdi Tamás a susținut un turneu în România. În seara de 10 decembrie, la Centrul de Cultură din Arcuş – județul Covasna, a cântat cu prilejul Zilei Mondiale a Persoanelor cu Nevoi Speciale, invitat fiind de Fundația Creştina Diakonia – Casa IRIS din Sfântu Gheorghe. Pe 11 decembrie a susținut un recital la Centrul Cultural Maghiar din Bucureşti. Studioul de concerte al Societății Române de Radiodifuziune - România Muzical a găzduit în seara de 13 decembrie un amplu program Chopin – Liszt.

Chopin: *Fantaisie-impromptu* opus 66 *în do diez minor*, *Nocturna* opus *72 nr. 1 în mi minor*, *Barcarola opus 60 în Fa diez major*, *Berceuse opus 57 în Re bemol major*, *Balada nr. 1 opus 23 în sol minor*, *Nocturna opus posthum*, *Poloneza opus 53 în La bemol major*. **Liszt**: *Funeralii*, din ciclul *Armonii poetice şi religioase*, *Consolation în Re bemol major*, *Jocuri de apa la Villa d'Este* din ciclul *Ani de pelerinaj*, *Mephisto vals nr. 1* şi *Rapsodia ungară nr. 6*.

Pianistica lui Érdi Tamás este aproape de impecabil! Este carismatic, ştie să transmită, să evoce, să dea sens profund muzicii, pe care o slujeşte la modul ideal!

Cea mai recentă izbândă a pianistului Érdi Tamás este aceea că în ziua de 3 decembrie a primit înalta distincție **PRIMA PRIMISSIMA**, ce, alături de nicidecum neglijabila sumă de 50.000 de euro, reprezintă prețuirea culturii maghiare. Premiul este oferit de Fundația Prima Primissima, ce a fost ctitorită în 2003 de omul de afaceri Demján Sándor. Valoarea lui Érdi Tamás este reliefată şi prin faptul că premiul al doilea a fost acordat Corului de Copii al Radiodifuziunii Maghiare, iar cel de-al treilea, celebrei soprane Tokody Ilona.

În încheiere, un alt citat reprezentativ despre Érdi Tamás, din revista *American Record Guide* – 2000 semnat de reputatul critic Thomas McClain: "Cântul său dă dovadă de o atât de imensă profunzime şi expresivitate, pe care, dacă le caracterizezi prin cuvântul ***remarkable – remarcabil*** este prea puțin relevant…Nu am să pun de-o parte înregistrările lui Serkin, Askenazy, Uchida, Kissin şi Clara Haskil, dar acest Mozart este într-o interpretare dintre cele mai bune din recolta ultimilor ani…Discul Mozart este un dar minunat cu care s-a prezentat tânărul pianist… Aştept cu mare curiozitate să văd cu ce va continua!" Se pare că Érdi Tamás confirmă cu fiecare sunet încrederea pe care nu numai criticul Thomas McClain, ci şi toți cei care au avut ocazia să-l asculte, i-o acordă.

Oameni tineri, muzică veche sau reuşita unui festival

Cleopatra DAVID

Aflat la cea de a cincea ediţie, Festivalul de Muzică Veche organizat de un grup de tineri entuziaşti ce activează în cadrul agenţiei de management artistic *Medieval Praxis* s-a desfăşurat în perioada 30 octombrie – 1 noiembrie la Ateneul Român şi a fost dedicat muzicii lui J. S. Bach. Conducerea muzicală a fost realizată de clavecinistul şi dirijorul norvegian Ketil Haugsand.

Orchestra prezentă pe scena Ateneului în cele trei zile ale festivalului a fost *Il Gardellino* (Belgia), având în componenţă artişti ca violonista Mayumi Hirasaki, flautistul Jan de Winne sau oboistul Marcel Ponseele. Folosind instrumente de epocă şi tehnica specifică acestora, tinerii muzicieni reconstruiesc atmosfera şi stilul muzicii baroce, apropiindu-se de acel „autentic" căutat deopotrivă de interpreţi şi muzicologi.

Primul concert al festivalului intitulat *Magnificat anima mea Dominum* a avut în program cantata *Ich habe genug* BWV 82 avându-l ca solist pe contratenorul Cezar-Florin Ouatu şi *Magnificat anima mea Dominum* BWV 243 cu participarea Corului de copii Radio şi a soliştilor. Impresionantă precizia intonaţională şi siguranţa tehnică a instrumentiştilor şi coordonarea dintre aceştia. Frumoasă sonoritatea Corului de copii cu adaosul de voci masculine şi reuşită redarea structurii în viziunea lui Ketil Haugsand.

Cea de a doua seară, din programul căreia au făcut parte *Concertul Brandenburgic nr. 5* BWV 1050, *Concertul pentru două clavecine* BWV 1060 şi *Suita pentru orchestră* BWV 1068, a fost punctul culminant al festivalului. E greu de spus ce a fost mai spectaculos în redarea Concertului Brandenburgic: acurateţea execuţiei şi frazarea violonistei Mayumi Hirasaki sau cadenţa clavecinistului Ketil Haugsand. Lui Haugsand i s-a alăturat Raluca Enea în concertul pentru două clavecine, cei doi solişti realizând o intensă comunicare, aş putea spune o simbioză artistică. Virtuozitatea dublată de cunoaşterea muzicii interpretate în straturile cele mai adânci, dar şi bucuria de a cânta au condus către exaltarea publicului bucureştean.

Cea de a treia seară a purtat numele *Glasuri de îngeri*. Corala *Cantemus* şi orchestra *Il Gardellino* sub conducerea aceluiaşi entuziast, neobosit şi inspirat Ketil Haugsand au adus pe scena Ateneului cele 6 motete de J. S. Bach: *Singet dem Herrn ein neues Lied* BWV 225, *Der Geist hilft unser Schwachheit auf* BWV 226, BWV 227, *Fürchte dich nich* BWV 228t, *Komm, Jesu, komm!* BWV 229 *Lobet den Herrn alle Heiden* BWV 230. Scrise în mare parte pentru două coruri, aceste lucrări sunt o piatră de încercare pentru orice formaţie profesionistă, cerând - în afara virtuozităţii - o cunoaştere aprofundată a stilului şi o viziune clară asupra formei pentru o interpretare decentă. Membrii coralei *Cantemus* au dorit însă să depăşească graniţele provocării pentru corurile autohtone şi au evoluat de fapt ca solişti în cvartete aşezate de o parte şi de alta a scenei, creând astfel efecte stereofonice. Muzicienii au strălucit în special în partea a doua a programului, când au reuşit realizarea echilibrului sonor, a unei bune sincronizări şi unde structurile au devenit mult mai clar audibile. În momentele solistice am remarcat atât frumoasa culoare vocală cât şi frazarea expresivă şi conform cerinţelor stilistice ale sopranei Ruxandra Cioranu.

Mai mult decât un eveniment cultural major, Festivalul de muzică veche a fost un exemplu dat de tinerii de la *Medieval praxis* despre cum se poate face artă şi în condiţii de criză şi despre ce înseamnă un PR eficient. Sala a fost plină în fiecare seară, publicul nefiind doar cel obişnuit al Filarmonicii. Materialele promoţionale, bilingve, au fost excepţional redactate şi realizate într-o grafică deosebită. Totul pentru a anunţa că ceea ce se desfăşura pe scenă nu este doar o mostră de profesionalism la cel mai înalt nivel, ci dăruire şi punere a întregii fiinţe în slujba muzicii.

Turneul ansamblului CONTEMPORAN –

Muzica românească la Atena, Bruxelles şi Bucureşti. Dimitrie Cantemir - comemorare la 300 de ani de la urcarea pe tron.

Marcel SPINEI

Festivalul Internaţional de Muzică Bizantină şi Contemporană ediţia a VI-a, susţinut de ansamblul CONTEMPORAN sub conducerea lui Marcel Spinei s-a remarcat în această perioadă prin trei evenimente răsunătoare: la Atena – într-un concert de muzică românească, alături de câteva lucrări greceşti şi clasice, la Bruxelles prin interpretarea unor compoziţii de D. Cantemir şi M. Spinei – susţinute în cadrul Seminarului Internaţional «Dimitrie Cantemir» organizat de către Academia Română la Parlamentul European şi Ambasada României la Bruxelles, iar la Bucureşti printr-un concert de premiere româneşti, dedicat lui Cantemir.

La Atena a fost un program complex, o călătorie spirituală pornind de la Bach, Beethoven, Ceaikovski, Federico Garcia-Lorca şi Richard Strauss, continuând cu muzică din România de Constantin Dimitrescu, Marcel Spinei, Fred Popovici, Adrian Iorgulescu, Ulpiu Vlad şi Irina Hasnaş, iar din Grecia de Nikos Skalkottas, Evanghelos Moutsopoulos şi Michalis Hatzikonstandis. Un proiect de anvergură, dificil, înglobând într-un tot unitar multe generaţii, de la «monştrii sacri» la tinerii compozitori, de la artişti interpreţi consacraţi la tinerii în debut, un liant nostalgic necesar, o călătorie muzicală aflată la răspântii de drumuri: Bizant après Bizant ... Ansamblul, format din soliştii: Sanda Spinei – pian, synthesizer, Spiros Michas – clarinet, saxofon şi Marcel Spinei - violoncel / fiecare dintre ei participând şi la sistemul de percuţie răspândit ingenios, au dăruit interpretări deosebite, cu o muzică învăluitoare din lumea sferelor stelare. Alături de sunete s-a aflat şi dansul modern, pe lucrarea compozitorului Michalis Hatzikonstandis, cu excepţionala balerină Cristina Vasiliu / perfecţionată în USA, şi multe, multe tablouri, minunate oglinzi sufleteşti, într-o expoziţie comună.

La Bruxelles, mesajul european al culturii româneşti a fost preponderent. Academicieni din diferite ţări ale Europei, alături de alţi oameni de cultură, sub egida Academiei Române – sufletul acţiunii fiind acad. Eugen Simion – au reliefat, la a 300-a aniversare, pe iluminatul savant şi muzician Dimitrie Cantemir. Cei 21 de invitaţi au vorbit despre eruditul filosof, istoric, om politic, literat, lingvist, matematician, astronom, geograf, iar despre muzicianul compozitor, interpret, folclorist, organolog şi profesor a vorbit Marcel Spinei, care a şi interpretat din lucrările cantemiriene, cu un iison susţinut la pian de Sanda Spinei. În final a fost dezvelit un bust al marelui erudit, ce a fost dăruit Parlamentului European, şi înmânate Diplome de Excelenţă şi Medalii cu efigia lui Dimitrie Cantemir (suflate în aur de către B.N.R).

Pe 14 decembrie 2010, la Radiodifuziunea Română, în Sala Alfred Alexandrescu s-a desfăşurat un alt concert al ansamblului, o continuare a celui de la Bruxelles – «Omagiu lui Cantemir». Programul a inclus lucrări în premieră, de compozitorii români Dimitrie Cantemir, Marcel Spinei, Ulpiu Vlad, Mihaela Vosganian şi Fred Popovici. A citit din poezia sa Miltiade Nenoiu. Ansamblul format din Cătălin Opriţoiu, Răzvan Gachi, Ovidiu Paraschiv, Cristian Horhogea, Marian Micu, Alexandru Marinescu, Mihaela Vosganian, Sanda Spinei şi Marcel Spinei, a surprins compoziţiile în ipostazele cheie, descompunând şi recompunând imaginile sonore, într-o curgere fluentă şi strălucitoare.

Nu-mi rămâne decât să felicitam pe aceşti muzicieni de înaltă ţinută artistică, care au reuşit să cucerească şi să convingă prin adevărata artă pe care o profesează. Coordonatorii de excepţie ai concertului au fost Ruxandra Arzoiu şi Irina Hasnaş.

De la *Cluj Modern* la *Palais Garnier*

Itinerarul *Colindei–Baladă* op. 46 de György Kurtág

Bianca ȚIPLEA-TEMEŞ

Nucleul repertorial ce a constituit culminația ediției din 2009 a Festivalului *Cluj Modern*, legitimând plasarea manifestării sub zodia Arhetipurilor româneşti, a fost *Colinda-Baladă* op.46 de György Kurtág. Finalizată în 2008, după schițarea mai multor variante, piesa a fost concepută de către autor pentru a marca recuperarea trecutului său românesc şi reluarea legăturii cu oraşul natal, Lugoj. *Feed-back* emoțional pe portativ şi lucrare singulară în creația muzicianului (prima cu text în limba română!), ea sondează profunzimi semantice nebănuite şi face subtile racorduri între simboluri, aliniind metafore ce lasă întredeschisă posibilitatea citirii în cheie personală a acestui opus de maturitate.

Deşi lui György Kurtág i se solicită programarea primei audiții absolute a noii lucrări la Paris, muzicianul dă ascultare priorităților sale sufleteşti şi realizează premiera în România, pe 29 martie 2009. Nu numai evenimentul revenirii sale la Lugoj, unde i se decernează în 2008 titlul de "Cetățean de onoare", înclină balanța spre această alegere pronunțat sentimentală, ci şi dragostea pe care compozitorul i-o poartă până în prezent profesorului său de limba română – Nicolae Brînzeu. Lui îi sunt dedicate paginile muzicale ale partiturii, iar sursa de inspirație indică un alt pilon pe care se sprijină universul spiritual al lui Kurtág: personalitatea lui Béla Bartók.

în timpul repetițiilor, la Paris

Foto: Florin Maier

Plecând de la o colindă românească culeasă de către Bartók în comuna Păucineşti/ Hunedoara, piesa se remarcă printr-o complexitate a scriiturii ce a solicitat din plin resursele tehnice şi expresive ale tuturor interpreților (tenor solo, cor mixt şi ansamblu instrumental). Colinda culeasă de Bartók în 1913 aduce în prim plan un motiv popular arhaic, cu o mare valoare de circulație pe teritoriul României: imposibila nuntă a Soarelui cu Luna. Caracterul arhetipal şi larga răspândire a Baladei au deşteptat încă din secolul al XIX-lea interesul mai multor personalități ale literaturii româneşti, care au cercetat originea şi semnificația textului, printre ei numărându-se Haşdeu, Eminescu, Densuşianu, mai aproape de noi, Culianu, iar mai recent Ion Taloş, care scrie o amplă şi documentată carte pe acest subiect (*Cununia Fraților şi nunta Soarelui. Incestul zădărnicit în folclorul românesc şi universal*). Însuşi Bartók găseşte mai multe variante muzicale ale acestei balade, uneori cu funcție de colind, în mai multe localități din județele Timiş, Bihor sau Hunedoara. Kurtág apelează la acest motiv nu numai datorită valorii lui muzicale şi a bogăției de sensuri, cât şi datorită conexiunilor pe care el le găseşte între textul baladei şi relația cu totul specială dintre el şi soția sa, Márta. Aceeaşi linie melodică descoperită şi culeasă de Bartók i-a inspirat compozitorului un *Triptic* pentru două viori, op.45, rămas până acum în manuscris, care țintea spre aceeaşi semnificație: cea a dragostei dintre două firi complementare.

Ideal plasată ca epicentru al zonei Arhetipurilor româneşti în cadrul Festivalului *Cluj Modern*, *Colinda-Baladă* a fost prezentată în primă audiție în interpretarea tenorului Ştefan Pop, a Corului Filarmonicii clujene, acompaniați de un grup de instrumentişti sub bagheta dirijorului Cornel Groza. Însoțită de un mănunchi de piese ale compozitorilor Tudor Jarda, Sigismund Toduță, Vasile Herman, Myriam Marbé, Liviu Glodeanu, Adrian Pop, lucrarea a subliniat sonor tematica ediției din 2009 a Festivalului *Cluj Modern*.

Ecoul pozitiv al concertului de la Cluj a făcut ca proiectul să avanseze, treptat, spre occident, cucerind două importante centre ale muzicii europene: pe 8 iulie 2010, Corul Filarmonicii "Transilvania" şi tenorul Ovidiu Daniel au evoluat sub bagheta aceluiaşi Cornel Groza, în cadrul celei de a 26-a ediții a *Festivalului Internațional Bartók* de la Szombathely, în compania instrumentiştilor Orchestrei Simfonice "Savaria" din Ungaria. Pe acelaşi afiş s-au regăsit *Concertul nr.2 pentru pian* şi *Cantata profana* de Bartók, cel din urmă titlu punând perfect în valoare înrudirea de substanță cu *Colinda-Baladă* a lui Kurtág datorită ancorării în stratul cel mai autentic al spiritualității populare româneşti.

Răspunzând în cele din urmă invitației de a poposi la Paris, în țara de adopție a lui Kurtág, Corul Filarmonicii "Transilvania", tenorul Ovidiu Daniel şi dirijorul Cornel Groza au reeditat succesul interpretării aceluiaşi opus pe scena Operei *Garnier*, pe 2 noiembrie 2010, în compania ansamblului instrumental *Musikfabrik* din Köln. Desfăşurat în cadrul celei de-a 39-a ediții a manifestărilor reunite sub titlul *Festival d'Automne à Paris*, concertul a fost gândit ca un eveniment centrat în exclusivitate asupra universului muzicii lui Kurtág. De data aceasta, *Colinda-Baladă* a fost plasată în contextul creației autorului, fiind precedată de câteva piese din ciclul *Játékok* (interpretat cu candoare la patru mâini de duo-ul Márta - György Kurtág) şi urmată de tulburătoarele *Patru cântece pe poeme de Anna Ahmatova* pentru soprană şi ansamblu, op.41, având-o ca solistă pe Natalia Zagorinskaia. În fiecare dintre cele trei contexte repertoriale, *Colinda-Baladă* şi-a probat genialitatea, demonstrând în acelaşi timp bogăția de straturi semantice şi complexa sinteză muzicală operată de către autor. În paginile lucrării, de o maximă dificultate ritmică şi expresivă, cu o textură polifonică ce lăsa impresia fragilității unui pergament, se realizează racorduri stilistice neaşteptate între sonorități arhaice de colind, tonuri declarate de Horă, ritmuri de Berceuse-Siciliană. Se deschid, de asemenea, ferestre spre lumea altor autori în inspirate momente de coral (cu indicația *ppp di Gesualdo*) şi în momente lirico-dramatice marcate în partitură cu indicația *pseudo Tristan*, toate aceste fotograme sonore fiind însoțite de o luxuriantă paletă de indicații agogice şi de expresie, de natură aproape regizorală. Finalul, o *coda* la fel de surprinzătoare, mutată în registrul liric, se sprijină, şoptit, pe ultimele versuri din poezia *La steaua*, căutând parcă o rezonanță eminesciană semnificației *Colindei-Baladă*: *Lumina stinsului amor ne urmăreşte încă…*

Dincolo de privilegiul de a fi autorii primei audiții ai unei capodopere contemporane, muzicienii clujeni au avut şansa de a fi îndrumați în drumul lor spre piscul desăvârşirii interpretative de către György Kurtág însuşi. Pentru fiecare reprezentație, compozitorul a lucrat intens cu muzicienii clujeni, în țară şi în străinătate. Cu minuțiozitatea şi exigența-i caracteristice, artistul a cizelat interpretarea până la detaliul accentelor de expresie, intervenind activ în repetiții, explicând şi exemplificând intențiile sale componistice cu totală dăruire.

Privită prin fanta Arhetipului, piesa op. 46 funcționează bivalent, ca o întoarcere în timp, dar şi ca o proiecție peste timp. *Deus faber* al sunetelor contemporane, György Kurtág adună în paginile *Colindei-Baladă*, ca într-un montaj, fragmente de eternități, probându-le coeziunea într-un univers magic, dar imperfect, în care Soarele şi Luna nu se întâlnesc niciodată.

UNIUNEA EUROPEANĂ

GUVERNUL ROMÂNIEI

INSTRUMENTE STRUCTURALE 2007-2013

MUSICUS 4

Proiectul **„MUSICUS”** demarat de Universitatea Națională de Muzică din Bucureşti finanțat din Fondul European de Dezvoltare Regională se află în a cincea și penultima lună de desfășurare.

În această perioadă au fost înaintate către Autoritatea de Management următoarele: Anexa V „Notificare privind modul de păstrare al documentelor și al evidenței contabile legate de proiect”.

În tot acest timp a fost asigurată o transparență evidentă între UNMB și firma de audit financiar contractată pentru a fi efectuată o permanentă verificare a legalității și oportunității tuturor procedurilor și acțiunilor necesare pentru buna derulare a proiectului.

Au avut loc întâlniri și corespondență prin email cu monitorul de proiect privind verificarea documentelor depuse și eventualele schimbări necesare acestora.

Modernizarea și dezvoltarea capacității și infrastructurii vor conduce în mod direct la creșterea calității și a cantității proiectelor din domeniu pe o zonă anterior deficitară.

Prof.univ.dr. Mihai Cosma, Director Proiect
Asist.cercet. Andra Mihaela Frățilă, consultant științific

Departamentul de Cercetare Ştiințifică şi Activități Artistice
al Universității Naționale de Muzică din Bucureşti.
Tel/fax: 021 311 25 45
Email: dcsaa@unmb.ro

UNIUNEA EUROPEANĂ

GUVERNUL ROMÂNIEI

INSTRUMENTE STRUCTURALE 2007-2013

MUSICUS – inovaţie!

În cadrul acţiunilor de promovare şi diseminare a rezultatelor din proiectul MUSICUS au fost incluse 300 de broşuri în două limbi de circulaţie internaţională (100 exemplare în limba română, 100 exemplare în limba engleză şi 100 exemplare în limba germană). Printre softurile achiziţionate în cadrul proiectului se numără şi suita Adobe Creative Suite 5 Master Collection, menită să faciliteze accesul la unelte grafice necesare bunei derulări ale acţiunilor specifice instituţiei noastre.

Cele 300 de broşuri au fost realizate cu suportul total al acestui software care oferă nenumărate posibilităţi de design interactiv, editare impecabilă a imaginilor precum şi un număr foarte mare de şabloane de design. În vederea utilizării la capacitate maximă a softului a fost realizat un training video pe baza aplicaţiei puse la dispoziţie de compania Adobe intitulată Adobe TV Channels.

Folosind noile metode pentru prelucrarea de imagini prin introducerea conceptului 3D cu ajutorul tehnologiei Adobe Repousse precum şi conceptul de Truer Edge îmbunătăţit considerabil în această ediţie de Photoshop am reuşit să realizăm cu succes operaţiunile de editare grafică şi tehnoredactare ale broşurilor necesare proiectului, evitând astfel costurile suplimentare.

Prof.univ.dr. Mihai Cosma, Director Proiet
Asist.cercet. Andra Mihaela Frăţilă, consultant ştiinţific

Departamentul de Cercetare Ştiinţifică şi Activităţi Artistice
Al Universităţii Naţionale de Muzică din Bucureşti
Tel./fax: 021 311 25 45
Email: dcsaa@unmb.ro

Sărbăto(ri)ri muzicale

Luna decembrie a anului de grație 2010 a prilejuit fanilor jazz-ului momente spectaculare deosebite.

„Rock Jazz Folk” la Craiova

Astfel, după aproape un deceniu de tăcere, **Casa de Cultură a Studenților** din Craiova a reînnodat o îndelungată tradiție, organizând în serile de 8 și 9 decembrie cea de a XVIII-a ediție a **Festivalului Studențesc „Rock Jazz Folk”**. Înființat în 1978, **Festivalul** a impus de-a lungul anilor pe scena sa nume prestigioase ale celor trei genuri muzicale înscrise pe frontispiciu. De astă dată, ca reprezentanți ai capitolelor ***folk*** și ***rock,*** au fost invitați **Nicu Alifantis**, **Alexandru Andrieş**, grupul **„Cargo”**, precum şi forțe artistice locale – **Bogdan Grosu** (şi prietenii), fetele de la **„High Seas”**. Jazz-ul i-a avut drept exponenți pe cei trei interpreți reuniți în combo-ul **„Nadia & Friends”**: **Nadia Trohin** - vocal, **Marius Vernescu** - pian (din Bucureşti), **Răzvan Cojanu** - contrabass (Piteşti). Dovedindu-se nu doar purtătorii de mesaj ai unor celebre teme standard din repertoriul genului, ci şi improvizatori de certă creativitate spontană, tinerii jazzmen au beneficiat pe merit de aplauzele entuziaste ale publicului. S-au implicat în organizare **Nikos Themistocle**, **Gabriel Vlăduț** – împătimiții, dăruiții susținători ai manifestării încă de la înființarea ei de acum treizecişidoi de ani, dar şi actualul director al Casei studențeşti de cultură, **Dorin Mărgărit**, şi neobositul redactor radio **Florin Şişu**.

Capriel Dedeian – 50 Birthday Concert

Sala **ArCuB** din str. Batiştei nr. 14, a găzduit în data de 19 decembrie concertul aniversar al ghitaristului şi compozitorului **Capriel Dedeian** cu prilejul împlinirii vârstei de 50 de ani. Au participat, alături de protagonist, grupul de ***fusion*** **„Jazz Challenge”** (**Dan Nicolau** - trompetă, **Alexandru Borşan** - pian, **Adrian Flautistu** - ghitară bass, **Cătălin Putingher** - baterie), iar ca invitați saxofonistul **Garbis Dedeian**, soliştii vocali **Silvia Dumitrescu** şi **Daniel Lazăr**, bateristul **Eugen Nichiteanu**. La o vârstă egală cu o jumătate de veac, **Capriel Dedeian** (de etnie armeană, născut la 19 decembrie 1960, la Bucureşti) se recomandă drept un artist activ şi plurivalent. În primul rând ghitarist, crescut într-un mediu familial propice receptării artei sunetelor (tatăl lui fiind clarinetist, iar fratele, **Garbis Dedeian** – saxofonist de prim rang, şef de formație, compozitor şi aranjor), **Capriel Dedeian** a început studiul instrumentului, ca autodidact, la 14 ani, debutând doi ani mai tîrziu în quartetul alcătuit de saxofonist. Avea doar 19 ani când s-a produs pentru prima oară în clubul de jazz condus de regretatul **Mihai Berindei**. De la începutul anilor '80 datează şi primele sale compoziții, între care cele intitulate „Noaptea”, „Amintiri '82”, „Cafeaua de dimineață”. Evenimentele spectaculare majore la care **Capriel Dedeian** a fost răsplătit de public, în afara recitalurilor şi concertelor obişnuite, s-au numit **„Galele jazz-ului” de la Costineşti** – edițiile 1984, 1986, 1987, **„Festivalul Internațional de Jazz” de la Braşov** – edițiile 1984, 1986, 1990, **„Danubian Jazz” de la Galați** – ediția 1992, **„Festivalul Internațional de Jazz” de la Chişinău** – ediția 1993, **„Festivalul Internațional de Jazz” de la Bucureşti** – ediția 2003, **„Porgy And Bess Jazz Club Festival” de la Viena** – ediția 2004, **„Europalia Jazz” de la Bruxelles** – ediția 2007, **Festivalul Internațional de Jazz „Days And Nights” de la Galați** – ediția 2009. În perioada 1993-1997 s-a produs în Germania împreună cu **„Solo Group”**, răstimp în care a susținut recitaluri şi concerte în cluburi din München, Bad Reihenhall, Berchtesgaden, Regensburg, Salzburg.

Capriel, Garbis Dedeian şi Jazz Challenge

În pauza Concertului aniversar din 19 decembrie a fost lansată o culegere de creații ale lui **Capriel Dedeian** (membru al **Uniunii Compozitorilor şi Muzicologilor din România**) cuprinzând 20 dintre temele sale care îl relevă ca pe un înnăscut melodist, un rafinat armonist şi un echilibrat arhitect sonor.

Florian LUNGU

Marina Voica, în mare formă

Marius GHERMAN

Încă o dată se dovedeşte că marile noastre vedete, în ciuda trecerii timpului şi a mediatizării mult sub valoarea şi meritele lor, dau adevărate lecţii de profesionalism şi vitalitate. Am mai scris în paginile noastre de „globe-trotter”-ul Marina Voica, un adevărat model de viaţă închinată muzicii, azi în S.U.A., mâine în Israel sau Germania, neobosită pe drumurile succesului. De fapt, veteranii genului se orientează tot mai mult spre turnee peste hotare, în condiţiile în care organizatorii din ţară preferă jenantele prestaţii ale unor artişti (e cam mult spus pentru aceşti fani ai playback-ului...) pentru care noţiunea de „live” e o necunoscută. Însăşi Marina Voica a revenit, după câteva luni, în Republica Moldova, la Chişinău (am relatat despre prezenţa sa anterioară, cu emisiuni radio şi TV), unde este idolatrizată. De această dată a ridicat în picioare pe cei 2.000 de spectatori de la Palatul Naţional, într-un super show electrizant organizat de Fundaţia „Vatra”. Promotor a fost cunoscutul jurnalist şi om de radio Dumitru Rotaru. Abia întoarsă acasă, a putut constata cu bucurie că ecoul superbelor ei recitaluri de la festivalul „Dan Spătaru” de la Medgidia (transmis în direct de OTV) şi de la Teatrul muzical „Nae Leonard” din Galaţi (în spectacolul realizat de Alexandru Jula, coleg de generaţie) a impresionat pe cei care într-adevăr cunosc şi apreciază muzica. Astfel, Claudia Miriţescu, cunoscută interpretă din Braşov (a concurat şi la festivalul de la Mamaia), a invitat-o pe Marina Voica să susţină un recital pe scena unuia dintre cele mai puternice concursuri pentru copii din România, „Fulg de nea”, ajuns la ediţia a 5-a. Şi aici triumf, micuţii aspiranţi la glorie, dar şi părinţii şi profesorii lor având ce învăţa din lecţia ”predată” de artistă pe scena transformată în adevărată catedră. Drept urmare, a doua zi a fost invitată la postul local de televiziune, în emisiunea cu rating mare a Dorinei Roman, unde a făcut din nou dovada unor calităţi tot mai rar întâlnite la cântăreţii din noul val... (Foto: **Dorina Roman**)

Alesis, pentru aleşi

Mihai CHIHER

Veşti bune de la Alina şi Romeo Negoiasă, liderii formaţiei Alesis, cu „sediul”, după cum se ştie, la Câmpina. Formaţia se află, indiscutabil, într-o spectaculoasă ascensiune, nefiind săptămână în care să nu fie invitată la un post de televiziune sau să nu susţină câteva concerte. Dovadă primirea entuziastă din partea publicului din Israel, în cele trei reprezentaţii de la Tel-Aviv, Haifa şi Bersheva. Distribuţia spectacolului i-a mai inclus pe Gabriel Dorobanţu (cu care Alesis are şi un savuros moment mexican), Anca Ţurcaşiu, Jean Paler, prezentator fiind Florin Busuioc (ProTV Internaţional a fost partener media). Că Alesis este în centrul celor mai importante manifestări o dovedeşte şi faptul că de Revelion a concertat la hotelul „Orizont” din Predeal, în prezenţa preşedintelui României, a primului-ministru, a unor membri ai Guvernului şi parlamentari, într-un show în care au mai strălucit Adrian Enache, Nico şi Maria Cârneci, sub „bagheta” prezentatoarei de farmec Iuliana Marciuc. A doua zi, pe 1 ianuarie, celor de mai sus li s-au alăturat Flavius Teodosiu şi Nicolae Voiculeţ. Aşadar, pentru Alesis semne bune anul are!

G. Dorobanţu, J. Paler, A. Ţurcaşiu, Alesis

Pacientul englez

Ana-Maria SZABO
Marius GHERMAN

La actuala ediție, TVR (Marina Almăşan-Socaciu a schimbat mult în bine „fața” concursului) a decis ca preselecția națională Eurovision să se desfăşoare de... Revelion! Nu cunoaştem motivația şi nici nu ne interesează, fiecare îşi orânduieşte cum crede treburile în ograda lui.

Înfrângere la „rating”

Probabil s-a găsit în felul acesta soluția pentru a nu se mai pregăti nici un program special, aşa cum au procedat celelalte posturi (tristă soluție pentru un colos cu mii de angajați!), cert e că în noaptea dintre ani, cum se spune, greul a căzut pe umerii Eurovisionului. Pentru telespectatorul de calitate n-a fost rău, alungat de manelele jenante de pe toate celelalte posturi (ce ruşine!), dar această programare a răpit evident din audiența concursului, care ar fi fost infinit mai mare într-o zi obişnuită, nemaivorbind că ar fi permis artiştilor să cânte (pe bani frumoşi, pe care evident TVR nu are cum să-i ofere) în programele speciale din piețe şi restaurante. Regretul nostru este real, dar cine cunoaşte structura românului pus pe chef trebuia să ştie că acesta va prefera muzica populară şi, vai, manelele, acoperite uneori sub titulatura „cântece de petrecere”. Conform cifrelor de audiență, în intervalul orar 20 – 2, primul loc a fost ocupat de ProTV (cu o medie de 1.090.000 de telespectatori), urmat de Antena 1 (1.029.000), pe poziția a treia de pe podium urcând, dar la foarte mare distanță, postul de nişă (muzică populară, aşa cum scriam mai sus), Etno TV (253.000). În continuare: Kanal D (236.000), Național TV (228.000), Prima TV (214.000) şi abia apoi TVR 1 (doar 198.000)! Cifrele s-au referit la publicul urban, din fericire, fiindcă dacă s-ar fi luat în considerare şi cel rural vă dați seama la ce diferențe s-ar fi ajuns, căci la țară numai de cântecele în engleză de la Eurovision nu le arde mesenilor cu chef! Cert este că toate aceste posturi au filmat din timp programe speciale de Revelion, şi aşa a ajuns postul public, altădată „amiralul flotei TV”, pe locul... 7, întrecut, oroare, până şi de Național TV, Etno TV, Prima TV, Kanal D (post... turcesc!). Cu forța sa umană şi tehnică, TVR ar fi putut concepe un program atractiv, lăsând selecția Eurovision pentru o altă zi, când rezultatele ar fi fost net altele: în anii anteriori concursul înregistra peste 6 puncte de rating, pentru ca acum să atingă doar... 1,7! De altfel, interesul scăzut al telespectatorilor (numai de SMS-uri votante nu le ardea oamenilor, ei dădeau eventual mesaje de felicitare!) este evidențiat şi de numărul hilar de voturi, la o țară cu o populație de 22 de milioane: altădată se primeau multe mii, acum primii clasați în topul publicului abia se pot lăuda cu 1560, deci e clar că, aşa cum a fost programat, concursul s-a adresat strict celor avizați, prietenilor, familiilor, devenind el însuşi „de nişă”. Păcat, pentru că s-a muncit şi s-a cheltuit (bănuim) mult, iar realizarea a fost adesea remarcabilă.

Show-ul

S-a optat pentru un studio mare, cu invitați aşezați la mese, dar care mai mult ca sigur abia au aşteptat să fugă la ospățurile copioase de acasă, concursul fiind prea lung, asezonat cu nişte aşa-zise momente comice (cei de la TVR chiar aşa rău au ajuns, pentru a apela la Cove, vedetă a postului Kanal D?!) şi invitați cam nefericiți. Credem că s-a mers pe varianta unor solişti cu mai multe prezențe în finala europeană, totuşi era noaptea de Revelion şi omul vrea să-şi şi desfete ochii, ceea ce n-a fost cazul cu interpreta din Malta (vai, vai!) şi cea din Irlanda (oh, oh!). Tot din Irlanda (de ce?) a venit binecunoscutul Johnny Logan, invitare normală, jos pălăria, dar parcă simțim că el a filmat şi pentru „În Trecerea Anilor”, ceea ce la o adică nici nu e rău. Foarte gustate au fost melodiile interpretate de invitații străini (altminteri voci bune) împreună cu gazdele evenimentului, Paula Seling şi Ovi (cam „exploatați”, însă, cu prea multe apariții, nemaivorbind că nu pricepem această marotă a TVR de a-i transforma pe cântăreți în prezentatori, în loc să-i lase să facă tot ce ştiu ei mai bine!), dar şi cu

Hotel FM

Daniel Iordăchioae, membru în juriu (cum pot fi oare marginalizate asemenea glasuri?). Cei trei actori (dintre care cel mai bun a fost, normal, Eugen Cristea) aveau costumații tiroleze sau bavareze, dar finala europeană va avea loc la Düsseldorf, care e în cu totul altă parte!

Direcția 5

Juriul

Ca și în anii trecuți, punctajul juriului a fost adunat cu acela al publicului (deci nu s-a făcut o „medie", cum greşit s-a afirmat). Preşedinte al juriului a fost Adrian Ordean, el având alături un alt membru tânăr al U.C.M.R., Andrei Tudor, dar şi un aspirant, Eduard Cârcotă, de câteva ori cu piese excelente în finala națională, pe care o dată, cu „Tornero", a şi câştigat-o. Doar 3 compozitori din 11, cam puțin... Ceilalți membri: Alexandra Cepraga – regizor muzical (pensionată de TVR, deşi e în plină formă! Ce legi absurde!), Andrei Marica – redactor-şef al redacției muzicale Radio România, poetul Lucian Avramescu (dar, din moment ce toate textele au fost în limba engleză... Poate i s-au pus la dispoziție traducerile!), Dan Manoliu – redactor-şef al redacției Divertisment TVR. Ce nu putem sub nici o formă accepta este sugerarea, subliminal, că n-am avea suficienți specialişti în țară (la fel şi la cântăreți, dar despre asta mai târziu), aşa încât, în juriul finalei NAȚIONALE, au fost nu mai puțin de 3 străini: cele două nefericite soliste de care am amintit, fiecare cu câte 3 prezențe în finala europeană, Chiara Siracusa din Malta şi Niamh Kavanagh din Irlanda (tragem nădejde că şi de la TVR a fost cineva în juriul din această țară!), dar şi... ziaristul din Belgia, Olivier Vanhout (ăsta cine o mai fi?). N-or fi comentatori avizați şi în România? Că de la revista Uniunii Compozitorilor şi Muzicologilor, „Actualitatea Muzicală", nu e nimeni invitat nu ne miră, dată fiind poziția noastră obiectivă, adesea critică şi niciodată obedientă, dar chiar nu se mai pricepe nimeni la muzică pop în țară? Ținem minte că acum câțiva ani ne era propus pe post de specialist un grec cu un site!

Opinia generală este că înafara primelor 4-5 clasate, celelalte piese finaliste au fost foarte slabe, dar că jurizarea a fost corectă, nemaistârnind controverse. Din păcate, din nou opinia marelui public (deşi, la numai 1560 de voturi, nu se poate vorbi de aşa ceva!) n-a coincis cu a juriului. La televoting a câştigat melodia „Open Your Eyes" (construită pe calapodul valoroasei piese „Shine", locul 2 în 2008 cu grupul suedez Biondo), interpretată de Distinto, Ianna şi Anthony Icuagu. Dar cum juriul a aşezat pe locul 1 piesa cu Hotel FM şi doar pe 4 pe victorioşii de la televoting, orădenii-britanici au triumfat. Media acuză faptul că de 2 ani TVR a renunțat la cele 5 jurii de la preselecția inițială (al compozitorilor, realizatorilor radio, realizatorilor TV, presei şi... „societății civile", de parcă restul erau militarizate!), pentru că 35 de opinii încrucişate ar fi selecționat titluri mai competitive. Aflăm astfel, cu stupoare, că melodia „Open Your Eyes" nu era inițial selecționată pentru finală, reuşind să intre doar datorită unei retrageri! Dacă e într-adevăr aşa, e ceva putred în modul de notare şi apreciere, pentru că acum cântecul a fost la un pas de victorie!

Mihai Alexandru şi B-Body & Soul

De la 4 la 1

Am mai spus-o, sunt tot felul de artişti de care nu auzi mai nimic în restul anului, dar care par specializați, se concentrează pe puținele competiții de gen – Eurovision, Cerbul de aur, Mamaia. Este şi cazul grupului înființat în 2005 la Oradea de compozitorul Gabriel Băruță, Hotel FM, ocupant al locului 4 anul trecut. La ediția actuală a fost adoptată formula de trio: David Bryan (solist vocal), Gabriel Băruță (pian, backing vocal), Alex Szus (tobe), rămânând de văzut dacă se va completa scenic la Düsseldorf numărul de 6 persoane permis de regulament. Băruță pregăteşte copii talentați la Oradea împreună cu profesoara Meda Horjan („Meda Music") şi plănuieşte să-şi deschidă un studio şi în Capitală. Cum sunt oameni care vor să ne facă să credem că nu mai avem voci de calitate în țară (vezi şi „norvegianul" Ovi, anul trecut), nu ne mai miră că s-a permis formației orădene „fentarea" regulamentului, care interzice participarea artiştilor străini, prin înglobarea unui englez în trupă. Culmea e că nici nu avem de-a face cu un profesionist (altminteri ar fi încercat să reprezinte Anglia, ha, ha!), ci de un amator oarecare. David Luke Michael Bryan este... sudor, originar din Newton Aycliffe şi a venit în România cu o misiune de binefacere, acum 4 ani, lucrând ca voluntar la reconstrucția unui orfelinat din Oradea. S-a îndrăgostit de o româncă, a decis să rămână aici (bănuim că obținerea cetățeniei nu va fi o problemă, suntem o țară ospitalieră), a cântat într-un bar, la postul TV local din Oradea şi... a ajuns să reprezinte România la Eurovision! Parcă ar fi o poveste frumoasă de Crăciun... Specializarea de care vorbeam este păguboasă, o sumedenie de autori de talent ocolesc competiția, îndeosebi cei cu experiență. Iată, anul acesta 9 din cei 13 finalişti au mai luat parte la finale naționale, recordman fiind Laurențiu Cazan, cu 5 prezențe (am înțeles că el intenționa să încredințeze altcuiva piesa, dar nu i s-a permis, ceea ce nu prea înțelegem: e concurs de creație sau ba?). Citim undeva că TVR a invocat „rațiuni financiare" legat de organizarea selecției în noaptea de Revelion, dar ne îndoim că onorariile, inclusiv ale străinilor, au fost mai mici tocmai în noaptea când toți au contracte grase!

Distino, Ianna şi Anthony Iguacu

Leticia

Alte țări grăbite

În Cipru selecția a avut loc pe 10 septembrie, victorios fiind Christos Mylordos. Albania a ținut finala de Crăciun (dar acolo musulmanii sunt majoritari) şi o va trimite la Düsseldorf pe Aurela Grace, 36 de ani, care trăieşte în S.U.A. În Bosnia şi Herțegovina a fost desemnat direct, fără finală, veteranul Dino Merlin (în anii '80 a înființat trupa Merlin, cu imens succes în Iugoslavia până în 1992). Acelaşi sistem şi în Olanda, fiind desemnată din oficiu (aoleu, ce mai scandal ar fi la noi dacă s-ar face aşa ceva!) trupa 3JS, numai că 5 din piesele ei vor fi supuse unor sondaje radio, pentru a desemna cea mai populară melodie (iată deci că în multe țări se merge pe votul publicului). Turcia va fi reprezentată de formația Yüksek Sadakat, iar Armenia de vedeta sa nr. 1, Emmy. În Republica Moldova înscrierile se

fac până pe 16 ianuarie, urmând a avea loc preselecție și finală, sub sloganul „O melodie pentru Europa". Finala europeană se va desfășura la Esprit Arena (35.000 de locuri, bilete mai ieftine decât la Oslo, de la 89 la 189 euro). Acolo vor ajunge 43 de țări, dar numai 24 în finală. Organizatorii, EBU, anunță că 4 țări revin după ani de absență. Austria a fost ultima dată în 2007, Ungaria revenise în 2005 după 6 ani de absență, a mai fost în 2007, 2008 și 2009, dar a absentat anul trecut la Oslo. Italia revine după nu mai puțin de 13 ani, ea făcând parte din „Big Five" (țările direct calificate, datorită cotizațiilor uriașe plătite EBU), celelalte fiind Marea Britanie, Franța, Germania și Spania. San Marino reapare de asemenea, după participarea din 2008. Tot 43 de țări au fost și în 2008. Pe 17 ianuarie, la Host City Insignia Exchange din Düsseldorf, vor fi stabilite grupele semifinale (care vor avea loc pe 10 și 12 mai), în fiecare din acestea intrând câte 19 țări, din care doar 10 vor accede în finală. Ordinea intrării în concurs se va stabili pe 14 martie, finala, programată pe 14 mai, urmând a fi prezentată de Anke Engelke, Stefan Raab și Judith Rakers.

Clasamentul

Bună, rea, ierarhia trebuie respectată, dar imediat după preselecție criticile au apărut. Piesa „Change" este considerată drept cea mai slabă care a reprezentat România la Eurovision, așa încât un succes ar fi intrarea în finală. Mai mulți ar fi optat pentru compoziția lui Mihai Alexandru, „Bang Bang", cântată de autor împreună cu B-Body&Soul, pentru ingeniozitate și refren antrenant (or asta se cere la Eurovision!). Pe diversele forumuri, criticile curg: „la noi muzica este învechită, cu mult în urma a ceea ce se cântă înafară", „piesele de anul acesta au fost cele mai slabe dintotdeauna", „de data asta nu a mai fost vorba de plagiat, dar asta e valoarea noastră reală, suntem foarte slabi, mai că preferam un plagiat!". Nu că am fi de acord cu toate aceste aserțiuni, dar e bine de știut cum privește lumea concursul Eurovision. Așadar, la a 56-a ediție a competiției Eurovision țara noastră va fi reprezentată de melodia „Change", compusă de Gabriel Băruță, text G. Băruță și Alexandra Ivan. Compozitorul a câștigat astfel un automobil BMW oferit de Automobile Bavaria. Înafara primelor două clasate, foarte bune, cu șanse reale au fost considerate cântecele aduse în concurs de Direcția 5, Mihai Alexandru, Laurențiu Cazan, în timp ce prestațiile cele mai dezamăgitoare au fost oferite de Dan Helciug și Blaxy Girls (și când te gândești că erau voci acum vreo 2 ani care le găseau potrivite pentru finală!). Așadar iată ordinea finală: Hotel FM – 22 puncte, Distinto, Ianna și Anthony Iguacu – 17, Direcția 5 – 17, Mihai Alexandru și B-Body&Soul – 16, Laurențiu Cazan – 12, Leticia – 10, Blaxy Girls – 6, Adi Cristescu – 4, Dan Helciug – 4, Claudia Pavel – 3, Dalma – 3, Silvia Ștefănescu – 2, Rallsa – 0. Ca buni români cu suflet de... englezi, nu putem decât să sperăm că ne vom clasa cât mai bine la Düsseldorf și mai ales înaintea Marii Britanii, ca să vadă ce talent le-a scăpat printre degete!

Laurențiu Cazan

Adrian Cristescu

„APLAUZE, APLAUZE” pentru Stela Popescu şi Alexandru Arşinel

Oana GEORGESCU

După succesul premierei oficiale a spectacolului „APLAUZE, APLAUZE” (regia Bițu Fălticineanu), cu Stela Popescu şi Alexandru Arşinel, ce a avut loc în luna decembrie, Sala SAVOY şi-a deschis porțile pentru public chiar pe 2 ianuarie, când a fost programat spectacolul „Vara nu-i ca iarna”, premiera estivală a anului 2010. Revistă în 2 acte şi 36 de tablouri (majoritatea textelor sunt semnate de Mihai Maximilian, o parte din melodii aparțin lui Vasile Veselovski, iar alte piese sunt preluate din repertoriul internațional), spectacolul este dedicat aniversării a peste 30 de ani de carieră a celebrului cuplu de actori. Invitate speciale sunt actrița Tamara Buciuceanu-Botez şi interpreta Sanda Ladoşi, care revine astfel pe o mare scenă după o perioadă mai lungă, pe care a dedicat-o celor doi copii ai săi. Din distribuție fac parte Ana Maria Donosa, Mirela Boureanu-Vaida, Cristian Simion, Nae Alexandru, Miruna Birău, Raluca Guslicov, Monalisa Basarab, Daniela Cristea, Alin Gheorghişan, Radu Ghencea, Duo Acrobatic Lascu, Baletul Teatrului de Revistă „Constantin Tănase” (coregrafia Cornel Popovici, solişti: Edy Chirițescu-Ligia Judeanu, Mihai Ciobanu-Oana Popovici, Vali Roşca-Daniela Lazăr). Merită remarcate scenografia, decorurile şi costumele absolut superbe semnate de arh. Theodora (Bobi) Dinulescu. Direcția muzicală aparține compozitorului Dan Dimitriu.

Al. Arşinel, Şt. Florescu, S. Popescu

Luna decembrie a fost una plină de evenimente pentru colectivul Teatrului de Revistă condus de actorul Alexandru Arşinel. Pe 6 decembrie, cu o seară înainte de plecarea la Campionatul European de Handbal Feminin găzduit de Danemarca, Echipa Națională de Handbal Feminin a României în frunte cu antrenorul Radu Voina a asistat la spectacolul „Revista Revistelor”. Atunci, fetele, convinse că artiştii le vor purta noroc, au promis să se întoarcă acasă cu cel puțin o medalie de bronz. Şi s-au ținut de cuvânt! Pe 12 decembrie, imediat după Premiera spectacolului „APLAUZE, APLAUZE”, Ştefan Florescu, preşedintele APC Sector 6, i-a sărbătorit, premiat şi omagiat alături de echipa sa la Restaurantul “Casa Florescu”, pe toți artiştii şi angajații Teatrului de Revistă “Constantin Tănase”. Cu numai o lună în urmă, în cadrul campaniei *“Din Suflet, Pentru Suflet”,* acesta a cumpărat 400 de bilete pentru tinerii şi pensionarii care au avut acces gratuit la spectacolul “Revista Revistelor”. Pe 15

decembrie, la Ateneul Român, cuplul de mari actori Stela Popescu - Alexandru Arşinel a fost distins cu TROFEUL Galei „10 pentru ROMÂNIA” 2010 la categoria „Actori”. După o săptămână, pe 21 decembrie, marea actriță Stela Popescu şi-a sărbătorit ziua de naştere, pentru ca seara să fie inaugurată oficial noua Galerie de Artă cu vernisajul expoziției de pictură (Andrei Damo) şi de sculptură (Ion Iancuț), intitulată „JOC ÎN TEATRU”. Evenimentul a fost prezentat de Liviu Tudor Samuilă şi de Alexandru Arşinel. Şi tot în decembrie Teatrul de Revistă a fost laureatul Societății Umoristice “PĂCALĂ”, al cărei preşedinte fondator este prof. univ. dr. Geo Saizescu, renumit regizor. Astfel, Premiul “GRIGORE VASILIU BIRLIC” i s-a conferit, citām, *“Vasului amiral al umorului românesc scenic-revuistic, Ambasador Internațional Interbelic şi nu numai al spiritului fantezist-realist şi socio-politic național*”. În 2008 actorii Nae Lăzărescu şi Vasile Muraru au fost distinşi la Categoria “Actori” a aceleiaşi festivități cu Premiul *“Mircea Crişan - pentru cel mai rezistent cuplu de umorişti comico-muzicali”*. (**Foto: Dragoş Constantin**).

Sanda Ladoşi

Educație Muzicală

Livia GHIONEA

Cei mai buni dintre cei buni, adică cele mai importante voci ale scenei lirice româneşti şi cele mai influente personalități culturale ale anului au fost prezente şi premiate, aşa cum am mai scris, la Gala Premiilor VIP pentru Artele Spectacolului Muzical 2010, spectacol prezentat de actorii Maia Morgenstern şi Florin Piersic Jr. Nominalizările şi premiile au fost stabilite atât de public - în proporție de 50%, cât şi de un juriu de specialitate, evenimentul având un important scop caritabil. Banii obținuți din vânzarea biletelor la gală vor fi utilizați pentru sprijinirea copiilor talentați, cu posibilități materiale reduse. În cadrul galei au fost aduse în prim-plan valorile operei, operetei şi ale baletului, timp de peste două ore iubitorii de frumos putând urmări un spectacol complex, în cadrul căruia momentele acordării premiilor au fost intercalate cu cele artistice, susținute de artiştii şi orchestra Operei Naționale condusă de dirijorul Iurie Florea. Sopranele Felicia Filip şi Irina Iordăchescu, împreună cu tenorii Marius Manea şi Vlad Miriță, au interpretat arii celebre din opere şi operete compuse de Verdi, Massenet, Gounod şi Lehar, acompaniați de orchestra Operei, care a deschis seara cu uvertura operei “Carmen” de Bizet. Printre laureații ediției a II-a a Galei Premiilor VIP pentru Artele Spectacolului Muzical 2010 s-a numărat şi Opera Comică pentru Copii, distinsă cu Premiul pentru Educație Muzicală, trofeu care a răsplătit astfel activitatea de excepție a echipei conduse de directorul fondator Smaranda Oțeanu-Bunea. O activitate care a început în urmă cu 12 ani şi s-a concretizat în 12 Premii Internaționale, 13 Premii Naționale, 150 de spectacole/stagiune, 50 de titluri în repertoriul general şi peste 50.000 de spectator/stagiune. După premiera de la sfârşitul lui noiembrie cu mozaicul muzical-coregrafic “Regal de toamnă”, stagiunea de iarnă va continua cu musicalul “Coana Chirța”, cu baletul de buzunar “Fata rău păzită” şi cu spectacolul “Gianni Schicchi”. Toate dedicate în exclusivitate copiilor care umplu la fiecare început de săptămână, până la refuz, Foyerul Alb al fostului Teatru Giuleşti.

Piersic, cântărețul

Cătălina-Margareta MICLOŞ

De ziua marelui actor trimit de aici, din Arad, prinos de recunoştinţă, inclusiv printr-o poezie pe care i-am dedicat-o, pentru tot ce ne-a dăruit, inclusiv pe tărâmul muzicii, Florin Piersic. "Cu îndrăzneala omului de rând/ ce vrea să îţi ureze La mulţi ani!/ doresc să scriu şi eu timidul gând/ în numele acelor mii de fani"... În plină glorie ca actor de teatru şi film, Florin Piersic a cochetat cu muzica uşoară, mai întâi în musical-ul "Corina" (după "Jocul de-a vacanţa" de Mihail Sebastian), un mare succes scenic aparţinând regretatului compozitor Edmond Deda, în care actorul a avut-o drept minunată parteneră pe Angela Similea. "Pentru sublima ta activitate/ pentru elanul veşnic tineresc/ pentru atâtea roluri minunate/ din suflet spun un sincer mulţumesc!". Spectacolul s-a jucat de peste o sută de ori în ţară şi peste hotare, bătând adevărate recorduri de audienţă într-o perioadă când musical-ul făcea încă primii paşi la noi (alte reuşite în domeniu fiind cele aparţinând lui Laurenţiu Profeta). "Pentru atâtea filme-ncântătoare/ la care astăzi încă mai privesc/ şi pentru mari trăiri nemuritoare/ din suflet spun un sincer mulţumesc!". Trecând prin neuitatele roluri muzicale din producţiile de excepţie ale TVR, realizate de Tudor Vornicu, Alexandru Bocăneţ sau Titus Munteanu, actorul-cântăreţ a ajuns la remarcabila producţie muzicală pe care ne-a propus-o casa Ovo Music, a lui Ovidiu Komornyik, CD-ul "Hoinărind printre amintiri", recenzat în paginile revistei noastre. "Cu toţii ştim că îţi iubeşti părinţii/ aşa cum şi eu pe-ai mei îi iubesc/ şi-i pui pe-aceştia la un loc cu sfinţii/ de-aceea înc-odată mulţumesc!". Pe acest CD melomanul îl descoperă cu încântare pe Piersic cântând, în ritm "Latino lasciv", că "Viaţa este o poveste", o poveste frumoasă, cu el în rolul principal, cavaler neînfrânt... "Cuvintele din lume sunt puţine/ ca să exprim cu drag tot ce gândesc/ ştiu sigur doar atât: astăzi, Florine/ o ţara-ntreagă spune mulţumesc!". Cu eleganţa-i cunoscută şi vocea inconfundabilă, interpretul mai face "Un pas pe zăpadă" atunci "Când ninge", ca în această iarnă când împlineşte... nu putem crede câţi ani! "Şi tot o ţară-

ntreagă îţi doreşte/ ani mulţi, cu sănătate-n viitor/ tu simţi că toată lumea te iubeşte/ şi vrem cu toţi să fii nemuritor!". Atunci când, pe CD-ul amintit, rememorează "O poveste de o zi", el ne face să înţelegem că "Femeia e secretul". Şi cum să nu-l credem, pe el, adorat de toate femeile din lume? "Te rog să ierţi timida-mi încercare/ de a-ţi elogia darul divin/ şi că-n această zi de sărbătoare/ pentr-un "genial"... e prea puţin!". Ca nimeni altul, cu farmecul lui indicibil, Piersic ne plimbă "Pe cărările vieţii", învăţându-ne să dăruim "Anemone mii", cu multă, multă "Iubire"...

Artişti la zi

Sorin BANU

Prins între concerte şi evenimente corporate, **Pepe** a găsit puţin timp de studio pentru a termina înregistrările unui nou single. „Uno, Dos, Tres" este piesa pe care Pepe o propune, o piesă ritmată flamenco, cântată în spaniolă în aceeaşi abordare inconfundabilă şi personală, definită deja într-un brand. „Uno, Dos, Tres" este extras spre promovare de pe următorul album Pepe, ce va fi lansat pe la jumătatea lui 2011. Partea de compoziţie o semnează Adrian Cristescu, cu care Pepe a mai colaborat şi pe alte piese. Influenţele profund tradiţionale din „Uno, Dos, Tres" a făcut ca limba spaniolă să fie aleasă pentru a transmite mesajul piesei.

Nicolae Voiculeţ, artistul care timp de 20 de ani a promovat neîncetat imaginea României în lume, a concertat pentru prima oară într-un club din Bucureşti, alături de invitaţii lui speciali. După ce a încântat melomanii de pe aproape toate continentele şi peste şaizeci de şefi de stat, Nicolae Voiculeţ a dorit să fie în mijlocul publicului său de suflet, alături de Raluca Moianu, Mara şi trupa Senzor. Concertul susţinut de Nicolae Voiculeţ la Memories Lounge s-a numit „Seara colindelor de poveste", iar cei prezenţi au asistat la un melanj inedit între colinde - atât internaţionale, cât şi româneşti, sound-uri drum-n-base, vocea misterioasă a Marei, inconfundabilul nai al artistului şi alte surprize. Raluca Moianu şi-a lansat al doilea album,"Povestea colindelor de Crăciun". Nicolae Voiculeţ, un artist complex, virtuoz al naiului, dirijor, coordonator muzical şi producător, promovează imaginea României la un nivel înalt de exprimare artistică, devenind astfel un Ambasador al Identităţii Naţionale.

Pop-rock, jazz & musical

Doru IONESCU

Primele emisiuni „Remix" (de la final de ianuarie, ca de obicei la TVR Cultural) s-au referit deopotrivă la arhive şi la prezent, aruncând în lumină evenimente trecute de mulţi cu vederea, la câte maxiciudăţenii au loc zilnic în noul showbiz românesc...

De exemplu, portretul bateristei **Lidia Creangă**... Cu „Catena", a doua trupă de rock feminin din România, Lidia a ajuns, din 1969 până în '77 să fie (re)cunoscută în toată ţara, alături de lidera chitaristă Anca Vijan Graterol ori, pentru scurt timp, de solista Păuniţa Ionescu. Pe lângă marile concerte, mi-am permis să evidenţiez şi fapte din umbră: încercarea de interzicere (cu reţinere la miliţie, inclusiv bătăi) pe motive de relaţii cu străinii (pe când fetele cântau la mare), nedusă la capăt datorită intervenţiei în forţă a lui Adrian Păunescu, avortul... cu cântec al Lidiei, problemele psihice ale Ancăi – rezolvate doar prin emigrare – şi fuga fetelor în Occident reuşită prin căsătorii de convenienţă!

Sorina şi Lidia Creangă

Dacă Anca s-a stabilit la Hanovra şi a avut o carieră muzicală înfloritoare (ca şi Păuniţa, după 1990), Lidia şi-a găsit cu greu locul, ea vizând de fapt America! Cu fostele colege a cântat doar în primii ani '90 („Big Mama & The Kids"), dar nu s-a putut acomoda cu Germania, părăsită de vreo trei ori. Până la urmă a ajuns, cunoscând un fost hippie pe net, cu care s-a şi căsătorit în 2002, în Santa Cruz, pe lângă San Francisco. Iar acolo lucrează la un restaurant, unde strânge ban cu ban şi, când atinge masa critică, vine în România cu licenţa câte unui musical în dinţi.

Catena

Aici, împreună cu sora sa Sorina Creangă şi cu studenţi de la U.N.A.T.C. (dar nu numai) pune în scenă (cu greutăţi nenumărate şi, repet, bani din buzunar) lucrări de anvergură aparţinând patrimoniului universal, altfel imposibil de montat în România de nume cu firmă! Aşa a fost în 2006 când, beneficiind de aportul regretatului Adrian Pintea, bucureştenii au putut vedea „Jesus Christ Superstar" în variantă autohtonă, urmat în 2008 de „Evita". În iunie 2010, au reuşit patru reprezentaţii (deci nu toate 20 la care aveau dreptul) cu „**Hair**" (cu speranţa reluării anul acesta) la Casa Studenţilor „Preoteasa", din păcate prea puţin ştiute. În rest, la sfârşitul interviului din septembrie, deşi nu se simte americancă, abia aştepta să ajungă pe aeroport în California, unde vameşul avea s-o întâmpine cu deja familiarul „Welcome home"! Fără cuvinte...

În septembrie i-am prins la Timişoara, tot înainte de revenirea acasă la Heidelberg, pe doi pioni ai jazz-ului românesc din anii '70, pianistul **Paul Weiner** şi bateristul **Puba Hromadka**. Cei doi au emigrat, la puţin timp unul după altul, în 1977, şi s-au stabilit în Germania – Weiner şi-a continuat ingineria, iar Hromadka a cântat ca percuţionist de muzică... grea. Fără a fi dispus de mari arhive cu cei doi, am reuşit să încropesc de-un portret duo cu imagini de la clubul de jazz timişorean (1968) cu Bebe Jivănescu, Puiu Lazaru şi alţii, dar şi cu filmări cu „Paul Weiner Trio" (Sibiu 1975) cu Bela Kamocsa, cvartet cu Liviu Butoi (Timişoara 1976) şi din nou ultima prezenţă la festivalul sibian într-o formulă extinsă, în anul plecării (în acest caz folosind sunetul discului „Spirale"). Cei doi au revenit în ţară cântând la primele cinci ediţii ale festivalului de la Gărâna (acelea underground, în şura lui Puba, de unde mai apoi au apărut manifestările mamut cunoscute azi), ca şi la primul club de profil din ţară – „Pod 16" din Timişoara, organizat tot de Puba chiar pe Bega. Şi atât. Din fericire, am beneficiat de sprijinul dnei Jenny Brăescu, inimoasa organizatoare de la Braşov, care mi-a dăruit imagini de senzaţie din recitalul festivalului „Kronstadt II", unde ex-timişorenii au avut un rarisim recital, deosebit!

(Mai sunt) spectacole de calitate

Ana-Maria SZABO

Criza aceasta de care se tot vorbeşte (şi care, să recunoaştem, este reală) a micşorat considerabil numărul spectacolelor de calitate, ferite de „manelizarea" care a invadat dizgrațios toate posturile comerciale de televiziune. Am putea crede că acum, când atmosfera din show-biz este mai rarefiată, remarcăm mai uşor pepitele de aur ițite din mâlul mediocrității sau, mai bine zis, doar cei cu idei şi originalitate au curajul să înfrunte vremurile grele şi pentru cultură. La Teatrul „Toma Caragiu" din Ploieşti, de pildă, compania Petrotel-Lukoil a oferit angajaților un show de mare diversitate şi atractivitate, moderat cu farmec de actrița Alexandra Velniciuc (spre surpriza gazdelor, a prezentat şi în limba rusă!), cunoscută de la emisiunea TVR „Atenție, se cîntă!", unde îi este parteneră compozitorului Horia Moculescu… Spectacolul a avut de toate, cum se spune: admirabilii copii interpreți de folclor de la Liceul de arte din Ploieşti, constituiți în ansamblul „Ciuleandra", instruit de cunoscuta interpretă şi realizatoare TVR Maria Tănase-Marin, dar şi o vedetă autentică a genului, Gelu Voicu, alături de formația sa, „Lăutarii din Teleorman", în componența căreia intră şi câțiva profesori de muzică. Gazdele au fost reprezentate de grupul intitulat amuzant „Uniunea tinerilor specialişti", cu dans, dar şi cu muzică.

De la Vegas

Nico, aflată la ea acasă (este solistă a Teatrului de revistă „Majestic" din Ploieşti), a cântat, cu verva-i cunoscută, acompaniată de o formație dirijată de soțul ei, compozitorul Laurențiu Matei. Absolut remarcabile momentele coregrafice oferite de valoroasa trupă „Iuno Dance", condusă de Silviu Popa, având o experiență de 6 ani: dans modern, contemporan, clasic, coregrafii complexe şi expresive, costume cuceritoare, 8 tineri de mare talent. Deşi la Petrotel-Lukoil nu se joacă nimeni cu focul, aici în sală au făcut-o toți cei prezenți, cântând „Playing with fire" alături de eroii de la ultimul Eurovision, Paula Seling şi Ovi, după care jocurile de lasere şi o amuzantă tombolă au întregit un spectacol conceput după toate regulile artei.

Aceleaşi laude se cuvin unui alt spectacol de sfârşit de an, cel al „Rom-Vac", acolo unde ing. Constantin Chiurciu şi soția sa Viorica, un cercetător de mare valoare, i-au avut alături pe cei peste trei sute de salariați. Aici avem un exemplu şi mai edificator de inventivitate, gust şi experiență managerială (Tudor Chițu este un producător cu mare experiență, el fiind impresarul lui Gheorghe Zamfir şi cel care aduce „Fire of Anatolia" şi „Troia" în România), pentru că am aflat cum se poate întreține o atmosferă incendiară, în care s-a dansat non-stop mai bine de 8 ore, fără a avea la dispoziție mari vedete, numele cele mai cunoscute fiind ale Emiliei Dițu (într-o revenire notabilă, a cântat în premieră alături de Mihai Dinescu o nouă piesă a lui Ovidiu Komornyik) şi ale valorosului cântăreț de folclor din Teleorman, Gheorghe Gheorghe. În acompaniamentul unui valoros trio de la „Doina Argeşului" din Piteşti (Dragoş Păunescu-acordeon, Florian Duțu-orgă şi dirijorul orchestrei de la festivalul „Zavai-doc", violonistul Victor Buştean) au evoluat cu aplomb, înafara celor amintiți, frumoasa Ionela Stăncioi (profesoară de canto la Liceul „Dinu Lipatti"), Gheorghița Nicolae (realizatoare a emisiunii „Tezaur folcloric" de la TVR), Nicoleta Diaconu (din Piteşti), Nicolae Datcu (de la Ansamblul „Ciocîrlia"), Polina Gheorghe (de la postul de radio „Antena satelor", reprezentat şi de Gheorghe Ghelmez-director, Garofina Şorogon-redactor). Reuşitul spectacol a fost completat de spumosul moment umoristic oferit de actrița Doina Ghițescu.

Nico

În noaptea dintre ani, cum se spune, aproape toate oraşele mari au invitat locuitorii să urmărească spectacole în aer liber. E uşor însă să organizezi asemenea concerte când ai un buget mare (cazul Cap-talei, unde au evoluat mai toate formațiile noastre de prim rang), dar meritul este al acelora care

Captain Jack

Craiova... redivivus

Dorin MANEA

În urma cu ceva ani, la Casa de cultura a studenților din Craiova se organiza unul dintre cele mai importante şi prestigioase festivaluri autohtone, la care au primit premii numeroşi muzicieni deveniți ulterior nume de referință. După o lungă întrerupere şi multe tentative nereuşite de reluare (sediul Casei retrocedat pe jumătate, fonduri puține), iată că am avut acum ediția a 18-a a Festivalului studențesc Rock, Folk, Jazz, sub patronajul Ministerului Educației, Cercetării Tineretului şi Sportului, Autorității Naționale pentru sport şi tineret, la inițiativa aceluiaşi entuziast Nykos Temistocle, liderul formației Redivivus. Subintitulat Alive/ Celebrating Live Music, festivalul a fost conceput în două parți: în prima zi - o serie de conferințe, cronici şi proiecții susținute de Florin-Silviu Ursulescu, Florian Lungu, Florin Şişu şi recital jazz Nadia And Friends, moderator - Gabriel Vlăduț, prezentatorul dintotdeauna al festivalului. Ziua a doua: concerte cu sala plina ale artiştilor craioveni şi invitaților - High Seas, Bogdan Grosu, No Antidote, Avatar, Nicu Alifantis, Alexandru Andrieş, Cargo.

Succes de public, succes de stimă, o idee excelentă, pusă în practică cu fonduri minime: aşteptăm ediția 2011, la parametrii de odinioară...

Nicu Alifantis

au ştiut să închege distribuții atractive cu buget mic. Dăm din nou exemplu Focşanii, unde preşedintele C.J. Vrancea, Marian Oprişan (cu un mesaj aplaudat la miezul nopții), s-a bazat din nou pe Andreea şi Radu Fornea (United Media), colaboratorii săi tradiționali, rezultând un super-show demn de a fi oferit ca exemplu. Timp de o oră, în deschidere, a încântat Ansamblul folcloric profesionist „Țara Vrancei" (orchestră, dansatori, obiceiuri de iarnă),

Ionela Stăncioi

condus de interpreta Maria Murgoci, care ne vorbea de salariile de mizerie primite de artiştii din România... Au preluat ştafeta Etno (Florin Grigore, alături de două dansatoare), Future Underground (liceeni din Focşani conduşi de „Bisky"), T-Funky Fresh (simpatică trupă de street dance, care a rămas în continuare alături de Captain Jack), Arsenium (Arsenie Todiraş i-a verificat pe spectatori dacă ştiu pe dinafară „Dragostea din tei", a trupei O-Zone, neştiind probabil că publicul din Focşani este cel mai cunoscător din țară), De La Vegas (cu Silvia Lăuneanu şi Daniel Robu dezlănțuiți). Alexandra Ungureanu şi Crush (Radu Cernăuțan şi Sorin Seniuc) n-au ocolit nici unul din hit-urile lor („Hello", „Please you", „Plâng nopțile", „Aprinde dragostea", „Inima mea"), spre bucuria miilor de spectatori, în timp ce Provincialii, aflați pe teren propriu, nu şi-au dezamăgit numeroşii admiratori, cărora le-au oferit şi o surpriză, refăcând duetul vocal Ionuț Ungureanu – MoniK, de la Eurovision 2004, cu piesa „Promise Me" (devenită ulterior în varianta română, cu Andra, „Sărutul nopților de Rai"). Cum aminteam mai sus, nici în acest an, spre deosebire de alte municipii cu pretenții mai mari, la Focşani n-a lipsit vedeta internațională, de această dată fiind vorba de duetul Captain Jack (Bruce Lacy şi Sunny), care a entuziasmat pe cei peste opt mii de spectatori (la minus 10 grade, o performanță!) cu toate şlagărele dintr-o carieră exemplară de 15 ani pe tărâmul „euro-dance". Mai e nevoie să amintim de jocurile de lasere-unicat, aduse din Marea Britanie, de artificiile mult peste Bucureşti, de instalația de sunet şi lumini coordonată de Ovidiu Popică? Prin prisma raportului calitate-preț, Focşanii dau de departe lecții tuturor!

Vedete

Alexandru BIRO

La sfârşitul anului trecut am avut ocazia să reîntâlnim numeroase vedete care au ţinut să fie prezente la câteva dintre cele mai reuşite lansări, fie că au fost a colecţiei exclusiviste de bijuterii a Lorinei Bălteanu (*„Lorina Bijoux”*), a cărţii celebrului Gordon Ramsay (**“***Bucătăria Lumii. Reţete fantastice de pretutindeni*”, Ed.Litera) sau a celor mai noi colecţii de lacuri pentru unghii lansate la Bucureşti de însăşi Joey Brown – „Regina manichiurii de la Hollywood”. Marea actriţă Stela Popescu, cea mai bună prietenă a designerului Lorina Bălteanu, a fost prezentă la lansarea magazinului „Lorina Bijoux” alături de „imaginea” Natalia Barbu şi de numeroase vedete: interpreţii Corina Chiriac, Stela Enache, Anca Ţurcaşiu, Raoul, Deea şi Dinu Maxer, Mihai Constantinescu şi Simona Secrier, Natalia Guberna, Marinela Pârvu, Daniel Iordăchioae, soţia sa, actrita Nouria Nouri şi fiul lor cel mare, Darius, Teodor Rădulescu, unul dintre cei mai valoroşi coregrafi din Rep.Moldova, împreună cu trupa sa „HOT DIAMONDS”, actorii Cristina Stamate şi Gabriel Fătu, apoi Oana şi Viorel Lis, vedetele TV Alexandra Velniciuc (TVR), Roxana Iliescu (B1TV) şi Florentina Opriş (Prima TV), Alina Dumitru, campioană olimpică la judo. Toţi au fost seduşi de bijuteriile hand-made care îmbină materialele naturale şi tehnicile tradiţionale cu arta modernă, fiind prezentate în colecţii unicat: *“În numele trandafirului“, “Ieri pentru mâine“, “Războiul bumbilor“, “Fado“* şi *“Regina Maria“.* Multe dintre aceste vedete au ţinut să fie prezente alături de interpreta Elena Merişoreanu şi de fiica sa, Raluca, actriţa Crina Matei sau tenismenii Alexandra Dulgheru, Adrian Marcu, Diana Marcu şi Bogdan Gauzin la prezentarea colecţiilor 2011 de manichiură, culoare şi modele *(“Teenage Dream”* by OPI - Katy Perry, *“Glam Slam”* by OPI - Serena Williams şi *“Burlesque”*), realizate în colaborare cu vedete de la Hollywood şi din lumea sportului alb. Colecţia *“Burlesque”* este inspirată de filmul cu acelaşi nume, cu Christina Aguilera şi Cher în rolurile principale, iar *“Glam Slam”* va fi lansată de Serena Williams la cele 4 turnee de Grand Slam ale anului (Australian Open, French Open, Wimbledon şi US Open). *“Teenage Dream”* este şi numele celui mai recent album al lui Katy Perry, laureată la MTV Music Award cu Premiul pentru “Cel mai bun videoclip”. *“Sunt foarte fericită că facem echipă cu o vedetă pop de asemenea calibru”* – a spus Joey Brown la Bucureşti. La sfârşit de an, Deea şi Dinu Maxer, Mihai Constantinescu, Elena şi Raluca Merişoreanu, Marinela Pârvu, Victor Yila, Oana şi Viorel Lis, Hot Diamonds, Alina Dumitru, Natalia Guberna şi Alexandra Velniciuc, prezentatoare alături de Horia Moculescu a emisiunii „Atenţie! Se cântă!” (TVR) au promis că vor învăţa să gătească măcar câteva dintre reţetele lui Gordon Ramsay, care nu este doar un bucătar celebru şi un proprietar de restaurante cotate cu mult-râvnitele “stele Michelin”, ci şi o vedetă de televiziune în adevăratul sens al cuvântului. **Foto: GABI BOHOLŢ**

Elena şi Raluca Merişoreanu

C. Chiriac, S. Popescu, L. Bălteanu, N. Barbu

Poveşti muzicale

Mihai CHIHER

Timp de două luni, micuţii membri ai Corului „Nostalgia" s-au pregătit pentru marele spectacol de Crăciun, intitulat sugestiv „Crăciun de Poveste", şi pentru a cânta colinde şi cântece de iarnă împreună cu vedete precum Mirabela Dauer, Nico sau Raoul sub îndrumarea coordonatorului Allen Alexandru, cel care a înfiinţat în 2005 acest cor. „Corul Nostalgia" este un proiect social care vine în sprijinul copiilor defavorizaţi, cu situaţie materială precară, dar talentaţi, copii care nu au şansa să-şi dezvolte abilităţile artistice şi să urmeze cursuri de pregătire muzicală. Direcţia Generală de Asistenţă Socială şi Protecţia Copilului Sector 6 a organizat la AFI Palace Cotroceni un concert gratuit destinat copiilor, părinţilor şi bunicilor. Astfel, au răspuns apelului artişti consacraţi precum Mirabela Dauer, Nico

şi Raoul, „Taraful Domnesc" (dirijor Mirel Bria), Grupul de Copii „Minisong" (prof. Vicenţiu Enache, Şc.gen.nr.197), Corul Bisericii Brâncuşi «Sf.Ioan Rusul» şi copiii Centrului Pilot Social Multifuncţional „Buburuza Mare" aflat în subordinea DGASPC Sector 6. În cadrul spectacolului „Crăciun de Poveste" organizatorii au pregătit o tombolă cu premii substanţiale, concursuri, animaţie, demonstraţii de face-painting şi multe alte surprize.

Maxer, locul I

Ioan SĂTMĂREANU

Nu o dată am semnalat faptul că multe melodii valoroase sunt respinse inexplicabil (sau nu?) la preselecţia pentru festivalul de la Mamaia, pentru ca după puţină vreme să devină hit-uri, ceea ce nu prea este cazul cu piese finaliste şi chiar premiate! Iată o poveste frumoasă şi grăitoare, istorisită de tânărul compozitor Dinu Maxer, despre ascensiunea rapidă a unui astfel de cântec: „Am avut ocazia să o cunosc pe doamna Eva Kiss la un mai mult decât agreabil spectacol al "Operei comice pentru copii" (inaugurarea grădinii de vară), unde am purtat o discuţie relaxată cu dânsa, soţul ei, muzicianul Constantin Radu, şi naşii Evei, Livia şi Vali Gauzin. La un moment dat, doamna Kiss, pe care o admiram încă de când eram copil, mi-a spus ceva ce nu voi uita curând: *Aş fi onorată să îmi compuneţi o piesă!*. A fost un imbold extraordinar pentru inspiraţia ulterioară, pentru această piesă compusă la începutul verii. Distanţa ar fi putut fi un impediment, Eva locuind în Danemarca, noroc că există internetul, care ne-a permis o comunicare muzicală la distanţă. Surpriza mea mai mult decât plăcută a fost atunci când, după ce am trimis ideea de piesă-o variantă orchestrală - răspunsul a fost: *Nouă ne place, nu vrem să schimbaţi nimic*!. Apoi am scris versurile, care au „curs" de la sine, se potriveau toate ideile cu metrica frazei muzicale. Piesa s-a realizat prin înregistrarea vocii în Danemarca şi apoi, prin internet, am preluat-o şi am prelucrat-o în studioul lui Gabi Mitran, acolo unde de ani de zile îmi cizelez cântecele. Reacţia extraordinară a numeroşilor fani ai Evei Kiss m-a determinat să o postez pe site, pentru a putea fi ascultată oricând, de toată lumea". Iar rezultatul s-a văzut imediat: în urma voturilor primite, piesa "Cuvinte nespuse", compozitor şi textier Dinu Maxer, a ocupat locul I în Topul melodiilor româneşti pe luna septembrie, difuzat de Radio România Actualităţi! Piesa este difuzată zilnic de postul de radio Naţional FM (graţie realizatorului Denis Ciulinaru, un om pasionat), care, se cuvine spus, transmite non-stop muzică românească, surclasând procentul de 10-15 % de la postul public de radio...

Residence Deejays & Frissco – „Romanian National Tour"

50 de oraşe, 7 luni, costume spectaculoase, laser show, coregrafii unice şi multe surprize. După ce au cucerit topurile din România şi din străinătate cu primele două single-uri, „Sexy love" şi „Lovely Smile", Residence Deejays & Frissco dau startul unui amplu turneu naţional – „Romanian National Tour".

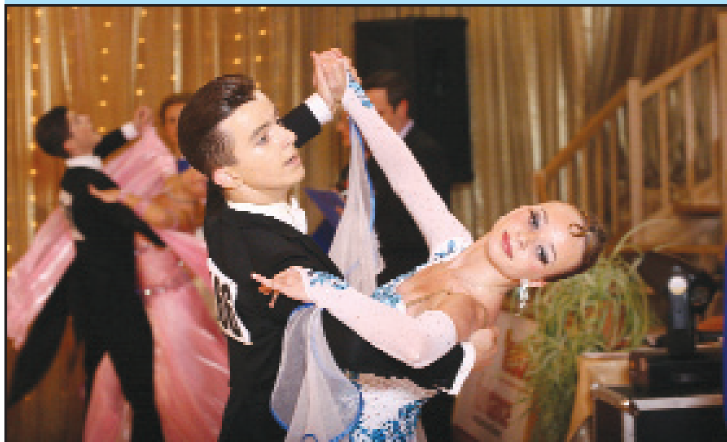
Turneul cuprinde în traseul său peste 50 de oraşe şi va dura până în luna mai, 2011. Conceptul de spectacol are ca temă „viitorul", având la bază muzica electronică, show-uri de lasere, proiecţii grafice, costume de scenă inedite şi un lucru inedit – Residence Deejays & Frissco vor compune o piesă live, pe scenă. „Practic ne vom muta întreg studioul pe scenă. Vom compune o piesă acolo, cu publicul, pentru că pentru ei facem tot", povesteşte Frissco.

Dan CHIRIAC

Regal coregrafic

Ioan SĂTMĂREANU

După cum se ştie, marea campioană a dansului sportiv românesc, Mirona Gliga, are la Reghin, în organizarea clubului "Dansul viorilor" (unde şi predă), una dintre cele mai importante competiţii de gen, care de altfel îi şi poartă numele. Desfăşurată sub egida Federaţiei române de dans sportiv, cu colaborarea Consiliului judeţean Mureş, "Cupa Mirona" a ajuns la ediţia a 5-a, reunind şi de această dată sute de dansatori de valoare din întreaga ţară. Federaţia (F.R.D.S.) de specialitate s-a înfiinţat în 1991, un an mai târziu devenind membru cu drepturi depline al federaţiei

mondiale (I.D.S.F.), iar din 25 ianuarie 1992 face parte din Comitetul olimpic român. F.R.D.S. numără în prezent circa 130 de structuri, cu peste 6.000 de dansatori legitimaţi şi alţi 15.000 de practicanţi înscrişi la cursurile de iniţiere, 330 de antrenori şi instructori şi 70 de arbitri, inclusiv de clasă internaţională. Anual, peste 300 de perechi reprezintă ţara noastră la mai mult de 50 de concursuri internaţionale, nu o dată cu rezultate remarcabile.

Competiţia a fost ca de obicei una spectaculoasă, găzduită în paralel de două săli, cu un program foarte bine pus la punct: parada dansatorilor, prezentarea celor nu mai puţin de 28 de arbitri, a oficialilor, a invitaţilor (ministrul Ilie Sârbu), cu discursurile preşedintelui F.R.D.S., deputatul Vasile Gliga, şi vice-primarului de Reghin, Maria Precup. Un rol important l-au jucat cei 12 sponsori, cei 14 parteneri media (între care, la loc de cinste, "A.M."), dar mai ales părinţii, care fac sacrificii uriaşe pentru ca odraslele lor să poată aspira la glorie. Ei au urmărit cu emoţie demonstraţia copiilor de la Gimnaziul "Mirona", instituţie înfiinţată în anul 2000, din iniţiativa Fundaţiei cultural-umanitare "Vioara". Dotat cu două localuri noi, cu 5 săli de dans, internat, cu taxe modice, gimnaziul găzduieşte periodic seminarii de dans sportiv, sub îndrumarea unor antrenori de renume, majoritatea foşti mari campioni. De altfel, loturile naţionale de dans sportiv se pregătesc în complexul de la Reghin. Directori de concurs au fost, în cele două săli, Marian Adam şi Alexandru Acs, preşedinţi de juriu – Valeria Mangra şi Costin Mihaiu, iar observatori federali – Cristian Parnescu şi István Toth, un adevărat factotum fiind neobositul Otto Varga.

Mirona Gliga-Toncean

E greu să-i trecem în revistă aici pe toţi câştigătorii celor mai bine de 40 de finale, aşa încât îi vom aminti doar pe cei care au triumfat la categoriile cele mai importante sau la ambele secţiuni, Standard şi Latino, începătorii având tot timpul să se afirme. Aşadar, iată-i pe cei mai merituoşi: Vlad Pâslariu-Eszter Pop (Rus Team Gheorgheni), la 14-15 ani - cei doi au avut performanţe internaţionale de excepţie în 2010, Rareş Soponar-Alice Rusznyak (Rus Team Baia-Mare), la 16-18, Raul Faliboga-Loredana Butea (Fantezia Galaţi), la 12-13, Paul Moldovan-Cristina Tătar (Dance Art Tg. Mureş), la 16-18 Latino, Răzvan Lupaşcu-Diana Miron (Fantezia Galaţi), 14-15, Zsolt Cseke-Judit Karalyos (Stephany Oradea), Open 19-35, Victor Ciurcoiu-Cristiana Parnescu (Fantasy Sibiu-Crystal Top Cluj-Napoca), 10-11, Andrei Ghiţă-Bianca Preda (Alla Dance Ploieşti), 6-9, Mihai Paraschiv-Diandra Illeş (Fantezia Galaţi-Authentic Bacău), 14-15. Dincolo de rezultate au contat audienţa de excepţie, cu un public cunoscător şi exigent, premiile consistente (cele mai importante înmânate de Mirona Gliga Toncean şi Vasile Gliga), transmisiile în direct la televiziune, coregrafiile senzaţionale, numărul mare al copiilor de 6-7 ani atraşi către dans. "Cupa Mirona" este, indiscutabil, un reper esenţial al dansului sportiv românesc.

Dan Ştefănică, armonie frântă

Pe Dan l-am cunoscut în anul trei de Conservator, când am devenit colegi de an, de secție și de bancă, în urma transferului meu de la Cluj la Bucureşti. A fost primul din clasă care a depăşit, aproape instantaneu, uşoara superioritate a bucureşteanului vis a vis de ardeleni, atunci o rara avis la facultatea de muzică. M-a cucerit din prima clipă prin jovialitatea lui mirătoare,prin candoarea sufletească şi mai ales prin cavalerismul aproape desuet cu care mă trata.Aşa că la foarte scurt timp eram şi buni prieteni.Cu el am cunoscut Atheneul Român, unde mă invita la concerte.Cu şi prin el m-am îndrăgostit de Gershwin, pe care-l iubea nespus şi a cărui "Rapsodie Albastră" , dar mai ales "Concert pentru pian şi orchestră" a devenit leit motivul nostru zilnic. Am plâns împreună privind înmărmuriți istoria tulburătoare a tinerei evreice din timpul războiului, din filmul "Jurnalul Annei Frank", şi ne-am bucurat până la extaz tot împreună când cot la cot dezlegam efectul unic al viorilor lui Ceaikovski. M-a ajutat să descopăr Bucureştiul cu frumusețile sale, dar şi excesiva bună dispoziție, cauzată de hazul situațiilor, create în mare parte de el, petrecute la grădinile de vara din Mamaia, unde cânta pe timpul vacanțelor.

Rareori am fost atât de emoționată ca în preajma lui , când își arăta pofta nebună de muzică, pe care o lua când în serios , când în glumă, cu aceeaşi pasiune. În timpul facultății mi-a dat şi un nik name (Motane), inspirat din ticul meu de a desena un cap de pisică, pe orice îmi cădea în mână: şervețel, bilet de tramvai, program de sală sau foaie de muzică, poreclă cu care mi s-a adresat frecvent până mai săptămânile trecute.

Dan Ştefănică a fost un om şi un prieten deosebit. Cât despre ce fel de muzician a fost (compozitor şi pianist jazzist) , sincer, sper că ştie toată lumea. În orice găsea motiv de veselie şi optimism. De aceea, n-am înțeles plecarea lui atât de bruscă şi definitivă ?

Şi mă doare nespus .

Aşa că Dane dragă, ce mai pot să-ți spun eu acum? Decât că îți mulțumesc pentru că ai făcut parte din viața mea, veselindu-mă cu bucuria ta, că-ți multumesc pentru Ceakovski, Gershwin, Beatles şi pentru cavalerismul tău de epocă .

Sper să te fi întâlnit deja cu Gershwin şi ca o schimbare bine potrivită şi meritată, să cânte el pentru tine acum. Şi îți mai doresc Dane, ca să fi în eternitate învăluit de ,,Rapsody in blue".

Doina MOGA

Mergeam adesea la hotelul Sofitel, să-l ascult cântând la pian... Doamne, ce frumos cânta! Cum intrai în hol, avea pianul imediat pe dreapta, era parcă în lumea lui, indiferent câți şi dacă îl ascultau. A fost tare marcat atunci când conducerea hotelului a renunțat la el, era cu siguranță pentru el o sursă de venit deloc neglijabilă. Ultima dată l-am văzut în primăvara anului trecut, după ce primise premiul U.C.M.R.: era necăjit că nu mai primea revista "A. M.", ca înainte, venise la redacție să-şi ia un exemplar, apăruse acolo, normal, şi fotografia lui. Este chiar fotografia pe care o vedeți alăturat...

Născut la 8 ianuarie 1944, compozitorul a absolvit cursurile secției "Compoziție, dirijat şi pian" la Conservatorul bucureştean. Încă de pe băncile facultății devine profesor de muzică de cameră la Liceul "Dinu Lipatti", iar între 1976-1981 activează la Şcoala populară de artă. Din 1973 este membru titular al Uniunii cineaştilor, iar în 1976 este primit în U.C.M.R. A scris muzică de cameră, simfonică, uşoară, de jazz, de teatru. Unii dintre cei mai importanți regizori(Lucian Bratu, Şerban Marinescu, Stere Gulea, Andrei Blaier, Alexa Visarion, Dan Mironescu) i-au dorit colaborarea - aşa s-a născut muzica sa pentru banda sonoră a filmelor de lung-metraj "Drum în penumbră", "Domnişoara Aurica", "Oraşul văzut de sus", "Jachetele galbene", "Cel mai iubit dintre pământeni", "Crucea de piatră", "Terente, regele bălților", "Vulpe-vânător", "Dulcea saună a morții", plus peste 40 de filme de scurt-metraj. A participat la concerte de jazz, a efectuat turnee ca pianist în S.U.A., Elveția, Venezuela, Germania, Anglia, Mexic. A obținut numeroase premii importante pentru muzica de film, dar şi pentru muzica uşoară a câştigat mai bine de zece distincții – din partea U.C.M.R. (1995, 2010), la Mamaia (unde a fost de câteva ori şi în juriu), dar şi la Poznan, în Polonia.

A fost un artist modest, discret, pe care arareori îl vedeai la evenimente. De aceea a fost o bucurie să-l întâlnesc, acum vreo doi ani, la lansarea unui album compus de regretatul, inimosul Eugen Bertea, pentru o solistă pe care acesta dorea s-o impună, Cristinell, în cuprinsul căruia Dan Ştefănică avea o compoziție minunată, pe care intenționase cândva s-o vadă în finală la Mamaia (dar era un cântec prea frumos, ce să caute acolo?). Dintre cele peste 200 de titluri de muzică uşoară şi jazz înregistrate ne-au rămas în memorie "Primul vals" (piesă din 1970, legată indisolubil de vocea de neuitat a lui Aurelian Andreescu), "Noapte de argint" (Stela Enache), "Vorbe de foc", "Bate, bate vântule!", "Rămâi cu mine" (Corina Chiriac), "Țărmul soarelui"(cu regretata Cornelia Vorvoreanu), "Aşteptarea", "Spre viitor" (Adrian Romcescu).

Sunt trist, simt un fior rece la inimă, prea mulți prieteni, prea mulți creatori de mare valoare ne-au părăsit în ultima vreme, lăsându-ne tot mai singuri... Şi nu pot încheia aceste rânduri încărcate de tristețe fără a aminti de alte trei despărțiri dureroase, unele din ele petrecute într-un total anonimat: Marilena Vasilache, soția devotată a compozitorului Vasile V. Vasilache (probabil că, premonitoriu, s-a grăbit să lanseze anul trecut superba antologie discografică dedicată creatorului...), chitaristul-bas şi şeful de orchestră Gabi Popescu (multă vreme component de bază al big-band-ului Radio) şi tânărul regizor Bogdan Toader. De numele acestuia din urmă se leagă unele dintre cele mai reuşite video-clipuri muzicale ale vedetelor noastre, aşa încât am avut un gust amar când am citit în "Libertatea" că avea nevoie de numai 3.000 de euro pentru o operație pe care n-a mai apucat s-o facă! Soliştii de renume cu care colabora câştigă suma asta în mai puțin de o oră...

Octavian URSULESCU

Florin Bogardo: „Un om, o viață!”

La puțină vreme de la dispariția compozitorului, casa Electrecord ne oferă un album de colecție, o adevărată antologie conținând o parte dintre cele mai cunoscute melodii ale

compozitorului. Inexplicabil, lipsesc câteva din marile sale şlagăre: „Ani de liceu”, „Tu eşti primăvara mea”, „Un fluture şi-o pasăre”, „Cum e oare?”, dar poate se mai are în vedere volumul 2, cu toți ceilalți tălmăcitori ai minunatei sale muzici. Ce n-am înțeles însă este lipsa oricărei referiri la interpretare, precum şi precaritatea booklet-ului, în care găsim totuşi, din fericire, câteva imagini frumoase, cu soția sa, Stela Enache, şi cu copiii… Un compozitor de talia lui merita mai multe şi mai consistente comentarii, inclusiv din partea colegilor de breaslă, în schimb nu avem decât competentele aprecieri ale lui Doru Popovici, alături de două interviuri foarte vechi şi nesemnificative prin prisma semnăturilor. Din fericire, toate aceste mici reproşuri pălesc în fața refrenelor de neuitat ale acestui mare melodist, pentru că avem aici reunite titluri cum ar fi „Iertarea”, „Dintre sute de catarge”, „Ora cântecului”, „Dacă iubeşti fără să speri”, „Izvorul nopții”, „Plop înfrânt”, „Să nu uităm”, „Frumoaso cu ochii limpezi”. Aşteptăm aşadar un nou CD, pe care Florin Bogardo îl merită din plin!

Les Elephants Bizarres: „Hello”

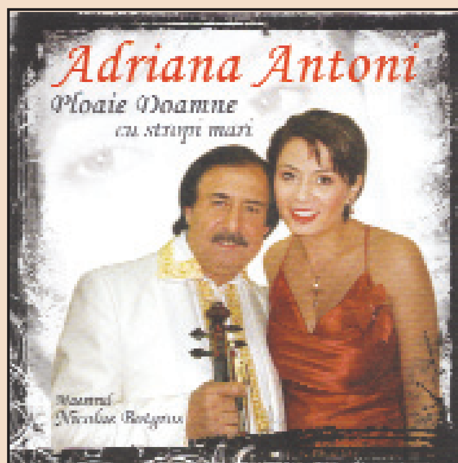
Formația bucureşteană (Cătălin - chitară, Claudiu - baterie, Ştefan - voce, Nae - synth, Mihai -bas) a debutat în 2008 şi a reuşit doar într-un an să cânte la importante festivaluri, în anul 2009 fiind invitată

să apară în deschiderea unor grupuri deja consacrate. Acest prim album de studio păstrează un sound ce îmbină cu succes elemente de punk, funk şi pop, rezultatul fiind „o muzică veselă, care să distreze publicul la concerte”. Despre disc basistul Mihai Marin spune: „Ne-a luat mai mult să producem albumul decât să îl înregistram pentru că noi considerăm că asta lipseşte multor trupe din underground, un sunet competitiv cu cel al albumelor mainstream”.

Adriana Antoni: „Ploaie, Doamne, cu stropi mari”

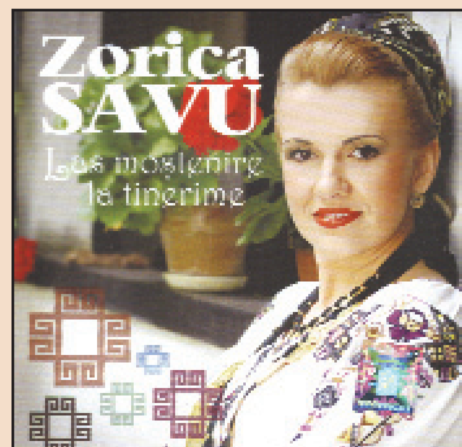
Un nou album de succes al Adrianei Antoni, editat de casa Big

Man, în cuprinsul căruia interpreta are alături nume de primă mărime, cum sunt cele ale lui Gheorghe Zamfir şi Nicolae Botgros. De altfel, şi între ceilalți colaboratori întâlnim nume binecunoscute, cum ar fi Vlady Knejevici, Marian Alexandru, Paul Stângă, Daniel Iova. Titluri de pe acest CD de succes: „Dansez cu tine”, „În zorii unei zi de vară”, „Sufletul din mine”, „Te-am găsit, iubire”, „Tătă, azi de ziua ta”, Adriana şi Botgros”.

Zorica Savu: „Las moştenire la tinerime”

Tânără şi frumoasă, Zorica Savu a ales acest titlu pentru album nu din perspectiva artistului în vârstă, experimentat, ci a creatorului de folclor dotat nu numai cu talent, dar şi cu respect față de moştenirea strămoşească. Versul este extras din versurile piesei „Joc ardeleana”: „Joc ardeleana, la fel ca mama Las moştenire, la tinerime!”. Albumul, editat de Big Man, beneficiază de remarcabile condiții grafice, cântăreața din Banat fiind recomandată călduros

în booklet de Niculina Merceanu, realizator TVR. Aranjament orchestral, sunet şi mixaj - Sebastian Roşca. Câteva titluri atractive: „Prieteni am departe”, „Cu cât drag şi bucurie”, „Sus clopu, jos clopu” (singura piesă ce nu aparține, bănuim, protagonistei, ci lui Florin Ionaş), „Am iubit cu inima”, „Multă lume mă întreabă”.

Daminescu redivivus

Carmen ALDEA-VLAD

Îl cunosc de pe când el nu mă cunoştea, mai precis din anii '60. Locuia pe strada Ecoului din Constanța, în prelungirea străzii mele, Aprodul Purice. La fiecare sfârşit de săptămână mă intersectam cu un bărbat cu o ținută şi statură impresionantă, nimeni altul decât dirijorul şi promotorul instituțiilor de cultură muzicală ale Constanței (Teatrul Liric de Operă, Filarmonica "Marea Neagră") muzicianul Constantin Daminescu. Bărbatul ducea de mână un băiețel de vreo cinci ani într-o ținută impecabila, costumaş negru, cămaşă albă, papion şi pantofi de lac. Iar în mână invariabil o cutiuță de vioară direct proporțională cu vârsta, nimeni altul decât copilul Adrian Daminescu.

Au trecut anii, am crescut amândoi, Adrian a terminat Liceul de Muzică Dinu Lipatti din Bucureşti (pentru că între timp a fost adoptat de Capitală), am

auzit că a făcut parte din câteva formații muzicale cunoscute în anii 70-80 (Blitz, Helicoidal, Columna), iar după absolvirea liceului s-a înscris la Conservatorul Ciprian Porumbescu din Bucureşti.

Debutul ca solist vocal de muzica uşoară s-a petrecut în anul 1984, iar în 1985 urcă pe scena teatrului de vară din Mamaia (se pare ca marea a jucat un rol important în destinul muzicianului, urmărit îndeaproape, coordonat şi supervizat de acel căruia nu trebuie să i se facă nici un fel de prezentare: Horia Moculescu).

Piese ca „Aşteptând să vii", „Mai dă-mi o speranță", „Iubiți şi steaua mea din cer", duetul cu Gabriel Cotabiță „Să iubim ce-i frumos" au constituit jurămintele de amor şi de credință cât şi promisiunile făcute mării de reîntoarcere iar şi iar la ea.

Până către sfârşitul anilor '80, deceniul 9 al secolului trecut şi mileniului 2, succesele l-au propulsat pa Adrian printre vocile de prim rang ale muzicii pop româneşti. Iată că după ani buni, timp în care acest soldat credincios, creatorul pieselor de mare referință „România I şi II" (intrate prin intermediul micului interpret Iulian Selea în circuitul îndrăgitelor teme în repertoriul copiilor interpreți) Adrian Daminescu se reîntoarce pe scenă. Pentru că din viața culturală nu a lipsit, el consacrându-şi timpul creației de studio

(muzică de film, ambientală, cât şi muzică simfonică).

Apariții radio tv au fost nenumărate, ocazionate de întâmplări mai vesele sau mai triste (plecarea la îngeri a regretatului Dan Spătaru, a inegalabilei Laura Stoica şi a colegei Mădălina Manole, bine ar fi ca lista să se încheie aici!). În urmă cu trei ani distinsa şi minunata prietenă Corina Chiriac l-a invitat în emisiunea pe care atunci o inițiase, „Să v-amintiți duminica". Şi aşa s-a reînnodat interesul lui Adrian Daminescu pentru lumina reflectoarelor.

Vara lui 2010 a debutat cu nenumărate invitații la viața muzicală a litoralului. Membru al juriului Festivalului național de muzică pentru copii şi adolescenți „Mamaia Copiilor", calitate în care a avut prilejul să redescopere tematica universului copilăriei şi care a deschis seria evenimentelor: Festivalul Mangalia şi jubileul „40 de ani Mamaia", oferind spectatorilor momente magnifice de spectacol autentic. Adrian Daminescu a interpretat piese cunoscute, spre deliciul publicului care a cântat împreuna cu el refrenele: „Şi m-am îndrăgostit de tine", „Într-o zi", „De aceea te iubesc", dar şi evergreen-uri şi piese noi pe care spectatorii le-au apreciat cu aplauze la scenă deschisă.

Acestea sunt motivele pentru care „reîntoarcerea dinozaurului" pe posturile Tv ca Neptun, Național… cât şi radiourile naționale, Radio Constanța - Radiovacanța (dl Daniel Sârbu şi Răzvan), Doina şi Sky (dl Munteanu şi realizatorul de emisiunii Ionuț Dulgheriu) au creat paralele între interpret şi romanul lui Alexandru Dumas „După 20 de ani" printr-o singură sintagmă: Viața bate... cartea!

Iar mie nu-mi rămâne decât bucuria consemnării celui mai important eveniment al sezonului: 2010 – revenirea lui Daminescu!

"Music Contaminations" IV

Dan CHIRIAC

Cea de-a 4-a ediție a Festivalului Internațional "Music Contaminations" (conceptul este acela de-a aduce împreună muzica mai multor culturi) s-a încheiat cu un eveniment de excepție, concertul lui Steve Vai acompaniat de Evolution Tempo Orchestra, sub bagheta dirijorului **George Natsis**.

Organizatorii (InMusica Events şi Cramps Music – Italia, inițiatorul proiectului fiind Alfredo Tisocco, cunoscut pianist şi compozitor Italian*)* declară: „Am avut peste 1000 de iubitori ai muzicii clasice la concertul Quartetto d'Archi della Scala şi peste 4000 de fani ai uimitorului Steve "I'm not a Guitar God" Vai. Acest lucru nu ar fi fost posibil fără efortul de a aduce artişti de asemenea calibru, şi aici mulțumirile noastre se îndreaptă în primul rând către sponsorul Enel şi sprijinului acordat de către Alitalia şi Santal, co-producătorilor de la TVR2, tuturor partenerilor media, colaboratorilor de la A&A Records. S-a dovedit încă o dată că există un public numeros şi educat care aşteaptă acest gen de evenimente muzicale. Mulțumim celor care au cântat în deschidere: Passione Ensemble, Proconsul, George Baicea Band şi Magnetofono. Acestea fiind spuse, vă anunțăm că ne-ați dat moralul necesar pentru a reveni la anul cu ediția a 5-a, mai bogată şi mai contaminantă (muzical vorbind), cu siguranță la fel de internațională".

George Natsis

REVISTĂ LUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA COMPOZITORILOR ŞI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA CU SPRIJINUL UCMR-ADA DIN FONDUL SOCIAL CULTURAL ŞI ÎN COLABORARE CU U.N.M.B.

ACTUALITATEA MUZICALĂ

Director: Costin ASLAM
Redactori:
Mihai COSMA
Octavian URSULESCU
Editorialist: Liviu DĂNCEANU

Semnează în acest număr:
Corina BURA, Sebastian CRĂCIUN, Constanța CRISTESCU, Grigore CONSTANTINESCU, Norela Liviana COSTEA, Mihail COZMEI, Cleopatra DAVID, Tanța DIACONESCU, Oana GEORGESCU, Doru IONESCU, Florian LUNGU, Doina MOGA, Mariana POPESCU, Elena Agapia ROTĂRESCU, Marcel SPINEI, Ecaterina STAN, Bianca ȚIPLEA-TEMEŞ, Florin-Silviu URSULESCU

Pentru ediția electronică vezi: www.ucmr.org.ro

Adresa redacției: Bucureşti, Calea Victoriei 141, sect.1, 010071, România. **Tel./Fax:** +40-21-312.98.67
E-mail: em@edituramuzicala.ro, editura@unmb.ro

TIPOGRAFIA - ERICOM PRINT SRL
TEL: 021-410.64.88 ISSN: 1220-742x

Hi-Q cu *Dana Nălbaru*

Dorin MANEA

După o absență de 7 ani, Dana Nălbaru se alătură din nou grupului Hi-Q. În această formulă, Hi-Q are deja o piesa înregistrată – single-ul „Încă o dată" – a lucrat şi la alte piese şi se pregăteşte să filmeze un videoclip.

Vestea reîntoarcerii Danei Nălbaru în trupa Hi-Q probabil va şoca pe mulți. Pentru membrii trupei însă, acest fapt nu reprezintă o surpriză. Hi-Q a ales drept motto: „Hi-Q se reinventează prin Hi-Q". Dana, Florin şi Mihai plănuiau încă de acum un an şi jumătate reunirea trupei. Au decis să păstreze totul secret, vestea fiind anunțată în ultimul moment.

În perioada imediat următoare, va urma o campanie de promovare în care cei trei îşi vor anunța planurile de viitor şi vor da amănunte din culisele împăcării lor.